Prefață de Dr. Wayne W. Dyer

ANITA MOORJANI

AM MURIT ŞI M-AM DESCOPERIT PE MINE ÎNSĂMI

CĂLĂTORIA MEA DE LA CANCER LA VINDECAREA PROFUNDĂ, TRECÂND PRINTR-O EXPERIENȚĂ ÎN APROPIEREA MORȚII

*„Am avut de ales între a mă întoarce… sau nu. Am decis să mă întorc când am înțeles că **raiul** este o stare existențială, nu un loc."*

ANITA MOORJANI

AM MURIT
ŞI M-AM DESCOPERIT
PE MINE ÎNSĂMI

AM MURIT
ŞI M-AM DESCOPERIT
PE MINE ÎNSĂMI

CĂLĂTORIA MEA DE LA CANCER
LA VINDECAREA PROFUNDĂ,
TRECÂND PRINTR-O EXPERIENŢĂ
ÎN APROPIEREA MORŢII

ANITA
MOORJANI

Traducerea din limba engleză: Cristian HANU

ADEVĂR DIVIN
Braşov, 2012

Lui Danny, marea mea iubire: am ştiut întotdeauna că iubirea noastră transcende timpul şi spaţiul. Dacă nu ai fi fost tu, nu m-aş mai afla la ora actuală în acest corp fizic.

Dragei mele mame şi minunatului meu frate, Anoop: vă mulţumesc pentru că aţi fost alături de mine întreaga mea viaţă, dar mai ales de-a lungul bolii mele, şi pentru că aţi avut grijă de mine atunci când am avut cea mai mare nevoie de voi. Mi-aş dori ca toţi oamenii să aibă o familie care să îi susţină aşa cum aţi făcut voi cu mine.

În amintirea dragului meu tată, al cărui vis suprem a fost să asiste la nunta mea, dar care a părăsit această lume înainte de a-şi vedea visul împlinit. Îţi mulţumesc pentru şansa de a experimenta prezenţa ta infinită şi iubirea ta necondiţionată din lumea de dincolo, şi pentru asigurarea pe care mi-ai dat-o că eşti aici, acolo şi pretutindeni în acelaşi timp.

Eu cred că marile adevăruri ale universului nu se găsesc în lumea exterioară şi nu pot fi aflate prin studierea stelelor şi a planetelor, ci sălăşluiesc înlăuntrul nostru, în măreţia sublimă a minţii, inimii şi sufletului nostru. Până când nu vom înţelege ce anume există în interiorul nostru, noi nu vom putea înţelege cu adevărat nici ceea ce există în lumea exterioară.

Am optat pentru a-mi împărtăşi experienţa în această carte în speranţa că îţi voi putea atinge inima, reamintindu-ţi astfel de propria ta măreţie sublimă.

Cuvânt înainte

Am fost profund emoţionat citind această carte, cu atât mai mult cu cât o cunosc personal pe Anita Moorjani, care şi-a intersectat destinul cu al meu în urma unor coincidenţe orchestrate la nivel divin. Timp de mai bine de patru ani, un cancer avansat a adus-o pe Anita în pragul morţii. Ea a trecut acest prag şi a pătruns adânc în casa morţii, fără să se oprească în holul de la intrare. Această călătorie ieşită din comun a condus-o la descoperirea propriului ei suflet şi este descrisă în detaliu de ea în această carte. Sfatul meu este să o citeşti cu cea mai mare atenţie şi cu mintea deschisă, căci este posibil ca lectura să îţi zdruncine multe din convingerile cele mai ferme, îndeosebi cele legate de aşa-numita *lume de dincolo,* respectiv de realitatea care se ascunde dincolo de această lume fizică.

Înconjurată de cei dragi şi de o echipă de medici care se aşteptau acest ea să îşi dea ultima suflare din clipă în clipă, Anita a intrat într-o comă profundă. Ei i s-a oferit însă posibilitatea de a se întoarce în corpul ei măcinat de cancer, în pofida tuturor pronosticurilor medicale, şi de a experimenta o vindecare absolut uluitoare, folosind ca unic remediu iubirea necondiţionată. Mai mult, i s-a permis să se întoarcă din anticamera morţii şi să le povestească celorlalţi oameni cum arată viaţa dincolo de vălul care separă cele două lumi, cea materială şi cea spirituală, şi asta nu dintr-o perspectivă la mâna a doua, ci în urma unei experienţe personale directe.

Aceasta este o poveste de iubire, o iubire necondiţionată şi infinită care te va ajuta să înţelegi mai bine cine eşti în realitate şi cum îţi poţi transcende frica şi respingerea de sine care îţi caracterizează viaţa. Anita vorbeşte cu o candoare nedisimulată despre cancerul ei, explicând de ce crede ea că a trebuit să treacă prin această experienţă dificilă, de ce a fost vindecată şi de ce s-a întors în această lume. Şi încă un lucru: faptul că tu citeşti acum această carte, iar eu m-am implicat atât de tare în transmiterea crucialului ei mesaj către întreaga lume, arată că ea a primit o misiune şi că se află pe punctul de a şi-o îndeplini.

Tot ce a descoperit Anita în timpul comei sale care a durat 24 de ore, când a trecut pragul către *lumea de dincolo,* corespunde perfect cu propriile mele mesaje inspirate, pe care le primesc atunci când scriu sau când ţin conferinţe publice. Şi mie, şi ei ne este foarte clar la ora actuală că intervenţia divină

a mutat în aşa fel piesele pe tabla de şah a acestei lumi încât i-a permis acestei femei care trăieşte în partea opusă a globului şi într-o cultură complet diferită de a mea să îşi intersecteze plenar viaţa şi destinul cu ale mele.

Am auzit pentru prima dată de Anita atunci când am primit copia unui interviu pe care i l-a luat o femeie din New York pe nume Mira Kelley pe tema experienţei sale în apropierea morţii. Mai târziu, eu şi mira am devenit prieteni, iar ea m-a condus chiar la o regresie prin hipnoză în ultima mea viaţă (pe care am publicat-o în cea mai recentă carte a mea, *Dorinţe împlinite).* După ce am citit interviul luat Anitei, am simţit dorinţa irezistibilă de a face tot ce îmi stă în puteri pentru a-i transmite mesajul întregii lumi. L-am sunat pe Reid Tracy, preşedintele editurii Hay House, şi l-am implorat să o găsească pe Anita Moorjani şi să o convingă să scrie o carte în care să îşi descrie experienţa în apropierea morţii. I-am spus că mă voi simţi *onorat* să scriu cuvântul înainte la cartea ei, dacă era dispusă să o scrie. În urma unei serii de sincronicităţi fabuloase, printre care s-a numărat şi un apel telefonic primit în direct de la Anita în timpul emisiunii mele săptămânale de radio (online) de pe site-ul **hayhouseradio.com,** când am putut-o intervieva în direct, astfel încât întreaga planetă să o poată auzi, am stabilit cu Anita un contact strâns, atât la nivel profesional cât şi la nivel personal.

Mesajul Anitei este că esenţa noastră, a tuturor, este iubirea cea mai pură. Noi nu numai că suntem conectaţi cu toţi ceilalţi oameni şi cu Dumnezeu, dar pe un nivel spiritual foarte profund chiar *suntem una cu Dumnezeu.* Noi am uitat de această realitate din cauza temerilor care s-au acumulat în noi şi a egoului nostru, care a continuat să crească, aceasta fiind cauza profundă a tuturor bolilor noastre trupeşti, dar şi ale lumii în care trăim. Mesajul Anitei este că noi trebuie să învăţăm să ne descoperim şi să ne preţuim propria măreţie sublimă, şi să trăim ca fiinţe de lumină pline de iubire, capabile să se vindece prin propria lor putere mentală.

Anita descrie dispariţia senzaţiei timpului şi spaţiului şi experimentarea miracolului de a şti că unitatea nu este un simplu concept intelectual abstract, ci o realitate absolută. În timpul experienţei sale în apropierea morţii, ea s-a simţit scăldată într-o aură de iubire beatifică, de o puritate fără egal,

care are un potenţial vindecător nelimitat. A învăţat astfel la prima mână semnificaţia cuvintelor lui Iisus, care a spus că „pentru Dumnezeu totul este posibil“, inclusiv vindecarea trecutului. Anita a descoperit personal ceea ce am descris eu în cartea *Dorinţe împlinite:* că în prezenţa lui Dumnezeu (care corespunde realizării de sine), legile lumii materiale (inclusiv cele medicale) nu se mai aplică.

După ce i-am citit interviul, am simţit dorinţa irezistibilă de a o cunoaşte pe această femeie. Am început prin a discuta la telefon cu ea şi i-am simţit esenţa spirituală. Simultan, i-am ascultat mesajul: de înlocuire a fricii cu speranţa. Am invitat-o să scrie această carte şi să apară alături de mine pe canalul de televiziune PBS, pentru a-şi transmite mesajul de iubire, de speranţă şi de vindecare întregii lumi.

I-am trimis interviul Anitei mamei mele, care are 95 de ani şi locuieşte într-un centru de îngrijire a bătrânilor cu toate facilităţile necesare. Mama asistă frecvent la fenomenul morţii, căci mulţi dintre prietenii ei mor în somn şi dispar astfel pentru totdeauna din experienţa ei fizică. Am purtat multe conversaţii cu ea despre marele mister numit moarte, care reprezintă destinul tuturor creaturilor vii. Tot ceea ce pătrunde în dimensiunea materială *trebuie* să iasă la un moment dat din această dimensiune. Acest lucru este uşor de înţeles la nivel intelectual, dar ceea ce ne aşteaptă cu adevărat dincolo de marele prag al morţii rămâne în continuare un mister pentru toată lumea.

După ce a citit relatarea Anitei, mama mi-a spus că a cuprins-o o stare de pace fără precedent, care i-a înlocuit pentru totdeauna teama, anxietatea şi stresul asociate cu marele necunoscut. În mod similar, toate persoanele pe care le cunosc şi care au citit povestea Anitei (inclusiv copiii mei) s-au simţit impresionate până la lacrimi şi mi-au spus că şi-au propus ca de acum înainte să se iubească mai presus de orice pe ele însele, să îşi preţuiască propria măreţie sublimă şi să evite gândurile negative din viaţa lor de zi cu zi, care au potenţialul de a le îmbolnăvi. Deşi am scris întotdeauna despre aceste lucruri, Anita le-a trăit direct, aşa că impactul produs de cuvintele sale a fost mult mai mare.

Anita s-a dovedit capabilă să îşi vindece singură corpul şi mi-a spus adeseori că este convinsă că s-a întors în această lume

cu unicul scop de a împărtăşi această lecţie atât de importantă, care poate conduce nu doar la vindecare personală, ci chiar la transformarea acestei lumi. La rândul meu, nu am nici cea mai mică îndoială că acesta este motivul pentru care Dumnezeu ne-a intersectat destinele, Anitei şi mie. Întotdeauna am crezut că *dharma* mea constă în a le vorbi oamenilor despre propria lor divinitate şi despre faptul că esenţa lor supremă este Dumnezeu însuşi. Noi nu suntem una cu acest corp, cu realizările sau cu posesiunile noastre, ci cu sursa întregii creaţii, care este Dumnezeu. În timp ce scriam despre aceste lucruri în cartea mea, *Dorinţe împlinite,* Anita Moorjani a intrat în viaţa mea ca şi cum şi-ar fi dorit să pună un semn de exclamaţie la sfârşitul mesajelor primite de mine prin scriere automată. Ea a trăit toate aceste lucruri şi le descrie în maniera cea mai minunată – iar acum tu eşti binecuvântat să poţi citi şi aplica tot ce a aflat ea în urma unei lupte teribile cu cancerul, pe care l-a învins vindecându-se singură, pentru a-şi putea continua liniştită călătoria.

Sunt onorat să pot juca un rol oricât de mic în transmiterea acestui mesaj, potrivit căruia iubirea reprezintă remediul vindecător suprem. Îţi doresc să asculţi cuvintele Anitei cu inima şi să devii un instrument al eliminării oricărei boli din corpul tău, din relaţiile tale, din ţara ta şi chiar de pe această planetă. După cum a observat cândva într-o manieră poetică Elisabeth Barrett Browning: „Pământul se intersectează cu cerul şi orice tufiş obişnuit[1] îl poate revela pe Dumnezeu” aşa este! Prin iubire, tu poţi transforma această planetă într-un paradis terestru.

Îţi doresc să savurezi cartea minunată şi sublimă a Anitei. Eu am ajuns să o iubesc la fel de mult cum o iubesc pe autoarea ei.

Dr. Wayne W. Dyer

Maui, Hawaii

[1] Aluzie la tufişul arzător prin care i s-a revelat Dumnezeu lui Moise.

Introducere

Principalul motiv pentru care doresc să îmi împărtăşesc povestea este de a-i ajuta pe alţi oameni să nu treacă prin ce am trecut eu.

Nu stă în obiceiul meu să le spun altora cum să îşi trăiască viaţa sau ce schimbări să introducă în aceasta, chiar dacă îmi cer ei înşişi sfatul. Prefer să îi îndrum prin exemplul meu personal şi să creez un mediu sigur în care aceştia să intre în contact cu propriul lor adevăr interior.

M-am gândit de multe ori la acest lucru după evenimentele din iarna şi primăvara anului 2006, când am trăit o experienţă în apropierea morţii, în urma căreia m-am vindecat de un cancer pe care l-am avut în ultimii patru ani. În timpul experienţei în apropierea morţii am avut acces la anumite aspecte din viaţa mea viitoare şi am înţeles că unul din motivele pentru care m-am întors înapoi la viaţa mea terestră a fost acela că experienţa şi mesajul meu îi vor impresiona pe mulţi oameni, care îşi vor schimba viaţa în urma lor.

În acea stare dintre lumi, am înţeles că eram predestinată să inspir mii de oameni, poate chiar zeci de mii, dar nu mi-a fost clar cum urma să fac acest lucru. Tot ce ştiam era că voi ajuta foarte mulţi oameni, într-un fel sau altul. Am trăit atunci sentimentul limpede că aceste lucruri se vor întâmpla de la sine, fără ca eu să fac ceva anume. Tot ce trebuia să fac era să fiu eu însămi şi să mă bucur de viaţă, devenind un canal pentru o forţă mai presus decât mine.

Chiar aşa s-au petrecut lucrurile: am ajuns să vorbesc şi să scriu despre experienţele mele în urma solicitărilor unor profesionişti din domeniul medical şi din cel al ştiinţei, dar şi ale unor oameni aflaţi în căutarea unor răspunsuri referitoare la natura lumii şi a propriei lor vieţi. Aşa a ajuns să vadă lumina tiparului această carte (detaliile în această direcţie vor fi prezentate în capitolul 14), în care mi-am propus să descriu ce am învăţat în urma cancerului de care am suferit şi a experienţei mele în apropierea morţii. Îmi face o mare plăcere să îmi descriu experienţa şi noua înţelegere care a derivat din ea, cu atât mai mult cu cât sunt conştientă că ceilalţi oameni pot beneficia de pe urma acesteia.

Povestea mea începe în partea întâi a cărţii, unde povestesc cum am crescut într-o regiune în care se încrucişează mai multe

culturi cu convingeri distincte şi adeseori contradictorii. Voi explica aici cum m-a modelat această educaţie şi cum m-a condus ea la temerile care s-au manifestat mai târziu sub forma bolii. Te voi călăuzi astfel de-a lungul călătoriei mele către stadiul de adult şi al coborârii mele în închisoarea cancerului.

În partea a doua voi explora experienţa în apropierea morţii pe care am trăit-o. Voi descrie aici ce am experimentat şi ce am înţeles în timpul acesteia, dar şi ceea ce s-a întâmplat în continuare. Vindecarea de cancer şi căutarea unei maniere noi în care să mă integrez în această lume a fost o călătorie plină de surprize şi de provocări, dar şi de satisfacţii uluitoare pentru mine!

În partea a treia a cărţii voi insista asupra lucrurilor pe care am ajuns să le înţeleg despre procesul vindecării, despre stadiul în care se află lumea modernă şi despre posibilitatea de a trăi ca reflexii ale sinelui nostru real, permiţând luminii sublime din interiorul nostru să strălucească deschis. Voi încheia cu o secţiune referitoare la întrebări şi răspunsuri, care va conţine răspunsurile mele la întrebările cele mai frecvente care mi se pun şi la grijile pe care şi le fac foarte mulţi oameni.

Înainte de a-ţi împărtăşi ce am învăţat din experienţa mea, doresc să afirm de la bun început că nu am pretenţia că am înţeles toate adevărurile universale sau spirituale şi că nu îmi propun să devin *guru-l* spiritual al nimănui. Pe de altă parte, nu am nici cea mai mică intenţie de a crea o nouă religie sau un nou sistem de convingeri. Singurul scop pe care mi-l propun este de a-i *ajuta* pe oameni, nu de a *convinge* pe cineva.

Mai presus de orice, doresc să precizez că nimeni *nu* trebuie să trăiască o experienţă în apropierea morţii pentru a se vindeca! Intenţia mea este de a-ţi împărtăşi toţi factorii emoţionali şi psihologici despre care cred că au contribuit la declanşarea bolii mele, în speranţa că prin identificarea lor, îi vei putea controla, reducând şi poate chiar eliminând complet şansele de a te îmbolnăvi vreodată. Pe de altă parte, dacă suferi deja de cancer (sau dacă o persoană pe care o iubeşti suferă de această boală ori de oricare alta), este bine să ştii că există nenumărate căi de a te vindeca. Sfatul meu este să o urmezi pe cea care ţi se pare cea mai potrivită la momentul respectiv şi cu care simţi o rezonanţă personală.

În cazul în care aştepţi instrucţiuni pas cu pas pentru a te

vindeca sau pentru a le urma, înseamnă că nu sunt persoana potrivită pentru tine, căci nu am crezut niciodată în dogmele care consideră că „aceeaşi mărime li se potriveşte tuturor". După părerea mea, astfel de dogme nu fac decât să îi limiteze pe oameni. Cu alte cuvinte, ele nu îi ajută să înflorească şi să îşi manifeste adevăratul potenţial lăuntric, care este infinit. Atunci când vorbesc de iubirea de sine, eu nu doresc să atrag atenţia asupra mea, ci asupra unei experienţe pe care o poţi repeta, dacă doreşti. Cu alte cuvinte, împărtăşindu-ţi experienţa mea şi lucrurile pe care le-am înţeles în urma acesteia, singurul scop pe care mi-l propun este să aprind scânteia propriei tale măreţii interioare, trezindu-l astfel pe *guru-l* adormit înlăuntrul tău, care te poate călăuzi către adevăratul tău loc de drept, ce se află chiar în centrul Universului.

Speranţa mea este să te bucuri de fiecare zi a călătoriei tale şi să ajungi să iubeşti viaţa la fel de mult cum o fac eu în momentul de faţă!

Partea I CĂUTAREA CĂII CORECTE

Prolog - Ziua în care „am murit“

O, Doamne, mă simt incredibil de bine! Sunt atât de liberă şi de uşoară! Nu mai simt nici cea mai mică durere... Unde a dispărut aceasta? Hei, de ce se îndepărtează de mine mediul exterior? Şi de ce nu mă simt speriată? Unde a dispărut toată frica mea? Uau, nu mă mai tem de nimic!

Acestea erau câteva din gândurile care îmi treceau prin minte pe când eram dusă de urgenţă la spital. Lumea din jurul meu mi se părea din ce în ce mai ireală şi mai onirică, iar eu alunecam din ce în ce mai mult în starea de comă, îndepărtându-mă de conştiinţa mea obişnuită. Organele mele începeau să nu mai funcţioneze, învinse de cancerul care mi-a devorat corpul în ultimii patru ani.

Era data de 2 februarie 2006, o zi care va rămâne pentru totdeauna întipărită în memoria mea ca ziua în care „am murit“

Deşi mă aflam într-o stare profundă de comă, eram plenar conştientă de tot ce se întâmpla în jurul meu, inclusiv de teama şi de agitaţia familiei mele, care mă ducea de urgenţă la spital. Când m-a văzut, medicul oncolog (o femeie) s-a umplut de oroare.

— Chiar dacă inima soţiei dumneavoastră mai bate încă, i-a spus ea soţului meu Danny, ea nu se mai află printre noi. Este prea târziu pentru a o mai putea salva.

Ce tot spune doctoriţa aceasta? m-am întrebat în sinea mea. *Nu m-am simţit niciodată atât de bine ca acum! De ce arată atât de speriaţi şi de îngrijoraţi mama şi Danny? Mamă, te rog, nu mai plânge. Ce nu este în regulă? Plângi din cauza mea? Nu mai plânge! Mă simt excelent, dragă mamă, crede-mă!*

Eram convinsă că rostesc aceste cuvinte cu voce tare, dar nu am auzit nimic. Nu mai aveam o voce.

Am încercat să o îmbrăţişez pe mama, să o mângâi şi să îi spun că totul este bine, dar nu am fost în stare să fac acest lucru, şi nu înţelegeam de ce. De ce nu mai coopera corpul meu cu mine? De ce zăceam acolo inertă şi rigidă, când nu doream altceva decât să îi îmbrăţişez pe mama şi pe soţul meu, liniştindu-i şi spunându-le că nu mai aveam deloc dureri şi că totul era bine?

Uite, Danny, pot merge fără scaunul cu rotile! De necrezut! Şi nu mai sunt conectată la tubul cu oxigen. Uau, respir în sfârşit uşor, iar leziunile de pe pielea mea au dispărut! Nu mai puroiază

şi nu mă mai dor. După patru ani de agonie, m-am vindecat în sfârşit!

Eram într-o stare de fericire pură, cum nu mai trăisem vreodată. Durerea provocată de cancerul care îmi măcinase trupul dispăruse în sfârşit. Tot ce îmi mai doream era ca şi ei să se bucure alături de mine. De ce nu se bucurau, acum, că lupta mea (dar şi a lor) încetase? De ce nu îmi împărtăşeau starea de fericire fără limite? Oare nu vedeau cât de bucuroasă eram?

— Te rog, trebuie să mai poţi face ceva pentru ea, au implorat-o mama şi Danny pe doctoriţă.

— Nu mai are de trăit decât câteva ore, le-a răspuns aceasta. De ce nu au trimis-o mai devreme la mine ceilalţi medici? Organele ei nu mai funcţionează, iar ea a intrat în comă. Nu va reuşi să treacă nici măcar de această noapte. Îmi cereţi imposibilul. Orice medicament i-aş administra în momentul de faţă i-ar fi fatal, căci ar fi prea toxic pentru organele ei care nu mai funcţionează.

— Chiar şi aşa, a insistat Danny, eu unul nu am de gând să renunţ la speranţă!

Soţul meu mi-a strâns mâna moale, în timp ce eu asistam la anxietatea şi la lipsa lui (reală) de speranţă. Mi-aş fi dorit atât de mult să îl eliberez de această suferinţă, să ştie că mă simţeam excelent. Din păcate, nu reuşeam să îi transmit acest lucru.

Nu o asculta pe doctoriţă, Danny! Te implor, nu o asculta! De ce spune aşa ceva? Sunt aici şi mă simt bine! De fapt, mă simt excelent!

Nu înţelegeam de ce, dar puteam simţi toate emoţiile celor de faţă, inclusiv ale doctoriţei. Le simţeam tuturor teama, anxietatea, neajutorarea şi disperarea. Parcă aş fi trăit eu însămi aceste emoţii. Parcă aş fi devenit una cu ei.

Îţi simt durerea, iubitule. Îţi simt toate emoţiile. Te rog, nu mai plânge pentru mine şi spune-i mamei să nu mai plângă nici ea. Te rog, spune-i acest lucru!

De îndată ce am început însă să mă ataşez emoţional de drama din jurul meu, am simţit simultan că mă îndepărtez de ea, ca şi cum aş fi avut acces la un plan mai măreţ aflat în plină desfăşurare. Această perspectivă nouă mi-a redus imediat ataşamentul şi am început să înţeleg că totul este perfect aşa cum este, corespunzând planului superior.

Atunci am început să înţeleg că muream…

Ooh... Mor! Deci, asta simţi atunci când mori? Nu mi-aş fi imaginat niciodată. Mă simt atât de împăcată şi de senină... Şi în sf*ârşit, mă simt vindecată!*

Am înţeles atunci că deşi corpul meu fizic nu mai funcţiona, totul era în continuare perfect în marea tapiserie a vieţii, căci sufletul nostru nu moare niciodată.

Eram încă plenar conştientă de tot ce se petrecea în jurul meu şi puteam observa echipa medicală care mi-a condus trupul inert pe o targă cu rotile către salonul de terapie intensivă. Toată lumea se afla într-o stare de frenezie emoţională, conectându-mă la diferite maşinării şi băgându-mi în corp diferite ace şi tuburi.

Nu mai simţeam niciun fel de ataşament faţă de corpul meu rigid care zăcea pe patul de spital. Parcă nu ar fi fost niciodată al meu. Părea atât de mărunt şi de insignifiant pentru a găzdui măreţia sublimă pe care o experimentam. Mă simţeam liberă şi infinită! Orice durere şi orice tristeţe dispăruseră complet din conştiinţa mea. Nu mai simţeam nici cea mai mică apăsare şi nu-mi aminteam să mai fi trăit vreodată o astfel de stare de eliberare.

Am simţit apoi că sunt înconjurată de o stare de iubire necondiţionată de o puritate absolută, deşi această descriere nu corespunde nici pe departe realităţii pe care am simţit-o atunci. Era cea mai profundă afecţiune care poate fi imaginată, ceva ce nu mai simţisem vreodată până atunci. Nu avea nici o legătură cu afecţiunea fizică pe care o simţim noi, oamenii. Era perfect *necondiţionată* şi se revărsa plenar asupra mea, indiferent de ce făcusem vreodată. Nu trebuia să fac ceva anume sau să adopt un anumit tip de comportament pentru a merita această afecţiune. Ea îmi era adresată în totalitate, indiferent de orice alte circumstanţe!

M-am simţit complet scăldată şi regenerată în această energie, care m-a făcut să mă simt de parcă aş fi ajuns în sfârşit acasă, după toţi acei ani de conflicte, de durere, de anxietate şi de teamă.

Într-adevăr, mă întorsesem acasă.

Capitolul 1 - O educaţie diferită

India este o ţară minunată, dar nu era destinul meu să trăiesc în ea. Deşi părinţii mei sunt de origine indiană, fiind originari din Hyderabad Sindh, eu m-am născut în Singapore.

Bunicul meu dinspre tată a fost un negustor de haine care avea o afacere de familie în Sri Lanka, importând şi exportând articole de îmbrăcăminte din Europa, India şi China, pe care le distribuia în întreaga lume. Datorită naturii afacerii, tata a fost nevoit să călătorească foarte mult prin lume, înainte de a se stabili în sfârşit cu familia sa în colonia britanică Hong Kong. La acea vreme aveam doi ani.

Datorită originii mele, făceam parte integrantă din trei culturi diferite, cu limbi diferite. Hong Kongul este o metropolă agitată, populată în principal de chinezi. De aceea, am învăţat de mică să vorbesc în dialectul cantonez pe care îl vorbeau localnicii. Părinţii mei ne-au trimis pe mine şi pe fratele meu Anoop la şcoli britanice, unde am învăţat în limba engleză, în mijlocul unor expatriaţi britanici. Acasă vorbeam însă limba sindhi şi practicam stilul de viaţă hindus.

Tata era un bărbat înalt şi frumos, care impunea respect familiei sale. Deşi ştiam că ne iubeşte foarte mult, era foarte strict cu noi, aşteptându-se să ne conformăm întotdeauna regulilor impuse de el. De aceea, mă temeam de el, iar în copilărie am avut tot timpul grijă să nu îi încalc vreodată directivele. Spre deosebire de el, mama a fost întotdeauna extrem de blândă cu fratele meu şi cu mine, aşa că nu mi-a fost niciodată teamă să îmi împărtăşesc adevăratele sentimente cu ea.

Cât despre fratele meu Anoop, îl adoram pur şi simplu, fiind extrem de apropiaţi unul de celălalt de-a lungul întregii noastre vieţi, deşi el este cu cinci ani mai în vârstă decât mine. Pentru copii, această diferenţă de vârstă este substanţială, aşa că rareori ne jucam împreună. Eu îl imitam însă în toate, iar el era foarte protector cu mine. Când era aproape de mine mă simţeam întotdeauna în siguranţă şi ştiam că pot vorbi cu el despre absolut orice. Pe scurt, el a reprezentat principala influenţă masculină din viaţa mea, nu tata.

Fiind hinduşi tradiţionalişti, căsnicia părinţilor mei a fost aranjată, iar ei sperau să ne aranjeze la rândul lor căsătoriile mie şi lui Anoop, când vom fi suficient de mari. Tradiţiile hinduse

impun ca o femeie să îşi asculte întotdeauna soţul, la fel ca pe ceilalţi bărbaţi din familie.

Această inegalitate între sexe este sfântă în cultura mea. În copilărie nu am pus însă niciodată la îndoială aceste valori, fiind convinsă că aşa trebuie să stea lucrurile. Prima mea experienţă neplăcută legată de această inegalitate s-a produs la vârsta de şase ani, când am auzit fără să vreau o conversaţie între mama şi o altă femeie.

— Ai fost dezamăgită că al doilea copil al tău a fost o fată, atunci când s-a născut? a întrebat-o femeia pe mama în dialectul nostru indian.

Am aşteptat răspunsul mamei cu o anumită anxietate interioară.

— Nu, sigur că nu. Îmi iubesc fata! i-a răspuns mama, spre uşurarea mea.

— Bine, dar fetele reprezintă o problemă, îndeosebi după ce cresc, i-a spus femeia. Trebuie întotdeauna să ai grijă să nu le răsfeţi prea tare, căci altfel nu îşi vor găsi niciodată un soţ bun. Iar zestrea cerută pentru a-ţi vedea fiica măritată creşte de la an la an!

— Nimeni nu poate prezice viitorul. Orice copil se naşte cu un anumit destin, indiferent dacă este fată sau băiat, i-a răspuns mama cu înţelepciune.

— Oricum, eu sunt fericită că am doi băieţi! i-a spus femeia cu mândrie. Chiar aşa mică cum eram, îi puteam simţi convingerea că avusese o mare realizare pentru că dăduse naştere la doi băieţi.

Mai târziu, când am rămas singură cu mama, am întrebat-o:

— Mamă, este adevărat că fetele reprezintă o problemă?

— Nu, sigur că nu, draga mea *Beta,* mi-a răspuns mama. *(Beta* înseamnă „copilul meu“ în dialectul nostru şi denotă afecţiune).

Mama m-a tras lângă ea şi m-a îmbrăţişat, iar în acel moment m-am gândit: *„Nu vreau să fiu niciodată o problemă pentru familia mea pentru că sunt fată. Nu vreau ca părinţii mei să îşi dorească să mă fi născut băiat.“*

Prima noastră locuinţă în Hong Kong a fost un apartament în cadrul unei clădiri cu nouă etaje din Happy Valley, din care aveam vedere la un stadion pe care se ţineau curse de cai. De aceea, petreceam ore întregi privindu-i pe jocheii îmbrăcaţi în

hainele lor colorate, în timp ce îşi antrenau caii pentru cursele din timpul weekendului.

Tramvaiul trecea pe strada principală de sub apartamentul nostru, întrerupându-mi cu zgomotul lor reveriile diurne şi făcându-mă să mă uit după ele de la înălţimea etajului şapte la care locuiam.

Dimineaţa mă trezeam întotdeauna în mirosul familiar de santal şi de trandafiri. Îmi plăcea acel miros, care mă făcea să mă simt împăcată şi senină. Când mă dădeam jos din pat, o găseam pe mama îmbrăcată într-una din *salwaar-kameez-urile* ei (rochie tradiţională indiană) în mii de culori, făcută din mătăsuri indiene sau din şifoane franţuzeşti, pregătindu-se să intre în camera noastră de rugăciune.

În fiecare dimineaţă, părinţii mei meditau, se rugau şi recitau *mantre* în faţa unui altar consacrat zeităţilor Krishna, Lakshmi, Shiva, Hanuman şi Ganesha. Îşi începeau astfel ziua pentru a-şi dilata conştiinţa şi pentru a căpăta puterea necesară pentru a face faţă unei noi zile. Părinţii mei respectau scripturile conţinute în Vedele hinduse, dar şi învăţăturile lui Guru Nanak din cartea sfântă a acestuia, *Guru Granth Sahib.*

Obişnuiam să stau adeseori în faţa altarului, privindu-mi cu atenţie părinţii în timp ce aprindeau beţişoarele parfumate şi le roteau în faţa micilor statuete şi a imaginilor diferiţilor zei şi zeiţe, pe când îşi recitau *puja* (rugăciune hindusă), şi încercam să îi imit.

Mai târziu în decursul zilei, priveam cum doica noastră chineză, Ah Fong, îşi îndeplinea diferitele sarcini în timp ce îmi vorbea în dialectul cantonez. Corpul ei micuţ era îmbrăcat într-o *samfoo* (rochie tradiţională chineză) în alb şi negru, iar mişcările ei erau foarte delicate în timp ce făcea curat prin casă. Eram extrem de ataşată de Ah Fong, care fusese alături de noi de când aveam doi ani. De aceea, nu aveam nici o amintire de familie fără ea.

În zilele obişnuite ale săptămânii nu îmi vedeam părinţii decât seara. Ah Fong mă lua de la şcoală, mă ducea acasă şi îmi servea prânzul, după care mă lua adeseori cu ea la piaţă pentru a cumpăra alimente proaspete şi alte produse necesare gospodăriei. Mergeam întotdeauna cu tramvaiul, iar aceste „excursii“ îmi făceau întotdeauna o plăcere enormă.

Staţia de tramvai era chiar la baza blocului nostru, iar pentru

mine era o veritabilă aventură să călătoresc cu acest mijloc de transport. Priveam de multe ori de la fereastra noastră de sus cum îşi croiesc drum tramvaiele pe străzile aglomerate şi înguste ale Hong Kongului, trecând prin Happy Valley, Causeway Bay şi Wan Chai. Ajungeam apoi la piaţă, unde Ah Fong mă ţinea strâns de mână. Mă fascinau toate acele imagini, mirosuri şi zgomote atât de variate. Părinţii mei nu mă duceau niciodată în locuri atât de încântătoare! Ei nu mergeau decât cu maşina personală şi nu îşi făceau cumpărăturile decât în marile magazine elegante, care mi se păreau extrem de plictisitoare prin comparaţie cu caleidoscopul de culori şi senzaţii ale pieţei.

Puteai găsi absolut orice la piaţă, de la alimente proaspete până la brelocuri şi globuri colorate. Negustorii îşi lăudau întotdeauna cu voce tare produsele, iar tarabele lor nu erau niciodată aranjate într-o ordine specială. Printre cele la care se vindeau legume puteai găsi tarabe cu pantofi, flori, oale şi cratiţe, jucării ieftine din plastic, fructe proaspete şi extrem de colorate, bijuterii, baloane, peşte proaspăt, carne, şosete şi ciorapi, şerveţele şi prosoape colorate, feţe de masă şi câte şi mai câte, multe dintre ele expunându-şi marfa până pe stradă. Pe scurt, intram într-o stare de transă din care nu mai ieşeam cu orele.

— Ah Fong, Ah Fong! Uite! Ce face bărbatul acela cu şarpele? i-am strigat odată în cantoneza mea fluentă.

— Este un negustor de şerpi, mi-a răspuns ea. Familia care îl cumpără o să îl ducă acasă şi o să facă o supă din el.

Am continuat să privesc fascinată şarpele care se încorda, pregătindu-se să lupte pentru viaţa sa, în mâinile îndemânatice ale negustorului, fără niciun succes însă. M-am umplut de compasiune pentru sărmana creatură, pe care negustorul a legat-o cu sfoară din bambus, după care a băgat-o într-o cuşcă.

Oricum, îmi plăcea la nebunie să merg la piaţă cu Ah Fong. Aceste mici escapade îmi satisfăceau pe deplin simţul aventurii pe care îl are orice copil!

Chiar şi după foarte mulţi ani trăiţi împreună cu noi, Ah Fong încă îşi mai cobora privirea ori de câte ori mama sau tata intrau în cameră. Fiind un copil extrem de curios, îi puneam tot timpul întrebări, inclusiv referitoare la comportamentul ei, în încercarea de a reconcilia diferenţele culturale dintre ea şi părinţii mei.

— De ce faci asta? am întrebat-o la şase ani.

— De ce fac ce? mi-a răspuns Ah Fong.

— De ce priveşti în jos ori de câte ori părinţii mei intră în cameră? am întrebat-o în catoneză.

— Pentru a le arăta că îi respect, mi-a explicat ea.

— Cum adică?

— Părinţii tăi sunt angajatorii mei. De aceea, doresc să le arăt că îi respect şi că sunt conştientă că îmi sunt superiori.

— Chiar îţi sunt superiori? am întrebat-o, uimită la culme de această afirmaţie.

— Da, pentru că îmi dau de lucru.

— Îţi sunt şi *eu* superioară?

Ah Fong a râs sincer amuzată, căci era obişnuită cu natura mea interogatoare.

— Nu, tu nu mi-ai dat de lucru. Dimpotrivă, mă aflu aici ca să am grijă de tine.

— O, bine, i-am răspuns, după care am plecat să mă joc cu noua mea păpuşă.

Îmi plăcea la fel de mult să mă joc cu fata lui Ah Fong, Ah Moh Yee. După ce am împlinit cinci ani, Ah Moh Yee a început să vină în weekenduri cu mama ei la noi acasă. Avea doar un an mai mult decât mine, şi cum vorbeam fluent cantoneza, ne-am împrietenit repede. Îmi plăcea sincer compania ei. Ne jucam împreună cu jucăriile mele sau ne duceam în parcul din apropiere. Părinţii mei erau încântaţi că aveam o tovarăşă de joacă în fiecare weekend.

Duminica era ziua liberă a lui Ah Fong, aşa că aceasta o ducea pe Ah Mo Yee la un restaurant în oraş, după care o lăsa acasă la părinţii ei, unde locuia în timpul săptămânii. (Deşi la vremea aceea nu mi-am pus niciodată această problemă, îmi dau seama acum că Ah Fong era o mamă singură, care îşi creştea fiica cu ajutorul familiei sale). Dacă nu ieşeam eu însămi cu părinţii mei, Ah Fong mă lua cu ea, iar eu eram încântată de fiecare dată.

Oriunde ne duceam, mergeam cu tramvaiul, începând cu un mic restaurant chinezesc, unde luam masa. Aceste mici restaurante, numite *dai pai dong* în catoneză, aveau terase exterioare, aşa că stăteam pe scaune din lemn şi sorbeam din supa cu tăiţei, în timp ce priveam lumea trecând pe stradă. După ce mâncam, Ah Fong ne ducea acasă la părinţii ei, unde Ah Mo Yee locuia cu bunicii ei. Era un apartament micuţ şi

sărăcăcios, mobilat în stil chinezesc. De îndată ce intram în holul întunecos al apartamentului, mintea mea curioasă începea să exploreze fiecare colţişor din casă, în timp ce Ah Fong îşi bea ceaiul cu părinţii ei. Familia bea ceai din nişte ceşti micuţe, cu desene colorate din email ce prezentau animalele din zodiacul chinezesc, cum ar fi dragonul şi tigrul, în timp ce mie îmi oferea un pahar din sticlă cu suc sau cu ceai îndulcit.

Nu mă plictiseam niciodată de aceste vizite. Chiar şi atunci când mă simţeam obosită de conversaţie, continuam să privesc strada de dedesubt prin ferestrele mari arcuite, unde negustorii de fructe de mare uscate îşi expuneau produsele proaspete pentru a se usca la soare.

Pe scurt, mi-am petrecut copilăria într-o lume în care influenţele orientale şi occidentale erau prezente în egală măsură. Dat fiind că Hong Kongul era o colonie britanică locuită în principal de chinezi, Crăciunul şi Paştele erau sărbătorite cu acelaşi entuziasm ca şi Festivalul Fantomei înfometate sau cel al Lunii de la Jumătatea Toamnei.

Ah Fong şi Ah Mo Yee mi-au povestit despre tradiţiile şi convingerile chineze, inclusiv despre semnificaţia festivalurilor, iar eu eram încântată că Ah Mo Yee stătea la noi în timpul tuturor sărbătorilor sale. Spre exemplu, Festivalul Fantomei înfometate era ţinut în cea de-a paisprezecea noapte din cea de-a şaptea lună a calendarului. În această zi, familiile se roagă pentru durerile rudelor lor decedate şi le aduc ofrande strămoşilor lor.

Împreună cu Anoop, îi priveam pe Ah Fong şi pe Ah mo Yee, precum şi pe bucătarul nostru Ah Chun, aducând ofrande rudelor lor decedate prin aprinderea unor efigii confecţionate din hârtie. Cei trei aprindeau focul într-o urnă mare aflată la baza scării din spatele bucătăriei noastre, după care alimentau focul cu efigiile lor din hârtie. Efigiile reprezentau maşini, case şi chiar bani falşi. Scopul era ca strămoşii lor să primească bunurile reale corespondente în lumea de dincolo.

— Ah Fong, chiar primeşte bunicul tău o casă în cer dacă arzi acea casă de hârtie? am întrebat-o odată, curioasă.

— Da, Anita. Bunicii mei se aşteaptă ca eu să continui să îmi amintesc de ei şi să îi sprijin, chiar dacă au ajuns în lumea de dincolo, mi-a răspuns ea. Cu toţii trebuie să ne respectăm strămoşii.

În continuare, Ah Fong, Ah Chun şi Ah Mo Yee se aşezau la masa lor din bucătărie şi serveau bucatele pregătite de Ah Chung de-a lungul întregii zile. Un scaun era lăsat gol, pentru ca rudele decedate să poată participa la masa festivă. În faţa acestuia se aflau în permanenţă ofrande de mâncare. De multe ori mă alăturam şi eu lor, fiind la fel de grijulie ca şi ei ca strămoşii să aibă întotdeauna suficientă mâncare în faţa scaunului gol!

Una din perioadele mele favorite ale anului era Festivalul Lunii de la mijlocul Toamnei, când puteam alege una din miriadele de lanterne de hârtie colorată aflate la vânzare pe tarabe sau în magazinele locale. Acestea erau de toate formele şi mărimile, prezentând inclusiv animalele din zodiacul chinezesc. Forma care îmi plăcea cel mai mult era cea de iepure! Ah Fong ne lăsa pe Ah Mo Yee şi pe mine să ne alegem împreună lanternele din magazine.

Într-un fel, festivalul seamănă cu sărbătoarea americană a recunoştinţei, fiind o celebrare a recoltei bogate de toamnă. Ceremonia include o masă festivă şi distribuirea de prăjiturele în formă de lună, extrem de variate. În continuare, aprindeam lumânările în interiorul lanternelor din hârtie colorată şi le scoteam afară. La fel ca şi copiii altor cămine, agăţam aceste lanterne de copaci şi de garduri. În acea noapte eram lăsaţi afară până la ore mult mai târzii ca de obicei, jucându-ne la lumina lanternelor şi a lunii pline, care îşi atinge întotdeauna maximul de strălucire în această zi a anului.

În plus, familia mea sărbătorea cu un mare entuziasm toate festivalurile indiene, inclusiv Diwali (Festivalul Hindus al Luminilor). În astfel de ocazii purtam întotdeauna haine noi, iar eu eram în culmea fericirii. Chiar şi la acea vârstă fragedă, îmi plăcea la nebunie să îmi cumpăr haine noi, necesare festivităţilor! De regulă, mama ne lua pe fratele meu şi pe mine la Lane Crawford, cel mai mare supermarket din districtul central al Hong Kongului, dedicat afacerilor. Împreună cu Anoop, alergam plină de entuziasm încoace şi încolo, eu căutând rochiţe şi bijuterii decorative pentru copii, iar el pantaloni şi cămăşi. Mama mă ajuta să îmi aleg rochiţa, una cât mai colorată, care să se potrivească acestei ocazii festive.

În seara festivalului, întreaga familie se îmbrăca în hainele sale noi. De obicei, mama purta un sari nou, frumos colorat, şi

îşi punea pe ea toate bijuteriile. Tata purta tradiţionalul *kurta patloon* (cămaşă şi pantaloni tradiţionali indieni). Fratele meu era îmbrăcat cu o cămaşă şi pantaloni, iar eu cu rochiţa mea cea nouă.

După ce ne îmbrăcam astfel de sărbătoare, mergeam cu toţii la templul hindus din Happy Valley, împreună cu alţi membri ai comunităţii indiene din Hong Kong, şi cântam *bhajan-e,* cântece devoţionale hinduse.

Vocile noastre, întrerupte de clinchetele clopoţeilor, produceau ecouri în interiorul templului înalt, acoperit cu o boltă în formă de dom, după care umpleau întreaga atmosferă. Îmi amintesc perfect cum reverberau clinchetele clopoţeilor în corpul meu, atingând o parte foarte profundă a sufletului meu. Cu fiecare ocazie a unui festival hindus, curtea interioară a templului se umplea de dans, de muzică şi de culori, precum şi de mirosurile alimentelor vegetariene indiene, extrem de condimentate, care se amestecau cu cele ale beţişoarelor parfumate. Doamne, cât îmi plăcea acea atmosferă!

— Mamă, mă duc în faţă, pentru ca *mahraj-ul* [preotul indian] să îmi pună pata roşie pe frunte! îi strigam plină de entuziasm mamei în dialectul sindhi, în timp ce îmi croiam drum prin mulţime.

Această pată de culoare roşie pusă pe frunte simbolizează deschiderea celui de-al treilea ochi, iar eu aveam întotdeauna grijă să îmi fie aplicată pe frunte ori de câte ori mă duceam la templu.

Date fiind rădăcinile mele hinduse, am fost educată să cred în *karma* şi în reîncarnare. Majoritatea religiilor orientale au la bază aceste concepte, care afirmă că principalul scop al vieţii este ridicarea nivelului de conştiinţă şi evoluţia spirituală de-a lungul ciclurilor vieţii şi morţii până la atingerea iluminării. Când aceasta este atinsă, ciclul vieţii şi al morţii este întrerupt, iar sufletul nu mai trebuie să se reîncarneze într-un corp fizic. Această stare este numită *nirvana.*

Acest gând mă făcea uneori anxioasă, aşa că aveam grijă să nu îmi creez niciodată o *karma* negativă pentru o viaţă viitoare. Încă de mică, mintea mea era obsedată de concepte conflictuale precum *karma* pozitivă / *karma* negativă, şi încercam întotdeauna să mă perfecţionez ţinând cont de barometrul convingerilor mele culturale.

Religia mea hindusă insistă de asemenea asupra meditaţiei şi recitării *mantrelor,* două dintre cele mai comune metode de curăţare a minţii de gândurile impure, care ne pot ajuta să atingem iluminarea. Îndeosebi meditaţia ne ajută să ne dezvoltăm conştiinţa că nu suntem una cu acest corp fizic. Aşa se face că pe măsură ce am crescut, am devenit din ce în ce mai conştientă că noi suntem mult mai mult decât aparatul nostru biologic.

Capitolul 2 - Multe religii, multe căi

Educaţia mea a început la o şcoală catolică în care profesoarele erau călugăriţe. Nimic nu putea fi mai diferit de tradiţiile mele hinduse decât această educaţie. La vârsta de şapte ani începusem deja să înţeleg impactul diferenţelor culturale şi religioase. Şcoala îşi avea sediul într-o clădire veche, dar frumoasă, cu trei etaje şi cu o capelă încântătoare în formă de dom. Unul din marile avantaje era apropierea ei de casa noastră, care îmi permitea să ajung în scurt timp la ea, mergând pe jos.

În prima zi de şcoală, mi-am pus cu mare mândrie noua mea uniformă. Aceasta era alcătuită dintr-un şorţuleţ alb rigid şi dintr-o uniformă albastră cu o emblemă roşie pe ea. Când am intrat în curtea şcolii şi i-am văzut pe ceilalţi copii îmbrăcaţi la fel ca mine, m-am simţit extrem de bine în pielea mea. Uniforma îmi dădea un sentiment de apartenenţă. Ne începeam fiecare zi de şcoală intonând imnuri, una din activităţile mele preferate.

— Cum se face că familia ta nu merge la slujbă duminica? m-a întrebat colegul meu de clasă Joseph într-o zi, la circa o lună după ce începusem şcoala.

— Noi nu suntem catolici. Suntem hinduşi şi mergem la templu în serile de luni, i-am răspuns eu.

— Trebuie să le spui părinţilor tăi să te ducă la biserică duminica, mi-a replicat Joseph, altfel nu o să ajungi niciodată în rai după ce vei muri.

— Eşti sigur? Sunt convinsă că dacă ar fi aşa, părinţii mei ar şti acest lucru.

— Bineînţeles că sunt sigur, mi-a răspuns Joseph cu convingere. Dacă nu mă crezi, nu ai decât să îi întrebi pe ceilalţi elevi, sau şi mai bine, pe Sora Mary care ne predă studiul Bibliei. Ea ştie cel mai bine care este adevărul. Sora Mary ştie ce vrea Dumnezeu!

Îmi plăcea de Joseph. Părea atât de grijuliu cu mine şi îşi dorea ca eu să ajung în rai. De aceea, i-am pus întrebarea Sorei Mary, care mi-a confirmat imediat că trebuie să merg la biserică şi să studiez Biblia dacă doresc să câştig favoarea lui Dumnezeu. În plus, s-a oferit cu amabilitate să mă ajute să înţeleg cuvintele lui Dumnezeu.

În acea după-amiază, când m-am întors acasă de la şcoală, am discutat cu mama despre ceea ce mi-a spus Sora Mary.

— Mamă, prietenii mei şi Surorile de la şcoală spun că trebuie să merg la biserică duminica şi că trebuie să studiez Biblia dacă doresc să ajung în rai când voi muri.

— Nu, Beta, mi-a răspuns mama. Nu trebuie să îţi faci griji în această privinţă. Spune-le celor de la şcoală că noi suntem hinduşi, iar când vei fi ceva mai mare, vei începe să studiezi Scripturile *noastre,* Vedele. Oamenii care vin din locuri diferite au credinţe diferite. Vei afla astfel că după ce murim, noi ne reîncarnăm în circumstanţe diferite.

— Nu cred că copiii de la şcoală mă vor crede, i-am răspuns oarecum recalcitrantă. Şi peste toate, mi-e frică! Dacă au dreptate? Nu pot greşi cu toţii. Cum ar putea greşi aceste Surori?

Mama m-a tras lângă ea şi mi-a spus:

— Nu te speria, Beta. Nimeni nu ştie adevărul absolut, nici măcar sora Mary. Religia nu este decât o cale pentru descoperirea adevărului. Ea nu este *totuna* cu adevărul. Este doar *o cale.* Iar oamenii diferiţi urmează căi diferite.

Deşi m-au reconfortat pe moment, cuvintele mamei nu mi-au alungat în totalitate temerile. În timp, frica generată de faptul că nu mă conformam religiei colegilor mei s-a agravat, nu s-a redus.

Mi-aş fi dorit ca sora Mary să îmi spună că voi ajunge în rai chiar dacă eram hindusă, dar ea refuza cu îndârjire să îmi ofere mângâierea pe care mi-o doream. Din cele învăţate la şcoală, am învăţat cât de cruntă este soarta celor care nu ajung în rai.

Şi dacă Dumnezeu mă ia la El în timp ce dorm? Sora Mary mi-a spus că El este pretutindeni şi că ştie absolut totul. Înseamnă că ştie că nu am fost botezată!

Speriată de acest gând, nopţile rămâneam trează, neîndrăznind să adorm, pentru a nu mă confrunta cu mânia lui Dumnezeu rezervată celor care nu se aflau în graţiile sale.

Părinţii mei au devenit din ce în ce mai îngrijoraţi de anxietatea mea şi de nopţile mele nedormite. Dându-şi seama că temerile mele deveneau din ce în ce mai negre şi că nu mai dormeam deloc, s-au decis să mă transfere la şcoala publică, la vârsta de opt ani.

Această şcoală britanică era găzduită în şase clădiri şi avea un teren mare în proprietate, fiind situată deasupra Bowen Road, pe colinele Hong Kongului. Educaţia predată aici nu era

religioasă, iar elevii erau copiii expatriaţilor britanici care fie fugeau de guvern, fie lucrau în corporaţiile multinaţionale care contribuiau la dezvoltarea oraşului nostru.

Clădirile şcolii erau superbe, fiind veritabile capodopere ale vremii. Aveau laboratoare de ştiinţe şi de limbă, o grădină zoologică experimentală, gimnazii şi bazine de înot. Fiind un copil indian într-un mediu cultural predominant britanic, conflictele mele interioare nu au încetat. Majoritatea copiilor din clasa mea erau blonzi şi aveau ochii albaştri, aşa că îşi băteau adeseori joc de mine pentru că aveam pielea mai închisă la culoare şi părul negru şi gros.

De aceea, prin minte îmi treceau tot timpul gânduri de genul: *„Mi-aş dori ca Billy să nu mă mai strige ’Sambo’!“* În plus, nimeni nu se grăbea să mă aleagă atunci când se formau echipele de sport, iar colegii mei mă invitau rareori să mă alături jocurilor lor de grup. Când nu eram atentă, îmi luau lucrurile şi le ascundeau.

Mă simţeam astfel singură, tristă şi abandonată, dar îmi reţineam lacrimile în public şi plângeam doar în perna mea, când eram singură acasă. Nu le spuneam nici măcar părinţilor mei că eram terorizată la şcoală, căci nu doream ca ei să mă considere un copil-problemă. La urma urmelor, mă transferaseră o dată. De aceea, continuam să pretind că eram fericită la şcoală şi că mă adaptam bine.

Un incident aparte a avut însă un impact extrem de profund asupra mea. Odată, mă aflam la cantină, văzându-mi de treabă şi mâncându-mi prânzul, când Billy, care şi-l terminase pe al lui, s-a ridicat de la masă, şi-a luat tava cu resturile şi le-a vărsat intenţionat peste tava mea.

Toată lumea a izbucnit în râs. În realitate, doar cei de la masa mea observaseră ce s-a întâmplat şi râdeau, dar mie mi se părea că am devenit bătaia de joc a întregii cantine.

Am simţit atunci cum în mine creşte un val de mânie fără precedent. Mă săturasem! Nu mai suportam să fiu strigată Sambo, să fiu aleasă ultima în echipele sportive, să fiu bătaia de joc a tuturor şi să îmi fie furate posesiunile. Pur şi simplu, nu mai eram dispusă să accept!

De aceea, m-am ridicat ca împinsă de un arc şi i-am aruncat în faţă lui Billy conţinutul paharului meu cu suc de portocale, exact când acesta se distra mai tare pe seama mea. L-am privit

în ochi şi i-am vărsat băutura în cap!

De data aceasta întreaga sală s-a prăpădit de râs. Din fericire, nimeni nu mai râdea de mine, ci de Billy, care stătea şocat acolo, cu băutura lipicioasă curgându-i din păr. Era o imagine amuzantă, dar îmi era frică să râd, căci nu ştiam la ce mă pot aştepta din partea lui.

Billy s-a uitat la mine atât de furios încât am crezut că privirile lui mă vor găuri ca nişte lasere, aşa că nu am mai stat să aştept reacţia lui. Am luat-o la fugă. Am ieşit ca din puşcă din cantină şi m-am îndreptat glonţ către toaleta fetelor, unde m-am închis pe dinăuntru într-una din cabine şi am început să plâng. Mă deranja gestul pe care îl făcusem, căci cel mai mult îmi doream să mă integrez în societate, să fiu acceptată şi simpatizată. Din păcate, nu îmi puteam schimba rasa şi culoarea pielii, iar acest lucru mă făcea să mă simt neajutorată!

De ce sunt întotdeauna diferită, oriunde m-aş duce? Unde m-aş putea integra? De ce nu mă integrez nicăieri? Îmi doream cu disperare să primesc răspuns la aceste întrebări, aşa că plângeam cu suspine, zăvorâtă în cabina mea.

Din fericire, după ce am mai crescut şi am devenit adolescentă, hărţuiala colegilor mei a încetat. Pe de altă parte, în timp ce colegii mei de clasă deveneau din ce în ce mai independenţi, părinţii mei deveneau din ce în ce mai stricţi cu mine, îndeosebi când doream să îmi petrec serile cu prietenii mei, mai ales dacă aceştia erau băieţi. Întâlnirile cu băieţii erau complet tabu în cultura mea, aşa că rareori mi se permitea să particip la petrecerile şcolii sau să ies în weekenduri cu colegii mei de clasă.

În consecinţă, am continuat să nu mă simt cu adevărat integrată. Întotdeauna mă simţeam lăsată pe dinafară atunci când colegii mei povesteau de petrecerile dansante la care fuseseră, râzând şi împărtăşindu-şi poveştile. Îi priveam întotdeauna cu invidie şi îmi doream cu disperare să nu fi fost indiană. Singurul lucru care îmi rămânea de făcut era să mă focalizez asupra studiilor mele şi să îmi păstrez disperarea pentru mine. Petreceam astfel mii de ore zăvorâtă în închisoarea mea interioară, neavând aproape deloc prieteni în care să am încredere.

În tot acest timp, părinţii mei încercau în continuare să mă îndoctrineze cu convingerile culturale hinduse şi să mă convingă

să mă întâlnesc cu alţi indieni ca şi mine, dar eu respingeam toate tentativele lor în această direcţie.

— Nu vreau să merg la ora de *Vedanta,* i-am spus mamei într-o sâmbătă, când aveam 13 ani. Vedanta este studiul scripturilor hinduse, iar eu trebuia să iau săptămânal astfel de lecţii, alături de alţi copii indieni.

— În acest caz, îţi va fi foarte greu când vei creşte, mai ales atunci când te vei mărita. Trebuie să ştii ce înseamnă să fii hindus, mi-a răspuns mama, în timp ce îmi pieptăna părul.

Dar nu mai vreau să fiu indiană! Vreau să fiu asemeni colegilor mei de clasă! m-am gândit. Cu voce tare nu am spus însă decât că:

— Bine, dar vreau să ies cu prietenii mei de la şcoală, iar aceştia nu trebuie să participe la orele de Vedanta!

— Da, dar tatăl tău şi cu mine vrem acest lucru, şi acesta este singurul lucru care contează, mi-a tăiat-o mama.

Tot nu eram convinsă că îmi doream să fiu hindusă, dar fiind o fată indiană obedientă, mi-am ascultat părinţii. De-a lungul anilor, m-am întâlnit săptămânal cu prietenii mei indieni, învăţând împreună cu aceştia principiile religiei noastre. În sine, învăţăturile hinduse mi s-au părut interesante şi stimulative pentru minte. Aveam un profesor excelent, care ne încuraja să punem întrebări, artă la care eram foarte pricepută. Pe scurt, eram o membră foarte populară a grupului, spre deosebire de situaţia mea de la şcoală, unde îmi doream cu disperare să mă integrez, dar nu reuşeam. Cu alte cuvinte, simţeam că duc două vieţi diferite.

Cât mi-aş dori să fiu la fel de populară la şcoală cum sunt printre prietenii mei indieni, mă gândeam adeseori. *Oare de ce nu văd în mine colegii mei de clasă ceea ce văd prietenii mei indieni?*

Când am mai crescut, am devenit din ce în ce mai interesată de aspectele intelectuale ale studiului hinduismului. Îmi plăcea sincer să studiez Bhagavad-gita şi Vedele, să învăţ despre cauză şi efect, despre destin şi liberul arbitru, şi despre alte subiecte de acest fel. Îmi plăceau de asemenea dezbaterile aprinse pe care le aveam pe aceste subiecte. În plus, mă rugam şi meditam, fapt care mă ajuta să îmi elimin gândurile nedorite. Lucrurile începeau să prindă din ce în ce mai mult contur pentru mine, chiar dacă nu toate convingerile culturale hinduse mi se

păreau raţionale, cum ar fi reprimarea femeilor, care trebuiau să fie obediente faţă de bărbaţi, sau aranjamentul căsătoriilor în pofida dorinţelor participanţilor. La urma urmelor, Vedele nu precizează nimic în acest sens.

Deşi am fost expusă de mică unei game atât de variate de convingeri culturale şi religioase, nimic nu m-a pregătit cu adevărat pentru ceea ce s-a întâmplat în anii care au urmat. Nu mi-am dat seama la acea vreme că percepţiile, convingerile şi filozofiile atât de îndrăgite de mine aveau să fie zdruncinate din temelii. Până la acest moment, mi-am început însă viaţa de adult continuând să mă lupt cu toate aceste convingeri conflictuale, încercând să le armonizez într-un fel sau altul.

Capitolul 3 - Paşi greşiţi care m-au condus în direcţia corectă

De-a lungul anilor, părinţii mei au încercat să mă convingă cu blândeţe (datorită convingerilor lor culturale) să accept o căsătorie aranjată, prezentându-mi fiii prietenilor şi cunoştinţelor lor. Îndeosebi tata nu îşi dorea să îmi continui studiile dincolo de terminarea liceului, căci se temea că anii petrecuţi departe de casă la facultate m-ar fi făcut prea independentă. Tata era convins că acest lucru mi-ar fi redus şansele de a deveni cândva o soţie obedientă şi supusă faţă de soţul ei. În cultura mea se consideră că cu cât femeia este mai tânără şi mai puţin educată atunci când se mărită, cu atât mai supusă devine ea de-a lungul căsniciei, lucru considerat dezirabil.

Deşi părinţii mei nu îşi doreau altceva decât să mă vadă fericită, în sinea lor asociau acest lucru cu măritişul meu, dar neapărat cu cineva din cultura mea. Din nefericire pentru ei, dorinţele mele erau cu totul altele.

— Dar, tată, vreau să merg la universitate şi să studiez fotografia şi designul grafic! am insistat eu.

— Dacă poţi găsi un astfel de curs aproape de casă, nu am nimic împotrivă, dar nu am să accept niciodată să pleci departe de noi pentru a studia! mi-a răspuns el.

— Dar, tată, ştii foarte bine că nu există nici o instituţie de învăţământ superior în apropiere! Trebuie să plec dacă doresc să îmi continui educaţia! mi-am continuat eu argumentaţia.

— Nici vorbă! Ştii foarte bine că nu este acceptabil ca o femeie să locuiască în altă parte decât la părinţii ei înainte de a se mărita, m-a contrazis el.

Nu mai eram însă copil, iar opiniile mele erau foarte ferme la acea vreme. Datorită educaţiei primite, aveam concepţii foarte occidentale, aşa că l-am întrebat pe tata:

— De ce li se aplică femeilor reguli diferite decât bărbaţilor?

— Nu sunt reguli! Pur şi simplu aşa stau lucrurile, şi ar trebui să fii mândră că îţi respecţi valorile culturale, mi-a răspuns tata, iritat de tonul meu.

Dar eu îmi aveam visele mele, şi mă temeam că acestea nu se vor îndeplini. Îmi doream să văd lumea şi eventual să lucrez ca fotograf de călătorie. Doream să mă plimb prin Europa, să văd Turnul Eiffel din Paris şi piramidele din Egipt, să simt

energia de la Machu Picchu, să mănânc paella în Spania şi tagine în Maroc. Erau atât de multe lucruri pe care îmi doream să le văd şi să le trăiesc, şi eram perfect conştientă că acceptarea unei căsătorii aranjate ar fi pus capăt acestor vise. Faptul că două prietene apropiate de la şcoala indiană erau deja logodite cu parteneri aranjaţi nu mă ajuta însă prea mult.

De aceea, nedorind să îmi continui disputa cu tata, am acceptat să mă înscriu la un curs de fotografie local. În plus, le-am făcut pe plac părinţilor mei şi mi-am jucat rezonabil rolul de mireasă potenţială atunci când îmi prezentau diferiţi peţitori.

Odată, părinţii mei mi-au cerut să mă îmbrac în cele mai bune haine tradiţionale pe care le aveam şi m-au condus la o întâlnire cu un nou mire potenţial. Purtam o bluză indiană de mătase roz cu o broderie delicată în jurul gâtului. Pe cap şi pe umeri aveam un văl de aceeaşi culoare şi la fel de brodat, care se asorta cu bluza şi care se presupunea că trebuia să mă protejeze şi să îmi dea un aer de modestie. La acest ansamblu se adăugau o pereche de pantaloni din mătase albastră şi o pereche de pantofi indieni de culoare roz.

De-a lungul întregii călătorii cu maşina, mi-am evaluat cu grijă subiectele de conversaţie. Ştiam că nu trebuia cu niciun chip să las să îmi scape faptul că mă simţeam mult mai confortabil în blugi şi adidaşi sau în bocanci decât în aceste haine indiene tradiţionale. O altă greşeală ar fi fost să recunosc că spre deosebire de anii copilăriei, nu mai vizitam decât rareori templul hindus pentru rugăciunile săptămânale, singura excepţie fiind marile festivaluri. Ştiam de asemenea că trebuie să mă abţin de la a vorbi despre hobbyurile şi despre celelalte interese ale mele, cum ar fi afinitatea mea pentru muzica eclectică, preferinţa mea pentru artă, astronomie şi privitul stelelor, sau pasiunea mea pentru drumeţiile în natură. În plus, m-am decis să nu spun nimic despre aspiraţiile mele de viitor, despre dorinţa mea de a traversa Africa pe bicicletă, de a vizita Europa cu rucsacul în spate, de a vedea Egiptul, de a fi un activist social implicat în organizaţii care militează pentru sate autonome şi prietenoase cu mediul înconjurător în ţările în curs de dezvoltare sau pentru îmbunătăţirea calităţii vieţii în ţările sărace din Asia.

Nu, mi-am spus în sinea mea, *trebuie să îmi aduc aminte să nu pomenesc nimic despre toate aceste subiecte.*

În schimb, mi-am făcut o notă mentală în care mi-am propus în mod deliberat să specific în prezenţa potenţialei mele soacre recent achiziţionatul meu talent de a rula un *chapatti* perfect. Această pâine nedospită tradiţională reprezintă o piatră de temelie în majoritatea căminelor indiene şi necesită o rulare cu cea mai mare atenţie, astfel încât cercul interior să fie perfect. Ştiam că menţionarea acestui talent la va face o mare plăcere acestor străini.

Pe scurt, mă simţeam perfect pregătită pentru ceea ce va urma. Eram convinsă că mă gândisem la toate scenariile posibile şi că nimic nu putea să meargă greşit. În cele din urmă, s-a dovedit însă că nu mi-am făcut suficient de atentă temele. Când am intrat cu maşina pe alee, în faţă ne-a apărut un club colonial încântător, situat pe o colină de lângă Old Peak Road. După ce ne-am aşezat la masă, un ospătar a venit să ne ia comanda. Nedându-mi seama că mirele meu potenţial şi familia sa erau vegetarieni stricţi, am cerut nonşalantă un sandvici cu ton. Nu am realizat ce se întâmpla nici măcar când membrii familiei respective au cerut care un sandvici cu brânză şi castraveţi, care unul cu brânză şi ceapă, sau alte opţiuni vegetariene.

Nici nu am rostit bine cuvintele: „Vreau un sandvici cu ton“, că privirea potenţialei mele soacre m-a săgetat, străpungându-mă până în străfundurile fiinţei. Toţi ceilalţi membri ai familiei s-au uitat la unison la mine, în timp ce eu stăteam acolo, dorindu-mi ca pământul să se deschidă şi să mă înghită pe loc.

M-am simţit incredibil de stupid din cauza greşelii făcute! *Cum de nu am observat, cum de nu m-am gândit că ar putea fi cu toţii vegetarieni?* — m-am întrebat de o mie de ori, pedepsindu-mă singură. La urma urmelor, această opţiune este foarte frecventă în cultura noastră.

Inutil să mai precizez, după acea primă întâlnire nu a mai urmat o alta.

La un moment dat, unul din eforturile părinţilor mei de a-mi găsi un mire potrivit a condus însă la o logodnă. După doar două întâlniri, eu şi tânărul respectiv a trebuit să decidem dacă dorim să ne logodim. În caz contrar, nu ar mai fi urmat şi alte întâlniri.

Cu alte cuvinte, nu aveam voie să ne mai petrecem timpul împreună decât dacă luam decizia potrivită pentru viitor. Tânărul era înalt, frumos şi bine educat. Mă simţeam atrasă de

el şi îmi era limpede că şi el se simţea atras de mine. Doream să ne cunoaştem mai bine, aşa că spre încântarea părinţilor noştri, am fost amândoi de acord cu angajamentul. Acesta s-a desfăşurat la templul lui Guru Nanak, în cadrul unei ceremonii binecuvântate de *mahraj* la care au participat părinţii şi toţi prietenii noştri. Evenimentul este numit *misri,* termen care poate fi tradus prin ceremonia logodnei.

Misri-ul nostru a avut loc după-amiaza şi a fost urmat seara de o cină festivă la un restaurant indian binecunoscut. Mâncarea a fost excelentă, vinul a curs în valuri, iar eu şi potenţialul meu mire am dansat pentru prima dată. În acel moment m-am simţit cu adevărat fericită. Pentru prima oară, mi se părea că fac ceea ce trebuie şi că urma să fiu acceptată în sfârşit într-o comunitate. Luată de val, eram convinsă că aveam să trăiesc fericită până la adânci bătrâneţi.

Din păcate, de-a lungul lunilor care au urmat, pe măsură ce data nunţii se apropia, mi-am dat seama că nu voi putea fi niciodată persoana pe care şi-o doreau logodnicul meu şi familia lui ca soţie şi noră, întrucât pur şi simplu nu corespundeam acestui tipar tradiţional. Cum de nu realizasem acest lucru înainte de a-mi lua angajamentul? De vreme ce era o căsătorie aranjată, nu una din dragoste, ar fi trebuit să îmi dau seama că existau anumite aşteptări în ceea ce mă priveşte. Odată angajamentul luat, ruperea lui mi se părea acum imposibilă, cel puţin din punctul de vedere al celor două familii.

În tot timpul logodnei mele cu acel bărbat am continuat să sper că mă voi putea schimba de dragul lui şi al familiei sale. M-am străduit din răsputeri să devin o femeie pe care logodnicul meu şi familia lui să o poată numi cu mândrie soţie şi noră, dar nu am făcut decât să îi dezamăgesc încontinuu pe toţi, neridicându-mă la înălţimea aşteptărilor lor. Îmi doream cu disperare să le fac pe plac, dar mi-a fost imposibil să mă focalizez asupra îndatoririlor mele tradiţionale, căci îmi doream cu aceeaşi disperare ca şi înainte să îmi urmez visele.

În tot acest timp, m-am simţit extrem de dezamăgită de mine însămi. Mă întrebam tot timpul: *„De ce îmi este atât de dificil să fac acest pas? Alte femei îl fac atât de uşor. Oamenii se logodesc şi se căsătoresc tot timpul, inclusiv propriii mei prieteni! Eu de ce nu mă pot împăca cu această idee?“* Tot acest conflict interior mă făcea să mă simt neputincioasă şi

nevrednică. Pe scurt, mă simţeam o ratată.

În cele din urmă am fost nevoită să accept faptul că nu aveam să devin niciodată persoana pe care şi-o doreau. M-am recunoscut învinsă, fiind conştientă că nu voi putea merge mai departe cu ceea ce mi se părea acum o farsă.

Pe de altă parte, eram incredibil de speriată la gândul că va trebui să le spun tuturor decizia mea, căci mă aşteptam la cele mai neplăcute reacţii. De fapt, eram la fel de speriată la gândul că mă voi mărita ca şi la gândul că trebuia să rup logodna.

În sinea mea ştiam că nu mă voi putea ridica niciodată la nivelul aşteptărilor noii mele familii. Tot ce făcusem până atunci, felul în care mă îmbrăcam şi în care mă comportam, nu era decât o piesă de teatru. Eram însă plenar conştientă că nu voi fi niciodată cu adevărat persoana care îşi dorea respectiva familie să fiu. Practic, mi-aş fi petrecut întreaga viaţă încercând să fiu altcineva, fără să reuşesc niciodată. Pe de altă parte, nu aş mai fi avut niciodată ocazia să îmi realizez propriile vise, dorinţe şi speranţe.

În toată această perioadă nu le-am spus nimic părinţilor mei despre conflictele mele interioare, căci, ca de obicei, nu doream să mă considere o problemă. Mi-am pus o mască şi am încercat să par tot timpul fericită, zâmbind şi râzând tot timpul, şi prefăcându-mă că trec prin toate emoţiile pozitive prin care trece orice tânără logodită cu persoana pe care o iubeşte. Între altele, nu le-am spus nimic părinţilor mei şi pentru că nu doream să îi împovărez cu durerile şi cu temerile mele.

La un moment dat, am ajuns însă într-un punct în care nu am mai reuşit să păstrez doar pentru mine această povară. De aceea, într-o seară, cu puţin timp înainte de data nunţii, m-am dus la mama şi am izbucnit în lacrimi.

— Mamă, îmi pare rău, dar nu pot fac acest lucru! Pur şi simplu nu pot!

Spre surpriza mea, mama m-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

— Nu mai plânge, scumpo. Spune-mi ce anume te necăjeşte.

— Nu sunt pregătită, mamă! Am visele mele, vreau să călătoresc prin lume şi să fac tot felul de lucruri. Pur şi simplu nu pot suporta gândul că nu voi mai avea niciodată independenţa necesară pentru a face tot ce îmi doresc!

I-am povestit apoi printre suspine tot ce simţeam, toate gândurile şi temerile mele, toate visele, speranţele şi aspiraţiile

mele.

Mama m-a strâns în braţe şi mi-a spus că nu are de gând să mă forţeze să fac nimic împotriva voinţei mele. Şi-a cerut iertare pentru că nu şi-a dat seama mai devreme că ideea de a mă mărita nu îmi surâdea şi pentru că m-a silit să trec prin tot acest calvar, cel puţin până acum. A adăugat că va vorbi cu tata, şi că nu trebuie să mă tem, căci ea mă va sprijini întotdeauna, indiferent de decizia mea.

Am simţit o stare de uşurare cum nu mai simţisem niciodată până atunci.

I-am povestit apoi lui Anoop de discuţia pe care am avut-o cu mama. Mi-a răspuns imediat:

— Nu-ţi face probleme, surioară, căci te voi sprijini până la capăt. Îmi pare rău doar că nu ne-ai spus mai devreme ce simţi. Nu ar fi trebuit să te lupţi atât de mult timp cu emoţiile tale.

— Bine, dar nimeni nu mi-a spus că am în continuare de ales după ce m-am logodit, i-am spus printre lacrimi.

Adevărul este că în afară de familia mea directă, nimeni din comunitatea indiană din Hong Kong nu a primit vestea la fel de bine.

Rudele, ceilalţi membri ai familiei mele, noua mea familie potenţială şi ceilalţi membri ai comunităţii indiene au fost furioşi şi dezamăgiţi să audă vestea. Mulţi dintre ei au încercat să îmi schimbe părerea şi să mă determine să continui cu pregătirile pentru nuntă. Mi-au spus că era normal să fiu speriată, dar că totul va fi bine în final, aşa că ar fi trebuit să merg înainte. Au adăugat că dacă voi rupe logodna, nimeni nu va mai dori vreodată să se însoare cu mine, că numele familiei mele va fi târât prin noroi şi că nici o familie nu îşi va mai lăsa fiul în preajma mea.

Au încercat să mă convingă că idealurile mele de viaţă erau nerealiste, în special pentru o femeie, că aşteptările mele erau prea înalte şi că din cauza lor nu voi găsi niciodată un bărbat care să mă dorească. „Redu-ţi aşteptările, fii o soţie şi o noră obedientă, şi vei avea parte de o viaţă frumoasă“, mi s-a spus.

Mă simţeam îngrozitor să îi rănesc, dar m-am menţinut fermă pe poziţie. Când am auzit ce spuneau oamenii despre mine, am început însă să mă tem pentru viitorul meu. Gurile rele spuneau că nu sunt suficient de disciplinată, că eram prea răsfăţată şi că părinţii mei nu mă educaseră aşa cum ar fi

trebuit. Mai mult, spuneau că dacă speram să realizez tot ce îmi propusesem în viaţă, însemna că aveam o părere mult prea bună despre mine însămi. Toate acele bârfe mă întristau şi mă făceau să mă simt şi mai rău. Nu mai doream să am de-a face cu nimeni din cultura noastră. Regretam tot ce făcusem, de la faptul că mă logodisem la ruperea logodnei, căci îi rănisem pe logodnicul meu şi pe familia lui, dar şi propria mea familie, prin atitudinea mea independentă, care nu corespundea arhetipului femeii indiene tradiţionale obediente şi supuse.

Pe scurt, ajunsesem să regret chiar şi că exist.

De ce trebuie să îmi cer tot timpul iertare, şi asta numai pentru că sunt eu însămi? Pur şi simplu, nu înţelegeam ce nu era în regulă cu mine.

Nu mai suportam ideea de a le explica tuturor de ce făcusem ceea ce făcusem. De aceea, cu doar câteva zile înainte de data planificată a nunţii (la care totul fusese aranjat şi plătit, cadourile fuseseră primite, iar prietenii şi rudele fuseseră anunţaţi şi făcuseră deja pregătiri să vină, din toată lumea!) – am fugit pur şi simplu. Am făcut o călătorie lungă pentru a-mi vizita nişte prieteni din India şi din Marea Britanie. Nu îmi doream altceva decât să dispar şi să părăsesc acea comunitate înainte ca totul să se năruiască, căci nu mai puteam gestiona tot ce urma să se întâmple. Emoţiile mele erau în sine mult prea puternice. Pe scurt, trebuia să mă regăsesc pe mine însămi, căci ştiam că etapa următoare din viaţa mea nu va fi deloc uşoară.

Capitolul 4 - Marea mea iubire

După ce m-am întors acasă la părinţii mei (în Hong Kong), nu mi-am mai propus să mă integrez în comunitatea indiană, care mă exclusese complet din punct de vedere social. De aceea, m-am focalizat asupra carierei mele, în încercarea de a-mi câştiga independenţa financiară.

— Am primit slujba! am strigat într-o zi, năvălind în apartamentul nostru, în care tata stătea în fotoliul lui favorit, privind ştirile de seară.

Una din prietenele mele îmi spusese că la compania la care lucra exista un post liber, despre care credea că mi se va potrivi perfect. Era o companie franţuzească de modă care îşi distribuia produsele în întreaga Asie. Postul liber era de asistentă a directorului de vânzări, care trebuia să promoveze produsele şi să onoreze comenzile primite, cu posibilitatea de a călători prin oraşele învecinate. Nu prea eram atrasă de vânzări şi de distribuţie, dar ideea de a călători şi potenţiala independenţă pe care aş fi câştigat-o mă umpleau de entuziasm.

— Bravo, Beta! Ştiam că vei reuşi! mi-a spus tata mândru de mine. Povesteşte-mi totul. Când începi lucrul? Cine este şeful tău? Ce responsabilităţi urmează să ai?

— Încep în prima zi a lunii viitoare. Sunt atât de încântată! Şeful meu este managerul de export regional. Poziţia are un mare potenţial de viitor. Dacă îmi voi putea ajuta şeful să îşi îndeplinească şi să îşi depăşească planul, aş putea primi câteva teritorii pe care să le gestionez singură.

— Ce înseamnă acest lucru? m-a întrebat tata, cu ceva mai puţin entuziasm în voce.

— Înseamnă că voi avea posibilitatea să călătoresc prin întreaga regiune!

— Deşi sunt mândru de tine, scumpa mea, mi-a spus tata, doresc să îţi reamintesc că această slujbă nu este decât un mod de a-ţi petrece timpul până la găsirea unui soţ. Nu vreau să te implici prea tare într-o carieră care te-ar putea împiedica să te măriţi! Mama ta şi cu mine încă mai sperăm să îţi găsim perechea potrivită.

— Ah, tată, nu-mi strica bucuria din acest moment! Sunt prea încântată acum!

— Ştiu, ştiu, mi-a răspuns el. Mă rog, nu se ştie niciodată. În vremurile astea, mulţi bărbaţi sunt încântaţi de faptul că soţiile

lor au o slujbă. Totuşi, nu aş dori să fii dezamăgită mai târziu, când soţul tău îţi va spune că nu doreşte să mai lucrezi şi să călătoreşti departe de casă, asta-i tot. Oricum, ai dreptate, haide să nu ne mai gândim acum la viitor. Astăzi nu vom face altceva decât să îţi sărbătorim succesul!

— Unde e mama? Vreau să îi dau veştile. Apoi vreau să vă scot pe amândoi la un restaurant luxos. Astăzi fac eu cinste! i-am strigat înainte de a ieşi din cameră şi de a mă duce să îi dau vestea cea bună lui Anoop.

În sfârşit, lucrurile începeau să se aranjeze aşa cum îmi doream. Începeam să devin independentă din punct de vedere financiar şi social.

De-a lungul anilor care au urmat, deşi părinţii mei au încercat în continuare să îmi aranjeze o căsătorie, încetul cu încetul au început să îşi dea seama că luptau pentru o cauză pierdută.

Încercările lor mă umpleau de frustrare, căci continuau să nu înţeleagă că eram considerată prea atipică în comunitatea noastră culturală. De altfel, reputaţia mea fusese prea afectată de ruperea primei mele logodne. Eram perfect conştientă de faptul că membrii comunităţii indiene din Hong Kong mă considerau o femeie cu opinii puternice, rebelă, idealistă şi încăpăţânată, adică tot ce nu şi-ar fi dorit o familie de la o noră potenţială. Cu toate acestea, părinţii mei continuau să spere că îmi vor găsi bărbatul potrivit, că mă voi schimba de dragul lui şi că voi deveni mai disciplinată.

Între timp mi-am început slujba în cadrul companiei franceze, iar sarcinile mele de serviciu îmi cereau să vizitez oraşele din apropiere. Deşi când mă aflam în Hong Kong continuam să locuiesc cu părinţii mei, aceste călătorii îmi dădeau o libertate şi o independenţă pe care le savuram literalmente, inclusiv ocazia de a cunoaşte tot felul de oameni din toate domeniile vieţii. Încetul cu încetul, am început să mă bucur din nou de viaţă. De fapt, mă simţeam de-a dreptul fericită, populară şi plină de succes, dar numai *când mă aflam într-un alt mediu cultural decât cel indian.* Îmi plăcea la nebunie această latură a vieţii mele, oamenii pe care îi cunoşteam, slujba mea şi călătoriile pe care le implica ea. Rolul de soţie indiană tradiţională nu mă mai atrăgea niciun pic. Nu vedeam niciun sens să renunţ la satisfacţia mea actuală de dragul „beneficiilor“ statutului de

femeie măritată, aşa că am continuat să îi dezamăgesc pe părinţii mei, refuzând orice mire potenţial.

În adâncurile fiinţei mele am continuat însă să mă simt inadecvată într-un fel sau altul. În subconştient, mă simţeam o ratată care nu se ridicase la standardele aşteptate de ceilalţi.

Această voce sâcâitoare din adâncurile conştiinţei mele mă urma oriunde m-aş fi dus, având grijă să nu mă simt niciodată perfect sau în largul meu. Într-un fel sau altul, mă simţeam *avariată…* un produs stricat şi necorespunzător…

Într-o zi, spre sfârşitul anului 1992, l-am cunoscut pe când mă aşteptam mai puţin pe bărbatul care avea să îmi devină soţ, deşi la început nu aş fi crezut niciodată că era bărbatul perfect pentru mine. Ne-am întâlnit întâmplător într-o seară, prin intermediul unei cunoştinţe comune.

— Cunoşti un bărbat pe nume Danny Moorjani? m-a întrebat Naina la telefon, pe când mă aflam la birou şi întocmeam un raport referitor la vânzările săptămânale. Naina era o prietenă care nu locuia în Hong Kong, dar care se afla în vizită în oraşul meu, aşa că în acea seară urma să ieşim împreună la un restaurant.

— Nu, nu l-am cunoscut niciodată, i-am răspuns. De ce mă întrebi?

— Este un sindhi drăguţ pe care l-am cunoscut vara trecută, când mă aflam în New York. Am înţeles că locuieşte şi lucrează în Hong Kong. Sunt sincer surprinsă că nu ai auzit de el.

— Doar mă cunoşti. Nu prea mă dau în vânt după comunitatea noastră, mai ales de când cu acel „incident“! Sunt foarte mulţi bărbaţi sindhi în Hong Kong pe care nu i-am întâlnit niciodată, aşa că nu ar trebui să fii atât de surprinsă.

— Ei bine, eşti pe punctul de a-l cunoaşte, mi-a spus ea. L-am sunat şi l-am rugat să ni se alăture în această seară.

Mai târziu în acea seară, când am intrat împreună cu Naina în Club 97, un bar-restaurant elegant din centrul oraşului, l-am identificat imediat pe acel bărbat, deşi nu îl cunoscusem niciodată. Îl puteai remarca de departe, datorită ţinutei lui lejere şi nepretenţioase. Purta pantaloni negri şi un pulover maro pe gât. S-a uitat către noi în timp ce ne apropiam, şi deşi o cunoştea doar pe Naina, nu am putut să nu remarc că îmi studia fiecare mişcare. Nici chiar când prietena mea l-a salutat nu şi-a mutat privirea de la mine, iar când m-am uitat mai atentă la el,

mi s-a părut că ne cunoaştem de când lumea. Era o senzaţie electrizantă. Îmi dădeam seama că şi el simte exact acelaşi lucru. Apoi am început să vorbim.

Orice subiect am fi atins, ni se părea comun, iar până la sfârşitul serii făcuserăm deja schimb de numere de telefon. Spre încântarea mea, m-a sunat chiar a doua zi, aşa că am ieşit cu el la un restaurant. S-a dovedit a fi extrem de romantic, aducându-mi flori şi ducându-mă la un restaurant încântător, numit Bucătăria lui Jimmy, care continuă să fie şi astăzi unul din localurile noastre favorite.

În săptămânile care au urmat am devenit din ce în ce mai apropiaţi. Cu toate acestea, nu doream să îl încurajez prea tare, căci nu aveam deloc încredere în instinctele mele. Ori de câte ori mă aflam în compania lui mă simţeam la fel de electrizată, şi nu mă mai simţisem astfel de foarte mult timp. Acest lucru mă speria. Peste toate, mă temeam pentru că era un sindhi. Nu doream să mă implic într-o legătură romantică cu un bărbat din cultura mea, cel puţin nu acum… sau poate niciodată.

Eram perfect conştientă că o căsătorie în cultura indiană înseamnă un contract cu întreaga familie, nu doar cu persoana de sex opus de care te simţi atras. Spre deosebire de alte culturi, printr-o căsătorie indiană nu se unesc doi oameni, ci două familii întregi. De aceea, nu doream să mă implic din nou într-o situaţie pe care să ajung să o regret mai târziu. Îmi doream să mă mărit cu un bărbat, nu cu toate rudele lui, şi cunoscându-mi prea bine cultura, mă temeam de moarte. Nici nu doream să mă gândesc la ce ar fi spus familia lui despre mine. De altfel, nu puteam să nu mă întreb dacă familia acestui bărbat auzise de „trecutul" meu; dacă nu m-ar fi respins ştiind că am rupt cândva o înţelegere de logodnă. În plus, cum aş fi putut fi absolut sigură că el însuşi nu avea aceleaşi aşteptări de la mine pe care le au majoritatea indienilor de la soţiile lor? Nu mai doream să mă simt rănită, dar nici să rănesc eu însămi pe altcineva.

Danny s-a dovedit însă a fi foarte răbdător cu mine, oferindu-mi tot timpul de care aveam nevoie, lucru pe care l-am apreciat foarte tare. Prezenţa lui mi se părea irezistibilă, iar el mă făcea să mă simt iubită aşa cum nu mă mai simţisem vreodată până atunci. Pe scurt, între mintea şi inima mea se dădea o bătălie, iar inima mea începea să câştige.

După ce am ajuns să ne cunoaştem mai bine, mi-am dat seama că Danny semăna foarte mult cu mine. Nici el nu se simţea foarte ataşat de cultura noastră, întrucât crescuse în Hong Kong şi fusese educat în sistemul de şcoli britanice. Respingea multe din obiceiurile indiene, îndeosebi cele legate de femei şi de căsătoriile aranjate. Era întotdeauna foarte generos şi îşi manifesta deschis afecţiunea faţă de mine, iar iubirea lui mi se părea sinceră şi necondiţionată. Pentru prima dată, nu simţeam niciun fel de presiune şi nici nu credeam că are o agendă ascunsă.

Peste toate, Danny avea un simţ colosal al umorului, lucru care mi se părea extrem de atrăgător la el. Râdea des, iar râsul lui era molipsitor. De aceea, întâlnirile noastre erau extrem de amuzante. Părea să ştie întotdeauna exact când să mă sune şi ce să îmi spună. Era blând, dar puternic şi convingător, iar aceste calităţi mi se păreau adorabile.

Pe nu ştiu ce plan al fiinţei mele, continuam însă să mă simt nevrednică şi să cred că nu este decât o chestiune de timp până când Danny va descoperi că nu îl „merit".

Cu alte cuvinte, mă temeam în continuare că mă voi simţi dezamăgită.

Nu a fost însă cazul. Danny şi-a păstrat ferm şi nezdruncinat afecţiunea faţă de mine. Obişnuia să mă sune la telefon doar pentru a vedea ce mai fac şi să îmi trimită daruri şi flori cu diferite ocazii. Spre deosebire de mulţi dintre compatrioţii noştri, adora natura mea independentă. Departe de a se simţi oripilat de visele, interesele şi aspiraţiile mele, le aproba necondiţionat şi se distra la culme pe seama încercărilor părinţilor mei de a-mi aranja o căsătorie tradiţională. Calităţile mele i se păreau adorabile. Părea cu adevărat interesat de mine, şi nu de cine ştie ce mască purtată de dragul convenţiilor sociale, iar această acceptare necondiţionată mă reconforta, întrucât nu mai avusesem parte de aşa ceva.

Danny absolvise o universitate economică, fiind specializat în afaceri. Aşa cum se întâmplă frecvent în cultura noastră, tatăl său avea o companie, iar Danny a fost obligat să se înroleze în afacerea de familie, căci era singurul fiu al tatălui său, şi deci moştenitorul companiei acestuia.

La vremea aceea trebuia să călătoresc destul de mult în afara Hong Kongului. Din fericire, Danny trebuia să călătorească

la fel de mult, aşa că uneori reuşea să îşi sincronizeze călătoriile cu ale mele, fapt care îi aducea de fiecare dată un zâmbet fericit pe faţă.

Într-o seară, pe când ne plimbam prin Deep Water Bay, una din plajele mele favorite din Hong Kong, l-am întrebat „în treacăt“ pe Danny dacă auzise de logodna mea şi de ceea ce spuneau oamenii din comunitatea noastră despre mine. Până atunci nu vorbiserăm niciodată despre acest subiect, aşa că mă simţeam destul de speriată. Nu eram prea sigură cum va reacţiona dacă nu auzise niciodată de povestea mea.

— Da, am auzit, mi-a răspuns el. De fapt, ştiam povestea încă de când te-am cunoscut, şi graţie minunatei noastre culturi, pun pariu că am auzit o versiune mult înflorită, cu multe picanterii adăugate doar de dragul efectului!

— Şi cum te-ai simţit când ai aflat? l-am întrebat, încă îngrijorată.

— Eşti sigură că te simţi pregătită să afli adevărul? mi-a răspuns el cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Da, vreau să aud adevărul curat. Îi pot face faţă, i-am spus, pregătindu-mă pentru tot ce putea fi mai rău.

— Ei bine, când am auzit ce ai făcut, primul gând care mi-a trecut prin minte a fost: *„Uau! Acesta este exact genul de femeie cu care doresc să mă însor – o femeie care gândeşte singură!“*

Pe faţă mi-a înflorit un zâmbet mare, iar de pe piept mi s-a ridicat o povară uriaşă. I-am răspuns imediat:

— Să înţeleg că nu eşti atras de mine din cauza talentului meu de a prepara o *chapatti* delicioasă?

— Hei, mă subestimezi, draga mea! Află că pot prepara eu însumi o *chapatti* delicioasă, şi asta nu e tot! Ştiu să fac curăţenie în casă şi spăl inclusiv rufele!

În acel moment, zâmbetul meu s-a transformat într-un hohot nestăpânit de râs. Ne-am prăbuşit amândoi în nisip şi am râs până când ne-au dat lacrimile. Orice am fi spus ne făcea să râdem.

Când ne-am mai potolit, s-a ridicat în genunchi, în timp ce eu continuam să stau întinsă pe nisip. Mi-a luat mâna în a lui şi mi-a spus:

— Anita, am vrut să te întreb din prima zi în care te-am cunoscut: vrei să fii soţia mea?

În acel moment am ştiut dincolo de orice îndoială că acesta era bărbatul ideal pentru mine. Îmi găsisem sufletul pereche.

Pe data de 17 martie 1995, la exact două luni după cererea în căsătorie a lui Danny, s-a petrecut însă inevitabilul. A sunat telefonul. Am deschis ochii şi m-am uitat la ceas.

Ce naiba se întâmplă? Nu este decât 5:15 dimineaţa. Înainte să apuc să răspund la telefon, am ştiut că nu mă aşteaptă veşti bune.

— Beta, scumpa mea, tu eşti? am auzit vocea înlăcrimată a mamei la celălalt capăt al firului, înainte de a apuca să scot vreun cuvânt.

— Da, eu sunt. Ce s-a întâmplat?

M-am simţit cuprinsă de panică. În timp ce inima mea gonea nebuneşte, eram deja terorizată de vestea pe care urma să o primesc prin bucata de plastic din mâna mea. O altă parte din mine îşi dorea însă să afle ce s-a întâmplat şi să scape odată de suspans.

— Este vorba de tata, mi-a spus mama. Nu s-a mai trezit în această dimineaţa. S-a stins în timpul somnului.

Când starea de sănătate a tatălui meu a început să se deterioreze cu câteva luni înainte, părinţii mei s-au dus în India pentru a încerca diferite terapii alternative, cum ar fi tratamentele ayurvedice. Speranţa mea fusese ca ei să se întoarcă la timp pentru nunta mea, iar tata să aibă sănătatea intactă şi să danseze *bhangra* (dansul indian tradiţional executat la nunţi). De aceea, nu-mi venea să cred ce auzeam. Mi-am făcut imediat bagajele, aruncând câteva lucruri oarecare în valiză, în timp ce fratele meu făcea aranjamentele necesare pentru a zbura la Pune, în India, un oraş situat la patru ore de Mumbai.

Nu am păstrat decât câteva amintiri înceţoşate ale călătoriei mele în India şi ale înmormântării tatălui meu. Nu voi uita însă niciodată momentul în care am aruncat cenuşa tatălui meu din urna frumos decorată în râul Indrayani, care trece prin oraşul sfânt Alandi, la est de Pune. La ora pe care ne-o indicase *mahraj-ul* (considerată favorabilă pentru ceremonie), ne-am adunat cu toţii pe malul râului. Fratele meu a ridicat capacul urnei şi a golit-o încet, lăsând vântul să ducă cenuşa tatălui meu de-a lungul apei. Am privit cum râul înghite cenuşa, cu obrajii inundaţi de lacrimi. Cum ne-am fi putut lua rămas bun de la

acest bărbat minunat?

Tată, dragul meu tată! Îmi pare atât de rău dacă te-am întristat vreodată, am şoptit cu mâinile unite în *pranam* (rugăciune).

Urmează să mă mărit, iar tu nu vei fi aici să mă conduci în jurul focului nupţial. Ştiu că ai aşteptat întreaga viaţă acest moment. Cum ai putut să mă părăseşti chiar acum? — am întrebat valurile în timp ce acestea înghiţeau cenuşa tatălui meu, iar lacrimile mi se revărsau pe obraji.

Următoarele câteva luni au fost dulci-amare. Pe de o parte deplângeam încă moartea tatălui meu, în timp ce pe de alta discutam cu familia mea despre apropiata ceremonie a nunţii mele. Eram conştientă de faptul că mama se simţea uşurată de faptul că trebuia să pregătească o nuntă, căci altfel ar fi depăşit foarte greu această perioadă de doliu. Aşa putea cel puţin să se gândească la altceva.

Cu toţii eram întristaţi de lipsa tatălui meu şi de faptul că acesta rata un eveniment care fusese atât de important pentru el. Tata considerase principala sa misiune în viaţă să mă vadă pe mine măritată. M-am consolat însă cu gândul că fusese prezent la logodna mea şi că fusese extrem de fericit. Cred că a murit cu inima mult mai uşoară decât dacă nu aş fi fost logodită.

Împreună cu părinţii lui Danny, l-am consultat pe *mahraj* pentru a afla data cea mai favorabilă pentru căsătoria noastră. I-am spus că trebuia să fie în a doua parte a anului, căci familia mea încă se mai afla în doliu după moartea tatălui meu, aşa că nu ne aflam în cea mai bună stare de spirit pentru a celebra. *Mahraj-ul* şi-a consultat almanahul sfânt şi ne-a informat că ţinând cont de datele noastre de naştere cea mai bună dată era 6 decembrie 1995, care ne era favorabilă amândurora.

La acea vreme data ni s-a părut extrem de îndepărtată, dar lunile au trecut fără să ne dăm seama, căci aveam foarte multe aranjamente de făcut. Trebuia să rezervăm localul, să comandăm sariul de nuntă, să concepem invitaţiile şi să organizăm toate miriadele de amănunte specifice unei nunţi tradiţionale indiene.

Ca să mai uite de tristeţea ei, mama m-a ajutat să planific în detaliu întreaga nuntă, să îmi aleg sariul de nuntă şi toate celelalte veşminte necesare ocaziei. A ales un sari de culoarea bronzului pentru ceremonia propriu-zisă şi unul alb cu

ornamente aurii pentru ceremonia civilă.

Aşa se face că pe data de 6 decembrie 1995 m-am măritat cu sufletul meu pereche, Danny, în cadrul unei ceremonii tradiţionale sofisticate, ale cărei festivităţi au durat aproape o săptămână! Prietenii şi rudele noastre din întreaga lume au venit la Hong Kong pentru a participa la ritualurile şi la ceremoniile care au culminat cu o petrecere ţinută în aer liber pe pajiştea country clubului din Hong Kong, situată pe o terasă chiar deasupra plajei mele preferate, Deep Water Bay, în partea de sud a insulei.

Într-o zi, cu câteva luni înainte de nuntă, am discutat cu Danny despre pregătiri şi l-am întrebat mai în glumă mai în serios:

— Nu ar fi grozav să ne căsătorim pe plaja pe care m-ai cerut în căsătorie?

Ne-am distrat cu ideea timp de câteva minute, dar am renunţat la ea când ne-am dat seama cât de frustrate s-ar simţi invitatele noastre dacă ar trebui să se înfunde în nisip cu pantofii lor cu tocuri ascuţite. Mi-am amintit apoi că chiar deasupra plajei se afla country clubul din Hong Kong, care avea o pajişte superbă pe o terasă cu vedere la plajă. Am decis amândoi că acela era locul cel mai potrivit pentru a celebra ceremonia noastră nupţială.

În seara nunţii vremea a fost frumoasă, iar briza blândă a purtat în aerul nopţii sunetele *shenai-ului* (muzică indiană cântată la nunţi). L-am ţinut pe Danny de mână şi am păşit împreună de şapte ori în jurul focului de nuntă, parafând astfel căsătoria noastră, în timp ce mahraj-ul recita în sanscrită legămintele de căsătorie. Danny arăta ca un prinţ, îmbrăcat în *shervani-ul* lui (costum de nuntă regal) şi cu turbanul pe cap. Eu purtam sariul de culoarea bronzului pe care mi-l alesese mama şi un voal uşor peste părul în care îmi împletisem flori de iasomie. Pe mâini şi picioare aveam pictat cu henna un design floral delicat, conform tradiţiei indiene.

În timp ce păşeam în jurul focului, i-am privit pe membrii familiei mele. Îmi dădeam seama că mama şi fratele meu încă mai sufereau din cauza morţii tatălui meu, dorindu-şi din suflet ca acesta să fi putut participa la acest eveniment special.

După încheierea ritualurilor a urmat o petrecere de proporţii, în care vinul a curs în valuri, iar oaspeţii au băut, s-au ospătat şi

au dansat. Când s-a încheiat şi ultima ceremonie, m-am retras împreună cu Danny în camera noastră de hotel, epuizată, dar fericită. Ştiam că acesta era bărbatul alături de care doream să fiu întreaga mea viaţă. Eram convinsă că aveam să trăim fericiţi împreună până la adânci bătrâneţi…

Capitolul 5 - Îngrozitorul diagnostic

Pe măsură ce au trecut anii, Danny şi cu mine ne-am construit o viaţă comună. El a părăsit afacerea familiei sale şi a început o carieră în marketing şi în vânzări pentru o organizaţie multinaţională, după care ne-am mutat din garsoniera sa de burlac din centrul oraşului într-un apartament minunat într-o suburbie liniştită din Hong Kong. Cu această ocazie, am adoptat şi un câine, pe care l-am numit Cosmo.

La scurt timp după ce m-am măritat, fratele meu a părăsit Hong Kongul şi a început o afacere în India, căci în oraşul nostru domnea recesiunea, în timp ce India se afla în plin proces de dezvoltare. De aceea, s-a mutat în această ţară împreună cu soţia sa Mona şi cu bebeluşul lor Shahn, iar mama i-a urmat imediat. Îmi lipseau teribil, căci până atunci nu mi se întâmplase niciodată să trăiesc într-o altă ţară decât cu familia mea.

Ca şi cum lucrurile nu ar fi fost suficient de rele, mi-am pierdut slujba din cadrul companiei franceze, căci vânzările acesteia scăzuseră dramatic din cauza recesiunii. Acest lucru m-a necăjit, cu atât mai mult cu cât am primit vestea fără să mă aştept la ea, exact când mă luptam cu stresul provocat de mutarea familiei mele în India.

În aceeaşi perioadă, comunitatea indiană făcea presiuni asupra mea să am un copil, deşi la acea vreme eram mult mai interesată să lucrez, să călătoresc şi să explorez lumea.

În cele din urmă, am găsit o slujbă de consultant independent în cadrul unei companii de relocare. Sarcina mea era să îi ajut pe expatriaţii recent sosiţi să se integreze mai bine în Hong Kong, iar libertatea pe care mi-o oferea slujba îmi convenea de minune, cu atât mai mult cu cât nu era o slujbă *full-time.*

Nu mă simţeam pregătită deocamdată să am copii, dar în comunitatea mea, de îndată ce te măritai toată lumea se aştepta să rămâi însărcinată. Ca de obicei, m-am trezit sfâşiată între aşteptările celor din comunitatea mea şi propriile mele aspiraţii, şi de multe ori mă simţeam inadecvată în mijlocul prietenilor mei, căci nu îmi doream aceleaşi lucruri ca şi ei, mai ales în ceea ce priveşte copiii.

Membrii comunităţii indiene din Hong Kong nu încetau să îmi reamintească faptul că ceasul biologic al unei femei are o durată limitată, fapt care nu a făcut decât să alimenteze noi temeri, ce

s-au alăturat vechilor mele griji şi anxietăţi generate de faptul că eram o femeie indiană incapabilă să se integreze în vreo comunitate. *Bine, dar dacă ne vom dori cu adevărat copii,* mă gândeam, *vom putea adopta! Există atât de mulţi copii nedoriţi în această lume cărora le-am putea oferi un cămin plin de iubire. Şi astfel, nu ar trebui să îmi mai fac griji în legătură cu ceasul meu biologic!*

Am discutat foarte serios această opţiune cu Danny şi am căzut amândoi de acord că adopţia era o alegere pe care merita să o luăm în calcul. Marele ei avantaj era că elimina din viaţa mea presiunea generată de gândul că eram sclava corpului meu. Nu la fel de pozitiv au reacţionat însă ceilalţi membri ai comunităţii când le-am pomenit de această posibilitate. Majoritatea îmi răspundeau instinctiv:

— Oh! Nu poţi avea copii? Îmi pare rău…

Şi astfel, străvechea teamă că „nu mă voi ridica la înălţimea aşteptărilor" şi-a ridicat din nou capul hidos în conştiinţa mea. În scurt timp au intervenit însă alte evenimente, care m-au făcut să uit de această problemă.

În vara anului 2001, cea mai bună prietenă a mea, Soni, a fost diagnosticată cu cancer. Vestea m-a şocat. Într-o zi, constatând că respiră greu, Soni şi-a făcut o verificare de rutină, iar medicii au descoperit că avea o tumoare mare în interiorul cutiei toracice care apăsa pe plămânii ei. Pur şi simplu nu-mi venea să cred. Soni fusese întotdeauna o fată tânără, plină de viaţă, perfect sănătoasă şi plină de vitalitate, căreia îi plăcea să îşi trăiască viaţa. Medicii au internat-o de urgenţă la spital pentru a-i extirpa tumoarea, după care au supus-o unui tratament bazat pe radiaţii şi chimioterapie.

La câteva luni după diagnosticarea lui Soni, am aflat că soţul sorei mai mici a lui Danny a primit acelaşi diagnostic, cu diferenţa că forma sa de cancer era mai agresivă.

Aceste veşti m-au înspăimântat teribil, căci şi Soni şi cumnatul meu erau de vârsta mea. Am început să studiez toate materialele pe care le găseam despre cancer şi despre cauzele sale. La început îmi doream să o ajut pe Soni, dar cu cât citeam mai multe despre boală, cu atât mai speriată deveneam, căci descopeream că practic orice o poate provoca: pesticidele, microundele, conservanţii alimentari, alimentele modificate genetic, razele soarelui, poluarea atmosferică, cutiile alimentare

din plastic, telefoanele mobile şi aşa mai departe. În cele din urmă, am ajuns să mă tem de orice.

Nici Danny, nici eu nu vom uita vreodată ziua de 26 aprilie 2002. La această dată ne-am dus amândoi la medic, intrând în biroul acestuia ca într-o casă funerară. Ni se părea că moartea pândeşte la fiecare colţ al biroului. Era o după-amiază târzie de vineri, aşa că aveam în faţă un weekend. Toată lumea se grăbea acasă ca să savureze aceste ore de dinaintea sfârşitului de săptămână, mai puţin Danny şi cu mine. Noi nu aveam ochi pentru apusul superb al soarelui care cobora dincolo de zgârie-norii Hong Kongului. Astăzi era ziua în care trebuia să aflăm rezultatele analizelor medicale pe care le făcuserăm nu cu mult timp în urmă.

Cu câteva zile mai înainte îmi descoperisem un nodul pe umărul drept, chiar deasupra claviculei. Pe moment am refuzat să cred că putea fi altceva decât un simplu chist, dar o voce sâcâitoare din subconştientul meu, prezicătoare de nenorociri, îmi şoptea încontinuu la ureche că este mai mult decât atât.

În lunile de dinainte o vizitasem frecvent pe prietena mea Soni la spitalul în care murea de cancerul diagnosticat cu un an înainte. Terorizată şi îndurerată, priveam cum corpul ei se stinge încetul cu încetul, măcinat de o bestie care refuza să se lase îmblânzită de ştiinţa medicală, oricât de mari ar fi fost progresele acesteia. Nu îmi puteam permite să cred că acest lucru odios mi se putea întâmpla şi mie, dar nodulul de la baza gâtului meu m-a forţat să iau în calcul această posibilitate, aşa că m-am dus să îmi fac analizele. Medicii îmi făcuseră o biopsie, iar în acea zi de vineri mă duceam să aflu rezultatele ei.

Medicul mi-a dat vestea pe un ton blând:

— Ai un limfom, adică o formă de cancer a sistemului limfatic.

După cuvântul *cancer,* nu prea am mai auzit altceva din ce mi-a spus. Parcă mi-ar fi vorbit de undeva de foarte departe. Ochii mei se uitau în gol pe fereastră. Afară nu se schimbase nimic. Soarele continua să apună în spatele portului, zgârie-norii străluceau în nuanţe de ambră şi portocaliu, iar oamenii continuau să se bucure de orele magice de dinaintea weekendului. Universul meu interior se prăbuşise însă.

Amabil, medicul a continuat să îmi enumere posibilităţile pe care le aveam la dispoziţie.

— Te voi susţine indiferent ce decizie vei lua, m-a asigurat el, indiferent ce tratament doreşti să urmezi. Dar mai întâi de toate, doresc să te programez pentru o scanare luni dimineaţa, astfel încât să îţi putem evalua cu precizie diagnosticul, aflând în ce stadiu se află cancerul. După scanare vino la mine şi vom discuta împreună rezultatele.

Vocea lui suna ca un zumzăit în capul meu. De-abia am auzit cuvintele sale, care ne spuneau să ne relaxăm şi să ne bucurăm atât cât putem de weekendul care urma.

Teroarea se bătea cap în cap cu raţiunea. Nici Danny, nici eu nu puteam gândi. De fapt, refuzam să facem acest lucru. Nu doream să discutăm despre cancer, despre opţiunile care îmi mai rămâneau, despre moarte! Nu doream decât să fug şi să îmi regăsesc lumea mea obişnuită. Era prea devreme să mă gândesc la opţiuni. Acestea erau prea înspăimântătoare, iar creierul meu era complet confuz. Din fericire, medicul ne spusese că nu trebuie să luăm nici o decizie până luni dimineaţa, când urma să fac o scanare computerizată, după care trebuia să discut cu el despre tratament.

Deşi mintea mea era undeva departe, iar capul îmi bubuia de întrebări, Danny m-a convins să ies cu el la o plimbare. De aceea, când ne-am întors acasă, mi-am îmbrăcat rochia favorită, de culoare roşu-coral. În timp ce stăteam astfel îmbrăcată, simţindu-mă complet neajutorată, soţul meu m-a prins de mijloc şi mi-a spus:

— Nu te teme. Vom trece împreună prin această încercare.

Şi astfel, în acea seară am fugit împreună de teroare… cel puţin pentru o vreme.

Am luat cina sub cerul liber, la El Cid, restaurantul meu preferat, situat chiar lângă Golful Stanley din sudul insulei Hong Kong. Luna strălucea în toată splendoarea ei, iar atmosfera era răcorită de o briză blândă. Valurile domoale ale oceanului completau armonios muzica orchestrei de mariachi care cânta serenade de la o masă la alta. Pentru a ne asigura o seară perfectă, le-am dat cântăreţilor un bacşiş generos, astfel încât să cânte cel mai mult lângă masa noastră, interpretând cântecele mele preferate. Sangria curgea în valuri, muzicanţii cântau, iar eu şi cu Danny am uitat de orice altceva.

A doua zi dimineaţa, m-am trezit în braţele lui Danny. Era minunat să mă răsfăţ în braţele lui, uitând din nou de orice alt

gând. Mi-aş fi dorit ca vizita la medic să fi fost doar un vis urât, dar realitatea şi-a arătat repede capul urât în mintea mea. Aveam în continuare cancer şi nu puteam fugi de această realitate. Unde aş fi putut fugi de propriul meu corp?

Capacitatea minţii noastre de a juca jocuri m-a uimit întotdeauna. Duminică la amiază încă nu doream să spun cuiva de diagnosticul meu. Eram convinsă că dacă nimeni nu ştia nimic, nici eu nu trebuia să mă confrunt cu această realitate dureroasă. Chiar dacă nu puteam scăpa de trupul meu, mintea mea avea capacitatea de a se refugia în alte realităţi virtuale.

— Ştii, va trebui să le spunem la un moment dat familiilor noastre, mi-a spus Danny, pe un ton raţional.

— Ştiu, dar toată lumea o să intre într-o stare de agitaţie care ne va strica tot cheful. Nu mă pot bucura de o ultimă zi senină înainte de a le spune celorlalţi? m-am târguit eu.

Nu mi-a fost însă dat. În acea după-amiază m-a sunat mama, ca să mă întrebe de ce nu i-am comunicat încă rezultatele biopsiei. Danny a fost cel care i-a dat vestea şi înainte să aflu ce se petrecea, m-am trezit că mama îşi rezervase deja bilete pentru primul zbor către Hong Kong. Fratele meu m-a sunat la rândul lui ca să îmi spună acelaşi lucru, că făcea aranjamentele necesare pentru a veni şi pentru a fi alături de mine.

Nu-mi doream toată această dramă. Toată lumea lua lucrurile mult prea în serios, făcând ca situaţia să pară mult mai reală! Reacţiile pline de iubire ale membrilor familiei mele mă sileau să mă confrunt cu hidoasa realitate mai devreme decât mi-aş fi dorit. Nu mai puteam evita adevărul diagnosticului primit.

Luni, m-am dus din nou la clinică împreună cu Danny. De această dată am discutat deschis despre opţiuni. Medicul a consultat rezultatele radiografiei computerizate cu o privire îngrijorată în ochi.

— Este în stadiul 2A, mi-a spus el cu blândeţe.

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat Danny.

— Înseamnă că s-a răspândit către piept şi la subsuoară, dar deocamdată este restrâns la cutia toracică. Să examinăm acum opţiunile pe care le ai. Sugestia mea ar fi o combinaţie de radiaţii şi chimioterapie.

— Nu vreau să fac chimioterapie! am anunţat pe un ton emfatic.

— Dar, scumpa mea, nu prea mai avem alte opţiuni, mi-a spus Danny surprins. M-am uitat la el cu o privire hotărâtă.

— Ai văzut ce efecte a avut chimioterapia asupra lui Soni şi asupra cumnatului tău!

În realitate, nu îmi doream să port această conversaţie. Mi-aş fi dorit să mă pot întoarce la situaţia de dinainte. Mi-am îngropat faţa în mâini, în încercarea de a alunga aceste gânduri.

— Chiar vrei să mor aşa? îmi puteam auzi teroarea din propria voce. Cei doi au suferit enorm… şi fără niciun rezultat. Mai bine mor chiar acum decât să accept aşa ceva!

— Ştiu, mi-a răspuns Danny, plasându-şi palma caldă peste a mea, care zăcea inertă pe biroul medicului. Dar eu nu vreau să te pierd deloc. Ce altceva mai putem face?

Eram căsătoriţi de şase ani. Mai aveam încă atâtea vise de împlinit, atâtea locuri de văzut şi atâtea lucruri pe care doream să le facem împreună. Aceste vise se topeau însă în faţa noastră, la fel ca gheţarii din calota glaciară.

Încercând să uit de propriile mele temeri, am încercat să îl liniştesc:

— Există şi alte opţiuni. M-am întors către medic. Sunt convinsă că mai există şi alte opţiuni, în afara chimioterapiei.

În acea zi am început împreună cu Danny o călătorie pe termen lung. La fel ca doi eroi din antichitate, am trecut prin numeroase încercări, hotărâţi să învingem boala care ameninţa să ne răpească întreaga viaţă. De la bun început, această călătorie a fost marcată de emoţii puternice, de la disperare la dezamăgire, teroare, iar mai târziu mânie.

Înaintea primirii diagnosticului, una din marile mele temeri fusese exact aceea de a nu mă îmbolnăvi de cancer, o boală care îi măcinase pe mulţi dintre cunoscuţii mei. Faptul că am fost diagnosticată cu această boală exact când asistam la sfârşitul prietenei mele şi al cumnatului meu nu a făcut decât să îmi confirme temerile. Am asistat neputincioasă la distrugerea corpurilor celor două persoane apropiate de către chimioterapie, metodă care se presupune că ar trebui să fie vindecătoare! Iar acum acelaşi coşmar îmi invada propria viaţă, ameninţând să distrugă totul în cale, aşa cum făcuse cu ceilalţi doi!

Astfel de gânduri furibunde mă făceau să intru în panică. Teama de cancer ajunsese să facă ravagii în mine, încleştându-mi stomacul într-un pumn de fier. Efectele chimioterapiei mă

înspăimântau şi mai mult. Fiecare muşchi al corpului meu se încorda protector în jurul meu, încercând să mă ferească de acest coşmar.

Aşa cum spuneam, de-a lungul lunilor de dinainte de primirea propriului meu diagnostic, am asistat la deteriorarea rapidă a sănătăţii lui Soni. În toată acea perioadă, îmi era imposibil să mă distrez ştiind că ea zace bolnavă pe patul de spital. Nu mi se părea corect ca eu să mă simt bine, în timp ce ea suferea atât de mult. Pe măsură ce starea ei de sănătate a continuat să se deterioreze, m-am simţit din ce în ce mai vinovată şi mi-a devenit din ce în ce mai greu să mă bucur de propria mea viaţă.

Acum, că am descoperit că sufeream eu însămi de cancer, îmi era şi mai greu să îmi văd prietena din ce în ce mai grav bolnavă, aşa că îmi petreceam tot mai puţin timp alături de ea. Îmi era imposibil să o văd pe Soni şi să îmi păstrez optimismul în ceea ce o priveşte, ca să nu mai vorbim de mine însămi. La un moment dat, am ajuns la concluzia că nu ne foloseşte nici uneia acest timp petrecut împreună. Efectele cancerului şi alte tratamentului asupra corpului ei slăbit mă deprimau şi mă descurajau. Mă simţeam din ce în ce mai vulnerabilă la gândul că cel mai probabil mă aştepta aceeaşi soartă, şi nu puteam suporta acest gând.

În ziua în care am primit un telefon de la sora lui Soni, care mi-a spus că bătălia cu moartea a celei mai bune prietene a mea s-a încheiat, m-am prăbuşit şi am izbucnit în lacrimi. Soni ne părăsise.

Deşi am suferit sincer la gândul că prietena mea murise, o parte din mine se simţea uşurată că nu mai trebuia să sufere.

Nu voi uita niciodată ziua înmormântării lui Soni. Încă mai pot vedea cu ochii minţii feţele devastate ale părinţilor ei în urma morţii fiicei lor preaiubite, şocul sorei sale mai mici şi al fratelui său mai mare, durerea şi neajutorarea întipărite pe faţa soţului ei. Dar mai presus de toate, nu voi uita niciodată feţele inocente şi înlăcrimate ale copilaşilor ei şi oroarea din ochii lor în timp ce priveau sicriul mamei lor intrând în crematoriu. Această amintire mă va bântui până la sfârşitul zilelor mele. Aceasta a fost ziua în care *mânia* s-a adăugat spectrului de emoţii pe care le simţeam în legătură cu propria mea boală.

Ca şi cum lucrurile nu ar fi fost suficient de rele, la scurt timp

am primit un telefon care ne anunţa că şi bătălia cumnatului lui Danny cu moartea luase sfârşit. Şi acesta a lăsat în urma sa o soţie îndurerată (sora mai mică a lui Danny) şi doi copilaşi.

Eram furioasă pe această farsă crudă numită viaţă. Nu puteam înţelege la ce serveşte ea. Mi se părea că ni se dăruiesc prea puţini ani, în care ne luptăm să înţelegem regulile jocului, şi când în sfârşit începem să punem ordine în lucruri, ajungem cu toţii într-un sicriu din lemn. Nu mi se părea normal ca acest lucru să se întâmple atât de rapid. Totul mi se părea inutil şi oribil.

Capitolul 6 - În căutarea mântuirii

Mânie.

Teroare.

Frustrare.

Teamă.

Disperare.

Acestea au fost emoţiile cu care m-am confruntat imediat după moartea lui Soni. De dimineaţa până seara, fiecare zi era un *montagne-russe* emoţional în care oscilam între diferite întrebări, suferinţe, furie şi disperare. Ca şi cum propria mea situaţie nu ar fi fost de ajuns, simţeam aceste emoţii şi pentru familia mea. Nu îmi doream ca membrii ei să sufere din cauza morţii mele.

Teama şi disperarea m-au determinat să studiez toate materialele pe care le-am găsit despre vindecarea şi bunăstarea holistică, inclusiv despre sistemele terapeutice orientale. Am consultat mai mulţi specialişti în terapii alternative şi am aplicat o parte din metodele lor. Astfel, am încercat hipnoterapia, meditaţia, rugăciunea, recitarea *mantrelor* şi remediile chinezeşti din plante medicinale. În cele din urmă am renunţat la munca mea de consultant independent şi am plecat în India pentru a mă trata în sistemul ayurvedic. Danny a rămas la Hong Kong, neputând veni cu mine din cauza slujbei. M-a vizitat însă de două ori, rămânând cu mine de fiecare dată câte două săptămâni. În plus, vorbeam la telefon zilnic, căci dorea să fie informat în permanenţă cum mă simt.

M-am dus în oraşul pune, unde murise tata, pentru a afla mai multe despre yoga şi despre ayurveda de la unul din maeştrii de aici. Am petrecut şase luni în India, timp în care mi s-a părut că starea mea de sănătate s-a îmbunătăţit. Maestrul meu m-a supus unei diete drastice, care nu includea decât anumite alimente vegetariene şi remedii din plante. În plus, trebuia să fac *asane* (posturi yoghine) dimineaţa şi seara, la răsăritul şi la apusul soarelui.

Am aplicat luni de zile aceste metode şi am început într-adevăr să mă simt mult mai bine. *Gurul* meu era uimitor. Nici nu-i venea să creadă că am cancer. I-am spus că medicii mi-au făcut analize şi mi-au confirmat că sufeream de limfom, dar mi-a răspuns:

— *Cancerul* nu este decât un cuvânt care îi sperie pe

oameni. Uită totul despre acest cuvânt şi focalizează-te exclusiv asupra echilibrării corpului tău. Bolile nu sunt altceva decât un simptom al dezechilibrului. Nici o boală nu poate supravieţui într-un sistem echilibrat energetic.

Mi-a făcut sincer plăcere să aplic metodele recomandate de *gurul* meu, care mi-a mai alungat temerile referitoare la cancer. La sfârşitul celor şase luni era perfect convins că mă vindecasem, la fel ca şi mine de altfel. Mă simţeam victorioasă şi de-abia aşteptam să mă întorc acasă şi să îl regăsesc pe Danny. Îmi era foarte dor de el şi aveam atât de multe lucruri să îi împărtăşesc.

Când m-am întors la Hong Kong, foarte mulţi oameni au remarcat imediat cât de bine arăt. Eu însămi mă simţeam mult mai bine decât oricând înainte, atât din punct de vedere fizic cât şi din punct de vedere emoţional, dar această bunăstare interioară nu a durat prea mult. Toată lumea dorea să afle ce făcusem în India şi cum mă vindecasem. Când le-am povestit celorlalţi de regimul meu ayurvedic, am primit numai răspunsuri negative şi pline de teamă. Oamenii erau bine intenţionaţi şi ţineau sincer la mine, dar erau sceptici în privinţa acestei metode de tratament, iar scepticismul lor mi s-a transmis imediat. Mulţi dintre ei nu credeau că limfomul poate fi tratat în acest fel, iar eu simţeam cum îndoielile şi teama (care îmi erau atât de familiare) încep să mi se furişeze din nou în suflet, deşi încercam să îmi apăr din răsputeri poziţia.

Privind retrospectiv lucrurile, îmi dau seama că acesta ar fi fost cel mai potrivit moment să mă întorc în India, pentru a-mi recâştiga din nou sănătatea. Din păcate, m-am lăsat influenţată de scepticismul prietenilor mei, aşa că am rămas la Hong Kong.

Drept urmare, am încercat să mă familiarizez cu medicina tradiţională chineză (MTC), care este practicată pe scară largă aici. Am rămas însă foarte confuză, căci acest sistem contrazice în multe privinţe ayurveda. Spre exemplu, ayurveda îi încurajează pe bolnavi să devină vegetarieni stricţi, în timp ce MTC îi încurajează să consume carne, îndeosebi de porc. În sistemul indian, carnea de porc şi de vită reprezintă cele mai odioase alimente care pot fi ingerate.

Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, am apelat la sistemul naturist occidental, căci mă simţeam din ce în ce mai confuză. În final, acest lucru nu a făcut decât să îmi amplifice şi mai mult

teama, căci fiecare disciplină îmi transmitea mesaje conflictuale. Spre exemplu, în sistemul naturist occidental zahărul şi produsele lactate sunt absolut contraindicate, considerându-se că acestea favorizează creşterea celulelor canceroase. În schimb, în ayurveda produsele lactate fac în mod obligatoriu parte integrantă din tratament, iar zahărul este recomandat pentru o dietă echilibrată, care să includă toate cele şase gusturi.

Am devenit astfel din ce în ce mai stresată, nemaiştiind ce să mănânc şi ce nu. De fapt, mă temeam să mai mănânc. Nu ştiam ce era şi ce nu era bun pentru mine, căci fiecare sistem de vindecare îşi avea propriile sale adevăruri care se băteau cap în cap cu adevărurile celorlalte sisteme. Această confuzie mi-a amplificat şi mai mult teama. De îndată ce teroarea m-a cuprins din nou în ghearele sale, starea mea de sănătate a început să se deterioreze rapid.

Simţeam nevoia să fiu aproape tot timpul singură şi nu îi mai lăsam în viaţa mea decât pe cei foarte apropiaţi de mine. Prin respingerea realităţii imediate, speram să pot uita de adevărul oribil din viaţa mea. Pe de altă parte, nu îmi doream ca prietenii mei să îmi plângă de milă şi să strângă bani pentru mine, ca şi cum aş fi fost diferită de ei sau anormală. Unul din lucrurile care mă făceau să mă simt foarte neconfortabil în preajma celor din cultura mea era convingerea acestora că situaţia mea actuală se datora *karmei* mele, respectiv unor fapte rele pe care le făcusem într-o viaţă anterioară, pentru care eram acum pedepsită. Credeam eu însămi în conceptul de *karma,* aşa că am început să mă simt ca şi cum aş fi făcut ceva de care ar fi trebuit să îmi fie ruşine. Simultan, mă simţeam judecată şi neajutorată.

Dacă aceasta este pedeapsa pentru faptele mele dintr-o altă viaţă, mă gândeam, *ce aş putea face pentru a schimba această situaţie? Ce mai pot face acum?* Astfel de gânduri mă făceau să îmi pierd orice speranţă legată de situaţia mea curentă.

Cu toate acestea, îmi puneam adeseori o mască, glumind, râzând şi făcând conversaţie cu oamenii, chiar dacă nu îmi doream acest lucru, căci era foarte important pentru mine să nu îi îngrijorez pe ceilalţi din cauza condiţiei mele. Nu doream ca altcineva să se simtă întristat sau neconfortabil la gândul bolii mele, aşa că puneam întotdeauna nevoile şi bunăstarea

celorlalţi înaintea alor mele. Mulţi oameni mi-au spus că mă admiră pentru „curajul" meu şi pentru felul în care mă descurcam cu boala. Erau convinşi că sunt tot timpul pozitivă şi fericită, dar numai eu ştiam ce simţeam în interior.

Danny era singurul care înţelegea perfect prin ce treceam şi cum mă simţeam în prezenţa altor oameni, aşa că a început să adopte un comportament protector, ferindu-mă de contactul cu ceilalţi. Era conştient că în prezenţa lor adoptam o mască aparent fericită şi detaşată, ca să îi feresc de griji, dar aceasta mă secătuia de puteri. Ajunsesem să nu mai răspund nici măcar la telefon, căci nu doream să mai vorbesc despre boala mea, să ascult sfaturile celorlalţi şi să răspund la întrebările lor nesfârşite (fireşti, de altfel, în astfel de situaţii).

Am renunţat să mai ies şi am început să rămân din ce în ce mai mult în siguranţa căminului meu, cu atât mai mult cu cât nu mă simţeam bine, şi oricum arătam foarte rău. Respiraţia îmi devenise din ce în ce mai dificilă, slăbisem foarte mult şi de-abia mai reuşeam să îmi ţin capul drept pe umeri. Felul în care arătam şi comentariile pe care le stârneam ajunseseră să mă deranjeze.

Din păcate, acest lucru m-a izolat într-o închisoare a propriilor mele temeri şi disperări, reducând din ce în ce mai mult experienţele vieţii reale. Timpul părea să treacă pe lângă mine. Cancerul devenise întregul meu univers, iar toţi cei care nu sufereau de această boală mi se păreau incredibil de norocoşi. Am ajuns să invidiez orice om care nu era bolnav, indiferent de celelalte condiţii din viaţa sa. Unicul lucru care conta pentru mine era faptul că nu purta povara care îmi măcina mie corpul… mintea şi viaţa.

În fiecare dimineaţă mă trezeam cu un firicel de speranţă în suflet: *astăzi ar putea fi ziua în care roata norocului se va schimba pentru mine.* Seara retrăiam însă povara grea care îmi devenise atât de familiară, iar noaptea mă simţeam şi mai neajutorată decât cu o zi înainte.

Dezamăgită, am început să mă întreb de ce mă luptam atât de aprig ca să rămân în viaţă. La urma urmelor, ce rost mai avea? Din cauza durerilor şi a fricii, nu mai vedeam niciun rost în a continua să trăiesc, căci mă simţeam din ce în ce mai obosită de viaţă. Pe scurt, începusem să renunţ. Mă pregăteam deja să mă recunosc învinsă.

În tot acest timp, mă internam periodic la spital pentru transfuzii de sânge şi alte tratamente. Când eram acasă, îmi petreceam cea mai mare parte a zilelor dormind sau odihnindu-mă. Nu mai puteam ieşi şi nu mai puteam sta în picioare perioade prea lungi de timp. Era suficient să fac ceva timp de o jumătate de oră pentru a-mi pierde respiraţia şi pentru a mă simţi epuizată. Peste toate, slăbeam rapid şi aveam tot timpul febră.

— Doctore, crezi că situaţia mea se mai poate îmbunătăţi în actualul stadiu? l-am întrebat pe medicul meu într-o zi, după o ultimă radiografie pentru a-mi evalua situaţia.

Şi-a plecat privirea şi mi-a răspuns:

— O trimit pe asistentă ca să te ajute să te îmbraci.

În realitate, dorea să discute cu Danny în particular.

— Nu mai putem face mare lucru, i-a spus el, privindu-l în ochi. Mai are cel mult trei luni de trăit. Ultimele radiografii arată că tumorile s-au extins şi s-au înmulţit, iar cancerul s-a răspândit destul de agresiv în sistemul ei limfatic. Este prea târziu chiar şi pentru chimioterapie. Corpul ei nu ar mai putea suporta aceste substanţe toxice în actualul stadiu. Practic, orice alt tratament ar slăbi-o şi mai tare, aducând-o şi mai aproape de moarte. Îmi pare rău.

Deşi Danny şi-a pus o mască curajoasă şi nu mi-a spus la momentul respectiv ce i-a transmis medicul (mi-a spus abia câteva luni mai târziu), îmi dădeam seama că ceva nu era în regulă. Până atunci abia dacă se mai ducea la serviciu, dar după acea vizită la medic nu s-a mai dus deloc. Părea să nu mai dorească să mă părăsească vreo clipă.

Într-o zi, l-am întrebat:

— O să mor?

— Cu toţii o să murim cândva, mi-a răspuns el.

— Ştiu asta, prostuţule. Vreau să spun acum, din cauza cancerului. Ce se va întâmpla dacă voi muri?

— O să vin după tine şi o să te aduc înapoi, mi-a spus el cu blândeţe, mângâindu-mă pe păr.

Scena s-a petrecut la şase săptămâni după ultima vizită la medic. În această perioadă respiraţia îmi devenise foarte greoaie, aşa că aveam în permanenţă lângă mine un tub de oxigen. Nu mai puteam sta întinsă, ci doar sprijinită, ca să nu mă înec în propriile mele fluide. Dacă încercam să mă întind pe

spate, mă înecam imediat şi începeam să mă sufoc, fapt care mă împiedica să îmi schimb poziţia. Corpul meu era în întregime acoperit cu leziuni. Sistemul meu era invadat de atât de multe toxine încât pielea mea era nevoită să se deschidă pentru a elimina aceste otrăvuri.

Mă trezeam adeseori scăldată în sudoare, cu hainele ude, acesta fiind unul din simptomele clasice ale limfomului. De multe ori pielea mă mânca teribil, ca şi cum aş fi fost acoperită cu furnici. Într-o noapte, mâncărimile au devenit atât de puternice încât oricât de mult m-aş fi scărpinat, nu reuşeam să scap de ele. Danny a adus cuburi de gheaţă din congelator, le-a pus într-o pungă şi mi-a frecat cu ea locurile dureroase de pe corp, ca să-mi aline pielea inflamată. A durat mult, dar în cele din urmă mâncărimile au cedat.

Majoritatea nopţilor noastre erau albe, căci ajunsesem să depind în întregime de Danny. Acesta îmi anticipa fiecare nevoie chiar înainte să mi-o manifest. Îmi îngrijea rănile şi mă ajuta să îmi spăl părul. Mă simţeam vinovată pentru că îl chinuiesc în acest fel, dar ştiam că nu o făcea din obligaţie, din datorie sau din responsabilitate. La baza tuturor acţiunilor sale stătea iubirea sinceră pe care mi-o purta.

La un moment dat, sistemul meu digestiv a încetat să mai absoarbă substanţele nutritive din alimente, aşa că am început să slăbesc îngrozitor. Danny îmi cumpăra ciocolata mea preferată şi mama îmi gătea numai felurile favorite în încercarea de a mă convinge să mănânc ceva, dar nu aveam poftă de mâncare. Chiar dacă mă chinuiam să mestec ceva, stomacul meu nu mai absorbea nimic. De aceea, carnea s-a topit literalmente de pe corpul meu şi nu am mai putut merge decât cu ajutorul unui scaun cu rotile. Corpul meu a început să îşi consume propriile proteine pentru a supravieţui, iar eu am început să arăt ca unul din acei copii subnutriţi din posterele care militează împotriva foametei în naţiunile sărace. Am devenit un schelet ambulant, de-abia reuşind să îmi ţin capul ridicat.

Continuam să mă internez periodic la spital, dar ori de câte ori mă aflam acolo, nu îmi doream altceva decât să mă întorc acasă. Spitalul mi se părea o instituţie rece şi deprimantă, care mă îmbolnăvea şi mai tare. De aceea, am angajat o asistentă medicală care să stea cu mine în timpul zilei.

Mama şi Danny stăteau în permanenţă alături de mine în timpul zilei, iar soţul meu şi în timpul nopţii, dorind să se asigure că continui să respir şi să fie lângă mine în caz că îmi dădeam ultima suflare. În majoritatea nopţilor nu reuşeam să adorm din cauza tusei. De aceea, îi eram profund recunoscătoare lui Danny pentru prezenţa lui reconfortantă. Pe de altă parte, eram perfect conştientă de durerea lui, care făcea ca situaţia mea să mi se pară şi mai insuportabilă. Cu toate acestea, am continuat să afişez o atitudine curajoasă, asigurându-i pe toţi că nu aveam deloc dureri şi că mă simţeam bine, chiar dacă realitatea era complet opusă.

Simultan, eram la fel de conştientă de angoasa prin care trecea mama. Nici o mamă nu poate suporta să îşi vadă copilul murind înaintea ei. Ce să mai vorbim de această dezintegrare lentă şi dureroasă prin care treceam eu.

În dimineaţa zilei de 1 februarie 2006 mă aflam într-o stare de spirit ceva mai pozitivă ca de obicei. Pentru prima oară după mult timp, am început să fiu mai atentă la realitatea din jurul meu. Am remarcat cerul, care mi s-a părut mai albastru ca de obicei, iar lumea mi s-a părut neobişnuit de frumoasă. În acea zi m-am întors acasă de la spital, în scaunul meu cu rotile şi având alături bunul meu tovarăş, tubul de oxigen. Dintr-odată, am simţit însă că mă pot detaşa şi că totul va fi bine.

Lumea nu se va termina dacă nu voi mai fi eu în ea, m-am gândit. *Nu ştiu de ce, dar mă simt foarte bine astăzi, din punct de vedere emoţional. Mai bine decât m-am simţit de foarte mult timp.*

Corpul mă durea, iar respiraţia îmi era foarte dificilă, aşa că m-am dus imediat la culcare. Asistenta mi-a administrat nişte morfină ca să mă pot odihni, căci durerile erau prea mari. Şi totuşi, ceva era diferit. Simţeam cum mă relaxez şi renunţ la disperarea cu care m-am agăţat până atunci de viaţă. Parcă aş fi atârnat de o stâncă, luptându-mă inutil să rămân agăţată de ea. Bătălia era oricum pierdută, aşa că mă simţeam pregătită să îmi dau în sfârşit drumul. M-am scufundat într-un somn profund.

A doua zi dimineaţa, pe 2 februarie, nu mi-am putut deschide ochii. Mai târziu mi s-a spus că întregul meu corp era umflat într-o manieră hidoasă. Danny mi-a aruncat o privire şi apoi l-a sunat pe medic. Acesta i-a spus să mă aducă la spital.

Eram în sfârşit pe punctul de a-mi încheia bătălia cu

cancerul.

Partea a II-a - CALATORIA MEA CĂTRE MOARTE… ŞI ÎNAPOI

Capitolul 7 - Părăsirea acestei lumi

În timp ce eram dusă de urgenţă la spital, lumea din jur a început să mi se pară onirică şi suprarealistă. Simţeam cum mă îndepărtez din ce în ce mai tare de conştiinţa mea obişnuită. Când am ajuns la spital mă aflam în comă, şi nici un medic nu mi-a mai dat vreo şansă de scăpare. Nu era spitalul la care îmi făceam de regulă tratamentele, care era mai degrabă o clinică particulară decât un spital cu toate dotările. Fusese potrivită pentru tratamentele mele de până atunci, dar nu era echipată pentru urgenţe medicale de acest fel. Fusese opţiunea mea să fiu tratată într-o instituţie de mici dimensiuni şi aflată în apropierea casei, întrucât aceasta mi se părea mai puţin intimidantă, căci detestam literalmente spitalele. De fapt, chiar mă temeam de ele, căci pierdusem două persoane dragi în incintele lor. Cea mai bună prietenă a mea şi cumnatul lui Danny au murit în spitale mari, specializate în tratarea cancerului.

Când Danny l-a sunat însă pe medicul meu în ziua în care am intrat în comă, acesta i-a spus să mă ducă la cel mai mare şi mai bine echipat spital din Hong Kong, în care avea să mă aştepte o echipă de specialişti condusă de un medic pe care îl va suna el. De aceea, era pentru prima dată când eram adusă în acest spital, şi respectiv când eram tratată de această echipă de medici.

Când medicul oncolog (o femeie) m-a văzut, faţa sa a reflectat vizibil şocul pe care îl simţea.

— Chiar dacă inima soţiei dumneavoastră continuă să bată, i-a spus ea lui Danny, ea nu se mai află printre noi. Este prea târziu pentru a o mai putea salva.

Cine se crede, de vorbeşte aşa? m-am întrebat în sinea mea. *Nu m-am simţit mai bine în întreaga mea viaţă! Şi de ce arată atât de speriaţi şi de îngrijoraţi mama şi Danny? Mamă, te rog, nu mai plânge. Ce nu este în regulă? Plângi cumva din cauza mea? Nu mai plânge, căci mă simt bine, sincer, dragă mamă, mă simt nemaipomenit de bine!* Eram convinsă că rostesc aceste cuvinte cu voce tare, dar nu s-a auzit nimic. Nu mai aveam voce.

Mi-aş fi dorit să o îmbrăţişez pe mama, să o mângâi şi să îi spun că mă simt bine. Nu puteam înţelege de ce nu reuşesc să fac acest lucru. De ce nu mai coopera cu mine corpul meu? De

ce zăceam acolo, complet rigidă, în condiţiile în care doream să îmi îmbrăţişez soţul preaiubit şi pe mama, asigurându-i că mă simt bine şi că nu mai am deloc dureri?

Din cauza gravităţii situaţiei, doctoriţa a chemat un alt medic oncolog. Deşi eram aproape moartă, eram mai plenar conştientă de ceea ce se petrecea în jurul meu decât în starea mea fizică obişnuită. Nu îmi mai puteam folosi cele cinci simţuri biologice, dar receptam toate informaţiile, cu o acuitate mult mai mare decât dacă mi-aş fi folosit organele fizice. Aveam acces la un alt tip de percepţie, care îmi permitea nu doar să *percep* ce se întâmpla, ci şi să îmbrăţişez cu conştiinţa mea totul, ca şi cum aş fi *fuzionat* cu realitatea din jurul meu.

Medicul oncolog a adunat imediat o echipă medicală şi m-a condus pe targa mea cu rotile către laboratorul de radiologie pentru a-mi face o radiografie completă. Aveam capul sprijinit de perne astfel încât să nu mă înec, la fel ca acasă. În caz contrar, aşa cum spuneam mai devreme, plămânii mi s-ar fi umplut cu fluide şi m-aş fi înecat.

Eram în continuare conectată la tubul cu oxigen, iar când am ajuns la laboratorul de radiologie masca de oxigen mi-a fost scoasă, iar corpul meu a fost mutat în aparatul MRI. În doar câteva secunde am început să tuşesc şi să mă înec.

— Vă rog, nu îi scoateţi masca de oxigen! Nu poate sta întinsă pe spate! Vă rog, se sufocă! Nu mai poate respira! O să moară dacă faceţi acest lucru! l-am auzit pe Danny strigând.

— Trebuie să facem acest lucru, domnule, i-a explicat unul dintre radiologi. Nu vă faceţi griji. Vom opera cât de blând putem. Poate rezista 30 de secunde fără oxigen, aşa că vom defalca radiografia în etape.

Într-adevăr, radiologul m-a scos din capsula MRI la fiecare 30-40 de secunde ca să îmi pună masca de oxigen pe faţă, după care mi-o scotea şi mă băga înapoi în aparat. De aceea, scanarea a durat foarte mult. Când medicii au terminat, m-au condus pe targă în salonul de terapie intensivă.

Echipa medicală a făcut tot ce i-a stat în puteri, stimulată de rugăminţile lui Danny de a nu mă abandona. Mi-au fost administrate astfel diferite medicamente prin ace şi tuburi, sub privirile neputincioase ale familiei mele.

În jurul patului meu a fost trasă o perdea groasă, astfel încât ceilalţi pacienţi aflaţi în salon să nu mă mai vadă. Din păcate,

nici lui Danny, nici mamei nu li s-a permis accesul în interiorul perdelei.

Am observat că asistentele mi-au pregătit corpul aproape lipsit de viață pentru a-l conecta la diferite aparate, inclusiv la un tub de oxigen, în vederea unei perfuzii cu glucoză şi alte fluide, căci eram complet subnutrită. Deasupra patului meu exista un monitor, iar aparatele la care eram conectată îmi măsurau presiunea sângelui şi pulsul. Prin nas îmi era introdus un tub care ajungea până în stomac, căci nu mai puteam fi hrănită altfel, iar un aparat de respiraţie artificială îmi trimitea oxigen în plămâni. Asistentele s-au chinuit fără succes să îmi bage tubul pe trahee, aşa că s-au văzut nevoite să îmi pulverizeze un spray pentru a-mi amorţi muşchii.

Știam când primeam vizite, cine erau şi ce făceau vizitatorii mei. Deşi ochii mei fizici erau închişi, eram perfect conştientă de tot ce se petrecea în jurul meu, până la ultimele detalii. Percepţiile mele erau mai acute decât dacă aş fi fost trează şi dacă m-aş fi folosit de simţurile mele fizice. Eram conştientă nu doar de ceea ce se petrecea în jurul meu, dar şi de ceea ce simţeau oamenii. Le puteam simţi cu uşurinţă temerile, lipsa de speranţă şi resemnarea în faţa situaţiei mele.

Danny şi mama arată atât de trişti şi de speriaţi. Mi-aş dori să le pot spune că nu mai am dureri. Mamă, te rog, nu mai plânge! Mă simt bine! Sunt chiar aici, lângă tine!

Chiar dacă în jurul meu se întâmplau foarte multe lucruri, era suficient să îmi focalizez atenţia asupra lor pentru a le percepe până la cele mai mici detalii.

— Nu-i pot găsi venele, s-a agitat un asistent. Îi puteam simţi teama din voce. S-au retras complet. O, uitaţi-vă la braţele ei. Nu mai au deloc carne pe ele. Corpul ei nu a mai absorbit substanţele nutritive de ceva vreme.

Îmi amintesc clar că asistentul era bărbat.

Pare atât de lipsit de speranţă, m-am gândit. *Cred că are de gând să renunţe, şi nu îl pot învinovăţi.*

— Are plămânii plini de lichid. Se îneacă în propriile sale fluide. Va trebui să i-l scot din plămâni, ca să poată respira mai uşor.

De data aceasta, cel care vorbise era medicul oncolog. Mă uitam la medici şi la asistenţi cum lucrau asupra corpului meu nemişcat, care mi se părea prea nesemnificativ pentru a putea

conţine conştiinţa mea, aşa cum o percepeam acum.

Deşi echipa medicală acţiona cu rapiditate, îmi dădeam seama că acceptaseră cu toţii că era inutil, întrucât nu îmi mai acordau nici o şansă. Chiar dacă nu mai puteam simţi nimic la nivel fizic, eram plenar conştientă de tot ce se întâmpla în jurul meu şi simţeam o stare de libertate pe care nu o mai simţisem niciodată până atunci.

Uau! E incredibil! Mă simt atât de uşoară şi de liberă! Ce se întâmplă? Nu m-am simţit niciodată atât de bine, în viaţa mea! Nu mai am nevoie de tuburi şi de scaunul cu rotile. Mă pot mişca liber, fără niciun ajutor! Iar respiraţia nu mă mai apasă. E uimitor!

Nu simţeam nici cel mai mic ataşament emoţional faţă de corpul meu aparent lipsit de viaţă care zăcea pe patul de spital. Parcă acesta nu mi-ar fi aparţinut niciodată. Mi se părea prea mărunt şi prea nesemnificativ pentru a găzdui toate senzaţiile pe care le experimentam. Mă simţeam liberă şi de o măreţie sublimă. Durerile, tristeţea şi suferinţele dispăruseră fără urmă! Eram complet în largul meu. Nu-mi aminteam să mă fi simţit vreodată atât de bine.

Parcă fusesem o prizonieră în propriul meu corp în ultimii patru ani în care cancerul mi-a măcinat forma fizică, iar acum eram în sfârşit eliberată. Mi se părea că gust pentru prima oară în viaţă adevărata senzaţie a libertăţii! Mă simţeam uşoară şi realizam că pot fi în mai multe locuri în acelaşi timp... fapt care nu mi se părea deloc neobişnuit. Dimpotrivă, mi se părea absolut normal, ca şi cum aceasta ar fi fost modalitatea firească de a percepe realitatea. Nu mi se părea ciudat nici măcar faptul că îl puteam auzi pe soţul meu discutând cu medicul pe un coridor, la vreo 15 metri de salonul în care mă aflam.

— Nu mai putem face nimic pentru soţia dumneavoastră, domnule Moorjani. Organele ei au încetat să mai funcţioneze. Are tumori de mărimea lămâilor în întregul sistem limfatic, de la baza craniului şi până mai jos de abdomen. Creierul ei este plin de fluide; la fel şi plămânii. Leziunile de pe piele îi puroiază. Nu va reuşi să treacă nici măcar de această noapte.

Nu îl mai văzusem niciodată pe acest medic.

Am văzut cum Danny se schimbă la faţă din cauza neliniştii şi mi-aş fi dorit să îi pot striga: *„Sunt bine, iubitule, sunt bine! Nu-ţi mai face griji. Nu-l asculta pe medic. Ce spune nu este*

adevărat!“ Nu am putut însă. Nu s-a auzit niciun sunet. Danny nu mă putea auzi.

— Nu vreau să o pierd. Nu sunt pregătit pentru asta, a spus Danny.

Deşi nu mai eram deloc ataşată de corpul meu, mă impresiona drama creată în jurul lui. Cel mai mult îmi doream ca Danny să scape de disperarea profundă pe care o simţea la gândul că mă va pierde.

Iubitule, mă auzi? Te rog, ascultă-mă! Vreau să ştii că sunt bine!

De îndată ce m-am implicat emoţional în drama din jurul corpului meu, m-am trezit că sunt trasă departe de acesta, ca şi cum aş fi făcut parte integrantă dintr-un plan mai mare care se afla în plină desfăşurare. Simţeam cum ataşamentul meu se destramă şi am început să realizez că totul era perfect şi se desfăşura conform planului.

În timp ce emoţiile mele se retrăgeau, nemaifiind acaparate de mediul înconjurător, am constatat o dilatare a conştiinţei mele, care a început să umple întregul spaţiu, până când nu am mai simţit nici o diferenţă între mine şi restul lumii.

Am devenit astfel una cu realitatea, inclusiv cu fiinţele care o populau. Eram perfect conştientă de toate schimburile de cuvinte dintre familia mea şi medici, deşi corpul meu se afla la o anumită distanţă de aceştia (nu se aflau nici măcar în salonul meu). Am recunoscut expresia terorizată de pe faţa soţului meu şi i-am putut simţi teama. Eram una cu el.

Simultan, am devenit conştientă de prezenţa lui Anoop, fratele meu, care se afla într-un avion, la câteva mii de mile distanţă, venind să mă vadă. Privindu-i faţa îngrijorată, am simţit că mă implic din nou în drama emoţională aflată în plin proces de desfăşurare în lumea fizică.

O, uau! Uite-l pe Anoop! Este într-un avion. De ce pare atât de îngrijorat? S-ar zice că vine la Hong Kong să mă vadă!

Îmi amintesc clar că i-am *simţit* graba de a ajunge la mine. Am simţit instantaneu o emoţie puternică ce m-a atras către el.

O, bietul meu Anoop. Este atât de îngrijorat pentru mine şi doreşte să ajungă înainte să mor. Nu-ţi face griji, Anoop. Te voi aştepta. Nu trebuie să te simţi grăbit! Nu mă mai doare nimic, dragul meu frate!

Mi-aş fi dorit să îl pot îmbrăţişa şi să îl asigur că mă simt

bine, şi nu puteam înţelege de ce nu mă aude.

Sunt aici, frate!

Mi-am dorit atunci ca trupul meu fizic să nu moară înainte de sosirea lui. Eram perfect conştientă cât de mult l-ar fi întristat acest lucru şi nu doream să treacă prin această durere.

La fel ca mai înainte, când afecţiunea pe care i-o purtam fratelui meu a început să mă tragă înapoi în această lume fizică, fiind copleşită la gândul durerii pe care i-o provoca moartea surioarei sale mai mici, am simţit că sunt trasă undeva departe. Ori de câte ori emoţiile mele legate de o situaţie terestră începeau să prevaleze, conştiinţa mea se dilata imediat, iar eu mă simţeam eliberată de orice ataşament. Realizam din nou că există un plan mai mare aflat în plină desfăşurare şi că totul este perfect în marea schemă a lucrurilor.

Cu cât mă dilatam mai mult, cu atât mai firească mi se părea această stare miraculoasă de conştiinţă. De fapt, ea nu mi se părea deloc neobişnuită. Dimpotrivă, mi se părea perfect naturală. Simultan, continuam să fiu plenar conştientă de procedurile pe care mi le administrau medicii, deşi toată lumea mă credea inconştientă din cauza comei.

Am continuat astfel să mă dilat din ce în ce mai departe, fiind din ce în ce mai puţin atrasă de mediul fizic. Timpul şi spaţiul nu mă mai limitau, iar conştiinţa mea devenea din ce în ce mai nelimitată. Nu mai simţisem niciodată libertatea pe care o simţeam acum. Senzaţia pe care o trăiam nu poate fi descrisă altfel în cuvinte decât ca o bucurie fără margini, dublată de o stare de exaltare şi de fericire. O parte din cauza acesteia era eliberarea de durerile şi de starea de rău a corpului meu muribund, şi de toate suferinţele pe care mi le provocase boala.

Pe măsură ce am continuat să îmi dilat conştiinţa în lumea de dincolo, devenind treptat una cu întreaga realitate, am simţit cum ataşamentele mele emoţionale faţă de persoanele dragi şi de lumea fizică încep să pălească. Am fost înconjurată de o iubire necondiţionată care depăşea orice imaginaţie. De fapt, termenul de *iubire necondiţionată* nu descrie foarte bine această stare, căci aceste cuvinte au fost folosite atât de des încât aproape că şi-au pierdut orice semnificaţie. Cert este că bătălia fizică pe care am purtat-o atâta vreme cu boala s-a sfârşit, iar eu trăiam o senzaţie sublimă de libertate.

Nu mă simţeam ca şi cum aş fi plecat *fizic* în altă parte.

Senzaţia era mai degrabă de *trezire.* Era ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis urât. Sufletul meu îşi realiza în sfârşit măreţia sublimă, dilatându-se mult dincolo de corpul meu şi de întreaga lume fizică. Devenea din ce în ce mai mare, până când a ajuns să includă în sine întreaga existenţă fizică, după care a continuat să se dilate într-o altă lume, care transcendea timpul şi spaţiul, incluzându-le în acelaşi timp.

M-am simţit scăldată în iubire, bucurie, extaz şi minunare. Nu mi-aş fi putut imagina niciodată că iubirea poate fi atât de intensă. Mă simţeam mai liberă şi mai vie decât fusesem vreodată pe pământ. *Ştiam* tot ce se întâmpla în planul fizic, de pildă conversaţiile dintre familia mea şi medici, deşi acestea aveau loc departe de patul meu de spital.

Aceste senzaţii copleşitoare se derulau într-o lume a lor, pe care cuvintele umane nu o pot descrie. *Iubirea* necondiţionată, pură şi absolută, prevala mai presus de orice, depăşind cu mult tot ce experimentasem vreodată. Era o iubire care nu judeca şi nu critica, şi ştiam că nu trebuie să fac nimic special pentru a o merita sau pentru a mă dovedi demnă de ea.

Spre marea mea uimire, am devenit conştientă de prezenţa tatălui meu, care murise cu zece ani în urmă, iar această prezenţă m-a reconfortat mai mult decât aş fi crezut că este posibil.

Tată, eşti aici! Nu-mi vine să cred!

Nu rosteam propriu-zis aceste cuvinte. Mai degrabă le *gândeam.* De fapt, mai mult simţeam emoţiile din spatele cuvintelor, ca şi cum în acea lume principala modalitate de comunicare erau emoţiile.

Da, sunt aici, scumpa mea, şi am fost dintotdeauna aici, lângă tine şi lângă întreaga noastră familie! — mi-a transmis tata. Nici el nu s-a exprimat prin cuvinte, ci doar prin emoţii, dar le-am înţeles perfect.

Am recunoscut apoi esenţa bunei mele prietene, Soni, care murise de cancer cu trei ani înainte. Prezenţa celor doi m-a umplut de o stare pe care nu o pot descrie decât ca entuziasm. Era ca şi cum m-ar fi îmbrăţişat, şi m-am simţit extrem de reconfortată. Am *ştiut* atunci că au fost alături de mine cu mult timp înainte ca eu să devin conştientă de prezenţa lor, de-a lungul întregii mele boli.

Eram de asemenea conştientă de prezenţa altor fiinţe în jurul

meu. Nu le recunoşteam, dar ştiam că mă iubesc foarte mult şi că încearcă să mă protejeze. Am înţeles că s-au aflat alături de mine tot timpul, înconjurându-mă cu o iubire infinită, chiar dacă eu nu am fost conştientă de ea.

M-a bucurat enorm reîntâlnirea cu esenţa lui Soni, căci îmi lipsise foarte mult de-a lungul anilor care s-au scurs după moartea ei. Nu mai simţeam nimic altceva decât o stare de iubire necondiţionată, atât pentru ea cât şi din partea ei. Şi atunci, esenţa mea a fuzionat cu cea a lui Soni, iar eu *am devenit una* cu ea. Cu această ocazie, am înţeles că ea putea exista simultan oriunde dorea, alături de toţi cei dragi ei.

Deşi nu îmi mai foloseam cele cinci simţuri fizice, aveam o percepţie nelimitată, ca şi cum aş fi avut acces la un simţ nou, cu mult mai acut decât cele cu care suntem noi obişnuiţi. Aveam o vedere periferică de 360 de grade şi puteam vedea întregul mediu din jurul meu. Deşi acest lucru pare uimitor pentru un pământean, atunci mi se părea perfect normal. Dintr-odată, corpul meu fizic mi s-a părut o închisoare.

Timpul în această dimensiune era extrem de diferit, căci puteam simţi toate momentele în simultaneitate. Îmi puteam percepe trecutul, prezentul şi viitorul în acelaşi timp. De fapt, am devenit conştientă de derularea simultană a mai multe vieţi. De pildă, într-una din aceste încarnări aveam un frăţior mai mic decât mine, faţă de care eram foarte protectoare. Şi totuşi, esenţa acestuia era aceeaşi cu a lui Anoop, doar că în această existenţă eu eram sora mai mare. Ne aflam amândoi într-un mediu rural subdezvoltat, într-o epocă şi într-un loc pe care nu am reuşit să le identific. Locuiam într-o colibă de chirpici aproape deloc mobilată, iar eu aveam grijă de Anoop în timp ce părinţii noştri lucrau la câmp.

În timp ce experimentam senzaţiile asociate cu o soră mai mare extrem de protectoare, având grijă ca frăţiorul meu să aibă ce mânca şi să nu păţească nimic, nu mi s-a părut deloc că aş trăi o viaţă *anterioară.* Deşi scena la care asistam avea într-adevăr conotaţii istorice, în acea dimensiune mi se părea că se petrece *aici şi acum.*

Cu alte cuvinte, timpul nu se derula liniar, la fel ca pe pământ. Mintea noastră terestră interpretează secvenţial ceea ce se întâmplă, dar atunci când nu ne manifestăm printr-un corp fizic totul se petrece în simultaneitate.

Deşi în acea dimensiune percepţia simultană a trecutului, prezentului şi viitorului nu mă deranja deloc, ci dimpotrivă, părea să clarifice toate lucrurile, sunt conştientă că descrierea ei acum creează o stare de confuzie. Secvenţialitatea timpului nu pare evidentă în afara timpului liniar, dar în această dimensiune fizică acest lucru este greu de înţeles şi de acceptat.

Cele cinci simţuri fizice ne limitează, permiţându-ne să ne focalizăm doar asupra unui moment o dată, după care mintea noastră uneşte între ele aceste momente, creând iluzia timpului liniar. Aceleaşi simţuri ne împiedică să percepem în totalitate spaţiul înconjurător, limitându-ne doar la ceea ce putem percepe cu ajutorul ochilor, urechilor şi al celorlalte organe ale simţurilor. Cât timp nu m-am aflat sub incidenţa limitatoare a simţurilor, am putut percepe însă totul în simultaneitate.

Această modalitate nouă de percepţie era uluitoare, fiind imposibil de descris cu adevărat în cuvinte, în pofida eforturilor mele. Claritatea pe care mi-o transmitea ea era desăvârşită.

Universul chiar are o logică! — am realizat. *În sfârşit înţeleg! Acum ştiu de ce a trebuit să mă îmbolnăvesc de cancer!* În acel moment eram prea fascinată de ceea ce mi se întâmpla pentru a insista asupra cauzelor, dar aveam să fac acest lucru în scurt timp. Am înţeles de asemenea de ce am trăit această viaţă – care a fost scopul pe care mi l-am propus atunci când mi-am asumat-o.

Cum se face că înţeleg dintr-odată toate aceste lucruri? — am dorit să ştiu. *Cine îmi oferă toate aceste informaţii? Dumnezeu? Krishna? Buddha? Iisus?* Şi atunci, am fost copleşită de realizarea faptului că Dumnezeu nu este o *fiinţă,* ci o *stare existenţială… iar eu mă aflam acum exact în această stare!*

Mi-am văzut viaţa ca pe un fir într-o ţesătură infinită, extrem de complexă şi de colorată. Toate celelalte fire şi culori erau relaţiile mele, inclusiv fiecare viaţă pe care am influenţat-o într-un sens sau în altul. Astfel, existau fire care îi reprezentau pe mama, pe tata, pe fratele meu, pe soţul meu şi pe toate celelalte persoane cu care mi-am intersectat destinul, indiferent dacă într-un sens pozitiv sau negativ.

Uau, există chiar şi un fir care mă leagă de Billy, colegul meu de clasă care m-a abuzat în copilărie!

Toate aceste fire erau ţesute şi creau marea tapiserie a vieţii mele de până acum. Eu însămi reprezentam un singur fir, dar

acesta era esenţial pentru crearea imaginii de ansamblu.

Cu această ocazie, am înţeles că am datoria (faţă de mine însămi, faţă de celelalte persoane din viaţa mea şi faţă de viaţă însăşi) să îmi manifest întotdeauna esenţa unică. Încercarea de a fi altcineva sau altceva nu mă făcea mai bună, ci doar mă îndepărta de sinele meu real! Simultan, îi împiedica pe ceilalţi să mă perceapă aşa cum sunt, iar pe mine să interacţionez în mod autentic cu ei. Această lipsă de autenticitate privează întregul Univers de mine, aşa cum mi-am dorit eu să vin pe Pământ, şi de ceea ce am venit eu să exprim.

Aflată în această stare de claritate, am înţeles că eu nu sunt cea care am crezut întotdeauna că sunt. *Iată-mă! Nu mai am un corp, o rasă, o credinţă sau alte convingeri... dar continui să exist! Atunci, ce sunt? Cine sunt? Nu mă simt în niciun fel redusă sau diminuată. Dimpotrivă, nu m-am simţit niciodată atât de măreaţă, de puternică şi de omniprezentă. Hm, chiar că nu m-am simţit niciodată în acest fel!*

Aşadar, nu mai aveam un corp şi trăsăturile mele fizice obişnuite, dar esenţa mea pură continua să existe, şi *nu* ca un element redus al sinelui meu integral. Dimpotrivă, mă simţeam infinit mai măreaţă şi mai intensă decât eul meu fizic, nelimitată şi eternă, ca şi cum aş fi existat dintotdeauna şi ca şi cum voi continua să exist de-a pururi. Cunoaşterea la care aveam acces îmi tăia literalmente respiraţia!

Cum de nu am observat niciodată până acum toate aceste trăsături ale mele? — m-am întrebat.

Privind marea tapiserie a vieţii mele de până acum, am putut identifica cu precizie ce anume m-a făcut să devin cea care eram în momentul de faţă.

Ce viaţă am mai avut şi eu! Oare de ce a trebuit să fiu întotdeauna atât de dură cu mine însămi? De ce m-am criticat tot timpul? De ce am simţit nevoia să mă autopedepsesc? De ce am fost incapabilă să îmi susţin punctele de vedere şi să îi arăt lumii splendoarea sufletului meu?

De ce a trebuit să îmi reprim inteligenţa şi creativitatea naturală pentru a le face pe plac altora? Ori de câte ori am spus da în condiţiile în care doream să spun nu, m-am trădat pe mine însămi! De ce m-am călcat tot timpul în picioare doar pentru a obţine aprobarea celorlalţi oameni, în loc să fiu eu însămi? De ce nu mi-am urmat sufletul atât de frumos şi de ce nu mi-am

susţinut propriile adevăruri?

De ce ne este atât de greu să înţelegem acest lucru atunci când ne aflăm în corpul nostru fizic? De ce nu am realizat niciodată că noi nu trebuie să ne criticăm şi să ne minimalizăm singuri?

În continuare, mă simţeam scăldată într-un ocean de iubire şi de acceptare necondiţionată. Mă vedeam cu alţi ochi pe mine însămi şi am realizat că sunt una din fiinţele minunate care există în univers. Simplul fapt că existam îmi dădea dreptul la această perspectivă plină de gingăşie, excluzând orice critică. Nu trebuia să fac ceva anume pentru a avea dreptul să mă bucur de această iubire. Meritam să fiu iubită necondiţionat pentru simplul motiv că existam, nici mai mult, nici mai puţin.

Această realizare m-a luat prin surprindere, căci am crezut întotdeauna că trebuie să muncesc din greu ca să merit să fiu iubită, că trebuie să fiu demnă şi virtuoasă pentru a mă bucura de afecţiune. De aceea, mi se părea de necrezut că nu este cazul. Sunt o fiinţă iubită necondiţionat pentru simplul motiv că exist.

Înţelegerea faptului că această esenţă infinită, de o măreţie sublimă, sunt chiar eu, m-a transformat pentru totdeauna. Am înţeles cu această ocazie că acesta este adevărul fiinţei mele. Eram proiectată într-o nouă paradigmă a sinelui, devenind una cu lumina cristalină a propriei mele conştiinţe. Nimic nu putea împiedica frumuseţea glorioasă a acestui proces de transformare.

Am devenit conştientă că suntem cu toţii conectaţi. Nu era vorba de o unificare a tuturor oamenilor şi creaturilor vii, ci de o expansiune vie care includea *tot* ce există în univers: toţi oamenii, animalele, plantele, insectele, munţii, mările, obiectele neanimate şi întregul cosmos. Am înţeles că întregul univers este viu şi înzestrat cu o conştiinţă, incluzând întreaga viaţă şi întreaga natură. Tot ceea ce există aparţine totalităţii infinite, iar eu eram indisolubil inserată în aceasta. Cu toţii suntem faţete ale aceleiaşi unităţi şi fiecare dintre noi influenţează totalitatea colectivă.

Spre exemplu, am înţeles că viaţa şi menirea lui Danny erau strâns legate de ale mele şi că dacă voi muri, acesta mă va urma în scurt timp. Am realizat simultan că chiar dacă lucrurile s-ar petrece aşa, perfecţiunea imaginii de ansamblu nu s-ar

diminua cu nimic.

Am înţeles de asemenea că boala mea nu era o pedeapsă pentru o greşeală pe care am comis-o, nici o *karma* negativă generată de acţiunile mele anterioare, aşa cum am crezut până atunci. Fiecare moment conţine în sine posibilităţi infinite, iar momentul temporal în care mă aflam reprezenta apogeul tuturor deciziilor, alegerilor şi gândurilor din întreaga mea viaţă. Numeroasele mele temeri şi puterea mea colosală s-au manifestat sub forma cancerului care m-a măcinat.

Capitolul 8 - O realitate infinită, dar absolut fantastică

Deşi în aceste pagini încerc să îmi împărtăşesc experienţa în preajma morţii, în realitate nu există cuvinte capabile să descrie profunzimea acesteia şi cunoaşterea care s-a revărsat atunci asupra mea. Tot ce pot face este să apelez la metafore şi la analogii. Din fericire, acestea surprind o bună parte din esenţa experienţei pe care încerc să o descriu.

Spre exemplu, imaginează-ţi un depozit foarte mare şi întunecat, în care nu ai la dispoziţie decât o lanternă. Tot ceea ce cunoşti din spaţiul uriaş care te înconjoară este ce ai putut vedea la lumina slabă a lanternei tale. În cazul în care cauţi ceva, îl poţi eventual găsi, dar la fel de bine poţi să nu îl găseşti, ceea ce nu înseamnă că lucrul respectiv nu există. El se află acolo, dar raza lanternei tale nu l-a atins încă. Nici chiar obiectele luminate de lanternă nu sunt întotdeauna uşor de identificat. Îţi poţi face o anumită idee despre ele, dar rămân întotdeauna întrebări neelucidate. Singurele lucruri pe care le poţi vedea sunt cele pe care le atinge raza lanternei tale, iar de identificat nu reuşeşti să le identifici decât pe cele pe care le cunoşti deja.

Cam aşa se desfăşoară viaţa în planul fizic. Noi nu cunoaştem decât acele crâmpeie din realitate asupra cărora ne focalizăm cele cinci simţuri şi nu putem înţelege cu adevărat decât ceea ce ne este familiar.

În continuare, imaginează-ţi că cineva aprinde lumina în întregul depozit. Pentru prima dată poţi vedea acum tot ce se află în acesta, şi nimic nu este aşa cum ţi-ai imaginat tu. Luminile sunt orbitoare, iar nuanţele de roşu, galben, verde şi albastru se intersectează, alături de multe altele pe care nu le-ai văzut niciodată, într-un caleidoscop fabulos. În plus, în depozit se aude o muzică incredibilă, care te invadează din toate direcţiile, aşa cum nu ai mai auzit vreodată.

Neoanele strălucesc puternic într-un curcubeu de culori inedite, care îţi amintesc de cireşe, de lămâi, de corali, de struguri, de lavandă şi de aur. Jucării electrice aleargă pe şinele lor, şi pretutindeni există rafturi cu cutii frumos ambalate, hârtii, creioane, acuarele, cerneluri, alimente, prăjituri şi bomboane, cutii cu băuturi răcoritoare, ciocolate de toate varietăţile, şampanie şi vinuri din toate colţurile lumii. În atmosferă explodează subit artificii care creează jerbe şi cascade de culori,

motive florale şi scântei multicolore.

Vastitatea, complexitatea, profunzimea şi dimensiunile depozitului te copleşesc şi ţi se par ameţitoare. Nu poţi vedea capătul acestuia, aşa că ştii că te aşteaptă şi alte minuni, dincolo de cele care îţi stimulează acum simţurile şi emoţiile. Îţi dai însă seama că faci parte integrantă dintr-o realitate vie, infinită şi absolut fantastică, dintr-o tapiserie uriaşă în plin proces de ţesere care transcende ceea ce vezi şi ceea ce auzi la ora actuală.

Înţelegi acum că ceea ce credeai până acum că este realitatea nu reprezenta decât un crâmpei infinitezimal din minunile care te înconjoară. Realizezi că toate aceste părţi diferite sunt interconectate şi depind unele de altele. Pe de altă parte, totul se află la locul potrivit. Observi câte lucruri pe care nu le-ai văzut niciodată există în depozit. Nu ţi-ai imaginat niciodată că pot exista atâtea culori, sunete şi texturi fabuloase, de o splendoare inefabilă; şi totuşi, acestea se află acum în faţa ta, alături de cele pe care le cunoşteai deja. Chiar şi obiectele pe care le cunoşti îţi apar însă într-un context diferit. De aceea, chiar şi ele ţi se par complet noi şi uimitor de suprarealiste.

Chiar dacă lumina se va stinge din nou în depozit, nimic nu-ţi va mai putea lua vreodată noua înţelegere şi noua claritate dobândite, imaginile de o frumuseţe ameţitoare la care ai asistat şi senzaţia fabuloasă a experienţei pe care tocmai ai trăit-o. Amintirea cunoaşterii lucrurilor care există în depozit nu se va mai şterge niciodată din memoria ta. Acum eşti mult mai conştient de ceea ce există în acesta, de maniera în care poţi avea acces la lucrurile dorite şi de posibilităţile infinite care se află în faţa ta, decât în perioada în care întreaga ta cunoaştere se limita la ceea ce puteai observa cu ajutorul lanternei. Peste toate, rămâi cu amintirea cutremurătoare a minunilor la care ai asistat în acele momente de luciditate extremă. Dintr-odată, viaţa capătă o semnificaţie nouă pentru tine, iar noile tale experienţe derivă din această perspectivă diferită.

Aşa am procedat şi eu: m-am minunat de noua mea capacitate de înţelegere în lumea de dincolo, savurând şi explorând această nouă stare de conştiinţă. Cu această ocazie, am înţeles că am de ales.

Am redevenit conştientă de prezenţa reconfortantă a tatălui meu alături de mine, aproape ca şi cum m-ar fi îmbrăţişat.

Tată, parcă aş fi ajuns acasă! Sunt atât de fericită că mă aflu aici. Viaţa pe Pământ este atât de dureroasă! — i-am spus.

Bine, dar eşti întotdeauna acasă, scumpa mea, mi-a transmis el telepatic. *Te afli întotdeauna aici şi nu îţi vei putea părăsi niciodată cu adevărat căminul celest. Aş vrea să îţi aminteşti acest lucru.*

Chiar dacă în copilăria mea nu m-am simţit întotdeauna foarte apropiată de tatăl meu, acum tot ce puteam simţi era iubirea lui necondiţionată şi glorioasă pentru mine. În timpul vieţii mele fizice, m-am simţit adeseori frustrată de încercările lui repetate de a mă face să mă conformez normelor culturale indiene, cum ar fi măritişul de tânără, care m-au făcut să mă simt tot timpul o neadaptată, căci nu mă puteam integra în comunitatea mea. În lumea de dincolo am realizat însă că dincolo de restricţiile fizice şi de condiţionările şi aşteptările culturale, singurul lui sentiment real pentru mine era iubirea necondiţionată.

Presiunile culturale pe care le-a pus asupra mea în timpul vieţii au dispărut acum, căci făceau parte exclusiv din experienţa terestră. Nimic din aceste lucruri nu mai contează după moarte. Aceste valori nu sunt suficient de importante pentru a fi duse de conştiinţă în lumea de dincolo. Singura realitate care a rămas a fost conexiunea dintre noi şi iubirea necondiţionată pe care ne-o purtam unul altuia. De aceea, pentru prima dată în viaţa mea, m-am simţit preţuită şi în siguranţă în prezenţa tatălui meu. Mi se părea incredibil, întărind senzaţia că am ajuns în sfârşit acasă!

Comunicarea dintre noi nu era de tip verbal, ci mai degrabă un fel de înţelegere reciprocă. De fapt, nu numai că îl *înţelegeam* pe tatăl meu, dar chiar *deveneam una* cu el. Cu această ocazie, am înţeles că tata a rămas alături de familia sa în toţi anii care au urmat morţii sale, că a susţinut-o şi a protejat-o pe mama, şi că a fost alături de mine în timpul nunţii mele, dar şi în perioada anilor de boală.

Dintr-odată, am devenit conştientă de faptul că esenţa tatălui meu comunica mai direct cu mine:

Scumpa mea, aş vrea să ştii că nu a sosit încă timpul tău să te întorci acasă. Depinde însă numai de tine dacă doreşti să vii cu mine sau să te întorci în corpul tău.

Bine, dar corpul meu este bolnav, secătuit şi măcinat de

cancer! — a fost primul gând care mi-a trecut prin minte. *De ce m-aş întoarce în acel corp? Nu mi-a provocat decât suferinţă, şi nu doar mie, ci şi mamei şi lui Danny! Nu văd niciun rost să mă întorc în el.*

Ce nu i-am spus atunci tatălui meu era că starea de iubire necondiţionată pe care o simţeam era atât de beatifică încât nu puteam suporta gândul de a o părăsi. Îmi doream să rămân de-a pururi în acea dimensiune.

Ceea ce s-a întâmplat ulterior este foarte greu de descris în cuvinte. Pe de o parte, indiferent asupra cărei realităţi îmi focalizam conştiinţa, aceasta apărea instantaneu în faţa mea. Pe de altă parte, timpul devenise complet irelevant. Pur şi simplu nu mai exista.

Înainte de acel moment, medicii îmi făcuseră analize şi constataseră că organele mele nu mai funcţionau, fapt pe care îl consemnaseră într-un raport medical. În acea lume rezultatele analizelor şi raportul depindeau însă de decizia mea: dacă doream să trăiesc sau să îmi continui călătoria în lumea de dincolo. În cazul în care alegeam a doua cale, rezultatele analizelor ar fi indicat încetarea completă a funcţionării organelor mele. În cazul în care optam însă pentru întoarcerea pe pământ, analizele ar fi arătat că organele mele au reînceput să funcţioneze.

În acel moment, m-am decis că nu doresc să mă întorc. Am devenit apoi conştientă de realitatea corpului meu fizic muribund şi i-am auzit pe medici spunându-le mamei şi lui Danny că acesta murise din cauza blocării organelor. În acest moment, tata mi-a transmis:

Trebuie să te opreşti aici, scumpa mea. Dacă vei merge mai departe, nu te vei mai putea întoarce.

Într-adevăr, am devenit conştientă de existenţa unui hotar în faţa mea, deşi natura acestuia nu era una fizică. Era mai degrabă un prag invizibil ce delimita două nivele energetice fundamental diferite între ele. Ştiam că dacă voi depăşi acel hotar, nu mai exista cale de întoarcere. Toate legăturile mele cu lumea fizică ar fi fost întrerupte pentru totdeauna, iar medicii le-ar fi spus celor dragi că moartea mea a survenit ca urmare a încetării funcţionării organelor din cauza etapei finale a limfomului.

Iubirea şi acceptarea necondiţionată pe care le simţeam erau

uluitoare, iar eu nu îmi doream nimic altceva decât să trec odată acel hotar, pentru a mă bucura pentru eternitate de ele. Devenisem una cu esenţa pură a tuturor fiinţelor şi creaturilor vii, dar fără să experimentez durerile, suferinţele, dramele şi egoul lor.

Mi-am focalizat atenţia asupra reacţiei familiei mele la auzul tulburătoarei veşti a morţii mele. L-am văzut pe Danny îngropându-şi capul în pieptul meu inert şi ţinându-mi mâna rigidă. Corpul i se zguduia de suspine. Mama stătea în picioare, mai albă la faţă ca hârtia. Fratele meu Anoop trăia la rândul lui un şoc, căci nu reuşise să ajungă la timp.

Înainte să fiu aspirată din nou în drama existenţei mele fizice şi a familiei mele, am simţit că sunt trasă din nou departe de aceste emoţii. Am trăit încă o dată sentimentul reconfortant că totul face parte integrantă dintr-un plan mai mare, de o armonie perfectă. Ştiam că chiar dacă aş fi optat pentru a nu mă întoarce, totul va rămâne exact aşa cum trebuie să fie în marea tapiserie a vieţii.

În clipa în care am luat decizia de a-mi continua călătoria în lumea de dincolo, am devenit conştientă de un nou nivel al adevărului.

Am descoperit că de vreme ce am înţeles cine sunt şi mi-am recunoscut măreţia sublimă a sinelui real, dacă aş fi optat pentru a mă întoarce în corpul meu, acesta s-ar fi vindecat rapid, nu în săptămâni sau în luni, ci în zile! *Ştiam* că medicii nu vor mai găsi nici o urmă de cancer dacă optam pentru a mă întoarce în corpul meu!

Cum este posibil aşa ceva? Eram şocată de această revelaţie şi doream să înţeleg de ce.

Am realizat atunci că trupul meu nu era decât o reflexie a stării mele de conştiinţă. Atât timp cât sinele meu este conştient de măreţia sa sublimă şi de conexiunea sa cu tot-ceea-ce-există, corpul nu poate decât să reflecte această realitate perfectă, vindecându-se rapid.

Deşi aveam în continuare de ales, mi-am dat seama că mai există un element de care ar trebui să ţin seama... S-ar *părea că am o misiune de îndeplinit. Dar care anume? Cum o pot descoperi?*

Am înţeles apoi că nu va trebui să o caut prea mult, căci menirea mea mi se va revela singură. Această misiune

presupunea ajutarea a mii de oameni, poate zeci de mii, şi eventual transmiterea unui mesaj către aceştia. Nu trebuia să mă gândesc însă cum să realizez aceste lucruri. Trebuia doar să las lucrurile să evolueze de la sine.

Pentru a avea acces la această stare de deschidere interioară, tot ce trebuia să fac era *să fiu eu însămi!* Cu această ocazie, am înţeles că în toţi anii de dinainte, tot ce ar fi trebuit să fac *vreodată* a fost să fiu eu însămi, fără să mă judec şi fără să mă simt „defectă“. În acelaşi timp, am înţeles că în esenţa noastră, noi suntem alcătuiţi de iubirea cea mai pură. *Noi suntem iubire pură* – fiecare dintre noi. Şi cum ar putea fi altfel, de vreme ce ne-am născut din Totalitate şi ne întoarcem întotdeauna la ea? Am realizat de asemenea că acest lucru înseamnă că nu trebuie să ne temem niciodată de ceea ce suntem, căci iubirea şi sinele nostru real sunt unul şi acelaşi lucru!

Când am trăit această revelaţie supremă, am fost străfulgerată. Am înţeles astfel că mă pot vindeca pe mine şi îi pot vindeca pe ceilalţi oameni doar fiind iubirea care sunt. Până atunci nu înţelesesem niciodată acest lucru, dar acum mi se părea incredibil de evident. Dacă suntem cu toţii una, faţete ale aceleiaşi Totalităţi, care nu este altceva decât iubire necondiţionată, înseamnă că *esenţa noastră este iubirea!* Acesta este unicul scop al vieţii: să fii tu însuţi, să îţi trăieşti adevărul interior şi să fii iubirea care eşti.

Ca pentru a-mi confirma marea revelaţie, tata şi Soni mi-au transmis:

Acum că ai înţeles adevărul fiinţei tale, întoarce-te şi trăieşte-ţi viaţa fără teamă.

Capitolul 9 - Realizarea miracolului

În timp ce eu zăceam în spital, fratele meu a simţit că ceva nu era în regulă, deşi nu îi spusese nimeni că eram în comă şi că îmi trăiam ultimele clipe ale vieţii. Anoop locuia la Pune, în India, dar ceva l-a determinat să sune la o agenţie de voiaj şi să îşi rezerve un zbor către Hong Kong. De fapt, simţea o urgenţă atât de mare încât şi-a rezervat zborul chiar pentru acea zi. Agentul i-a spus că toate zborurile din Pune pentru acea zi erau deja rezervate, dar mai exista un loc liber la o cursă care pleca din Mumbai. Anoop l-a rezervat fără să ezite şi a închiriat o maşină pe care a condus-o timp de patru ore pentru a prinde avionul de Hong Kong.

Când Danny a sunat acasă la fratele meu pentru a-l informa de starea mea şi pentru a-i spune să vină cât mai repede, cumnata mea, Mona, i-a răspuns la telefon şi i-a spus că Anoop se afla deja pe drum.

Dându-şi seama cât de gravă era starea mea, Mona, care este budistă, a organizat pe loc un grup de rugăciune care să recite incantaţii pentru vindecarea mea.

Între timp, mama, aflată în Hong Kong, străbătea în sus şi în jos coridorul spitalului, rugându-se lui Shiva pentru viaţa mea. Se simţea neajutorată, neştiind ce altceva ar fi putut face. De aceea, s-a dus la templul hindus (la care mă duceau când eram copil), a urcat treptele de la intrare, a străbătut curtea interioară a templului şi s-a oprit în marea sală de rugăciune, ornată cu statui în mărime naturală ale zeităţilor Krishna, Shiva şi Ganesha, aflate pe piedestalele lor pictate în culori vii. Mama şi-a acoperit capul şi a rămas în faţa lor cu fruntea plecată, vorbindu-le şi găsindu-şi liniştea în prezenţa lor.

Simultan, o prietenă de familie pe nume Linda, catolică devotată, a organizat un grup de rugăciune la biserica ei. I-a povestit preotului situaţia mea şi grupul s-a rugat la unison pentru mine.

În timp ce eu zăceam în comă pe patul meu de spital, cu tot felul de tuburi care îmi ieşeau din gură, din nas şi din braţe, soţul meu stătea alături de mine şi îmi şoptea la ureche că era lângă mine şi că dorea să mă întorc la el.

— Mai avem atât de multe lucruri de făcut împreună, scumpa mea, l-am auzit pe Danny spunându-mi. Te rog, *te rog,* vino înapoi. Am să te aştept întotdeauna aici, chiar dacă va trebui să

stau o viaţă întreagă.

A rămas treaz întreaga noapte, privind încordat monitoarele aparatelor, căci nu dorea să piardă ultima mea respiraţie, dar încă mai spera că mă voi întoarce.

Dragul, iubitul meu Danny. Sper că vei şti întotdeauna cât de mult te iubesc, m-am trezit că doresc să îi transmit. *Te rog, nu-ţi face griji pentru mine. Sunt bine. Aş dori să îţi pot povesti tot ce am aflat aici. Corpul a cărui mână o ţii nu sunt eu. Vom fi întotdeauna împreună, conectaţi de-a lungul eternităţii. Nimic nu ne va putea despărţi vreodată, chiar dacă voi muri la nivel fizic. Totul este perfect aşa cum este. Acum ştiu acest lucru, şi vreau să îl înţelegi şi tu.*

Pe la 4:00 dimineaţa corpul meu a intrat în convulsii, ca şi cum nu ar mai fi avut aer. Danny a intrat în panică, convins că acesta este sfârşitul, şi a sunat soneria de alarmă. Asistentele au dat năvală, iar una dintre ele l-a chemat pe medic. Apoi mi-au întors corpul şi m-au bătut pe spate.

A durat 20 de minute ca medicul să ajungă. Acesta i-a spus lui Danny că plămânii mei erau umpluţi cu lichid şi că mă înecam cu propriile mele fluide. Le-a transmis apoi asistentelor să aducă o trusă de golire a pleurelor. Când acestea au adus o pungă transparentă şi un ac lung, medicul mi-a introdus acul prin spate în plămâni şi a scos cu el nişte lichid, pe care l-a golit în pungă. A repetat operaţiunea de trei-patru ori, până când în pungă s-a adunat circa un litru de lichid, după care mi-a scos acul din spate. Îmi puteam vedea corpul, care respira mai uşor acum.

Soţul meu a continuat să stea la căpătâiul meu dimineaţa şi în cursul zilei care a urmat, supraveghind în permanenţă monitoarele şi ţinându-mă de mână.

Fratele meu a sosit la Hong Kong în acea după-amiază şi l-a sunat pe Danny de pe aeroport, pe telefonul său mobil.

Danny i-a spus:

— Nu te du nici măcar la hotel, ca să îţi laşi bagajele. Ia un taxi şi vino direct la spital. Nu ştim cât mai durează.

Aşadar, Anoop a venit direct la spital, aducându-şi inclusiv bagajele.

Ochii mei au început să se deschidă pe la 4:00 dupămasa, dar vederea îmi era foarte înceţoşată. De-abia puteam să îmi dau seama că persoana de lângă mine era Danny, dar i-am auzit

vocea:

— A revenit!

Părea incredibil de fericit. Era data de 3 februarie, la circa 30 de ore după ce intrasem în comă. Am auzit apoi vocea fratelui meu şi am încercat să îi zâmbesc.

— Bună, surioaro! Bine ai revenit printre noi!

Îi simţeam şi lui bucuria în voce.

— Ai reuşit să ajungi! am exclamat. Ştiam că o să vii. Te-am văzut în avion.

Părea cam nedumerit, dar nu a luat în seamă comentariul meu. Familia mea era pur şi simplu fericită că păream să îmi revin. Mama era şi ea acolo, zâmbindu-mi în timp ce îmi lua mâna în a ei. Mă simţeam cam confuză, căci nu ştiam că fusesem în stare de comă şi nu îmi dădeam seama că nu mă mai aflam în lumea de dincolo.

Vederea mi-a devenit din ce în ce mai clară şi mi-am putut vedea mai bine familia. Am văzut valiza lui Anoop în spatele lui, lângă perete.

Medicul a intrat în salon şi a părut surprins, dar plăcut impresionat să mă vadă trează.

— Bine ai revenit! Ne-am făcut cu toţii griji pentru tine!

— Bună seara. Mă bucur să vă revăd, domnule doctor Chan, i-am răspuns amuzată.

— Cum m-ai recunoscut? m-a întrebat el surprins.

— Doar v-am văzut mai devreme. Nu sunteţi dumneavoastră cel care mi-a scos fluidul din plămâni în timpul nopţii pentru că respiram greu?

Părea sincer uimit. Mi-a spus:

— Bine, dar ai fost în comă în tot acel timp. Ochii tăi erau închişi!

A renunţat să dezlege această enigmă şi a continuat:

— Este într-adevăr o surpriză plăcută. Nu mă aşteptam să te văd trează, dar am venit să le dau membrilor familiei tale veşti bune. Tocmai au venit rezultatele analizelor pentru ficat şi rinichi, iar aceste organe şi-au reluat funcţionarea.

Părea extrem de mulţumit.

— Bine, dar ştiam că vor începe să funcţioneze din nou, i-am spus moale, simţindu-mă în continuare confuză.

— Nu aveai de unde să ştii, m-a asigurat răbdător dr. Chan. A fost ceva extrem de neaşteptat. Acum odihneşte-te, m-a instruit

el, după care a părăsit salonul.

Familia mea strălucea de fericire şi arăta mai veselă decât o văzusem de mult timp. I-au mulţumit cu toţii medicului pentru veştile bune, în timp ce acesta ieşea.

După plecarea doctorului Chan, i-am spus soţului meu:

— De ce a fost atât de surprins că l-am recunoscut? Doar l-am văzut în timp ce mă trata. Nu a fost el medicul care ţi-a spus că organele mele au încetat să mai funcţioneze şi că nu mai aveam decât câteva ore de trăit?

— Cum ai putut auzi aceste lucruri? m-a întrebat Danny. Nici măcar nu eram în acest salon. Am purtat acea conversaţie pe coridor, la circa 12 metri distanţă!

— Nu ştiu cum, şi nu înţeleg de ce, dar ştiam deja rezultatele noilor analize chiar înainte de venirea medicului, i-am răspuns eu.

Deşi eram încă ameţită, cei prezenţi începeau deja să înţeleagă că s-a întâmplat ceva cu mine.

În zilele care au urmat le-am povestit membrilor familiei mele ce mi s-a întâmplat în lumea de dincolo, inclusiv foarte multe lucruri care s-au întâmplat în spital, în timp ce eu mă aflam în comă. Le-am redat aproape *ad verbatim* conversaţiile pe care le-au purtat nu doar în salon, ci şi pe coridor sau în sălile de aşteptare ale spitalului. Le-am descris multe din procedurile care mi-au fost administrate şi i-am identificat pe medicii şi pe asistentele care le-au realizat, spre marea surpriză a tuturor.

Le-am povestit medicului oncolog şi familiei mele cât de greu mi-a fost să respir şi cum am început să mă sufoc cu propriile mele fluide în toiul nopţii, după care soţul meu a sunat soneria de alarmă. Am văzut apoi sosirea asistentelor şi apelul de urgenţă transmis medicului, care a venit în fugă, căci toată lumea credea că îmi dau ultima suflare. Le-am descris incidentul în toate detaliile, inclusiv ora la care s-a întâmplat, şi toată lumea m-a ascultat într-o stare de şoc.

Am identificat chiar şi persoana care a intrat în panică atunci când am fost internată în spital. Le-am spus alor mei:

— Acela este asistentul care a spus că venele mele s-au retras. A afirmat apoi că braţele mele nu mai au niciun pic de carne pe ele şi că eram numai piele şi oase, aşa că îi era imposibil să îmi găsească vreo venă pentru a mă hrăni intravenos. De fapt, tonul lui spunea că era inutil chiar şi să mai

încerce.

Fratele meu s-a supărat auzind acest lucru, iar mai târziu a recunoscut că l-a mustrat sever pe bărbat, spunându-i:

— Sora mea a auzit fiecare cuvânt pe care l-ai spus, cum că nu îi puteai găsi venele. Şi-a dat seama că erai pe punctul de a renunţa să mai încerci.

— Nu aveam nici o idee că mă putea auzi! Doar era în comă! s-a arătat şocat asistentul, iar mai târziu şi-a cerut cu efuziune scuze pentru lipsa lui de sensibilitate.

La numai două zile după ce am ieşit din comă, medicii mi-au spus că după ce organele mele au reînceput să funcţioneze în mod miraculos, nodulii cauzaţi de acumularea de toxine s-au redus considerabil. Eram extrem de optimistă, aşa că le-am cerut medicilor să îmi scoată tubul alimentar, întrucât mă puteam hrăni singură. Unul din medicii oncologi a protestat, susţinând că eram încă prea subnutrită şi că organismul meu nu absorbea substanţele nutritive. Eu am insistat totuşi, afirmând că eram pregătită să mănânc singură. La urma urmelor, organele mele îşi reluaseră funcţionarea normală. Medicul a acceptat cu greu şi mi-a spus că dacă nu digeram corect alimentele, tubul îmi va fi introdus din nou.

Tubul alimentar era probabil cel mai neconfortabil dintre toate tuburile la care eram conectată. Îmi era inserat prin nas şi ajungea în stomac trecând prin trahee. Prin intermediul lui eram hrănită cu proteine lichide, care ajungeau direct în sistemul meu digestiv. Din păcate, din cauza lui gâtul îmi era încontinuu uscat şi dureros, iar nasul mă mânca. De aceea, de-abia aşteptam să scap de el.

După ce mi-a scos tubul, medicul le-a spus rudelor mele că cea mai bună hrană solidă pe care o puteam consuma în momentul de faţă era probabil îngheţata. Aceasta nu numai că mi-ar fi calmat gâtul inflamat, dar aş fi putut-o digera foarte uşor fără să fac efortul de a o mesteca. Faţa mi s-a luminat când am auzit această sugestie, iar Danny a aranjat să îmi fie adusă o cutie cu îngheţata mea favorită de ciocolată.

Când celălalt medic oncolog şi-a făcut vizita de rutină, el nu şi-a putut ascunde surpriza.

— Tumorile tale au scăzut vizibil în doar trei zile! a exclamat el încă incredul. Iar umflăturile glandelor s-au redus la jumătate!

A doua zi mi-a fost scoasă masca de oxigen, spre încântarea

mea. Medicii m-au testat şi au constatat că puteam respira fără ajutor. Puteam deja să stau în fund în pat, deşi trebuia să îmi sprijin capul cu perne, căci eram încă prea slăbită pentru a-l susţine singură o perioadă prea lungă de timp. Eram în continuare în cea mai bună stare de spirit. De-abia aşteptam să vorbesc cu familia mea, îndeosebi cu Anoop, ca să văd ce a mai făcut între timp.

Mai mult, doream să ascult muzică, aşa că l-am rugat pe Danny să îmi aducă ipod-ul. Din cauza tuburilor şi firelor la care eram conectată şi a rănilor produse de leziunile de pe gât, nu puteam purta căşti pe cap, aşa că Danny a conectat la aparat o pereche de boxe micuţe şi mi le-a aşezat la capul patului.

Dată fiind starea mea euforică, îmi doream să ascult cele mai frumoase melodii, deşi eram prea slăbită ca să mă dau jos din pat şi să dansez. În imaginaţia mea făceam însă acest lucru, iar muzica a contribuit şi mai mult la starea mea de spirit, deja extatică. La acea vreme nici măcar nu-mi dădeam seama de ce aveam o atitudine atât de pozitivă. Pur şi simplu intuiam că aflasem ceva important.

Mă simţeam exact ca un copil. Doream să mă bucur de muzică, de îngheţată şi de discuţiile cu familia mea, râdeam şi eram fericită. Nu mă puteam da jos din pat, dar totul mi se părea perfect într-o manieră pe care nu o mai experimentasem până atunci.

Fiind încă în salonul de terapie intensivă, medicii au decis că eram prea exuberantă şi că îi deranjam pe ceilalţi pacienţi, care erau grav bolnavi! Familiile acestora începuseră să se plângă de muzica mea şi de râsetele care se auzeau încontinuu de după perdeaua mea.

— Nu ştiu ce să mă mai fac cu tine! mi-a spus dr. Chan în timpul uneia din vizite. Nici măcar nu ştiu ce să scriu în fişa ta medicală. Cazul tău este cu totul ieşit din comun!

În cea de-a cincea zi, am fost transferată într-o cameră obişnuită, în care stăteam singură şi îmi puteam asculta liniştită muzica, râzând după pofta inimii!

Încetul cu încetul (chiar foarte lent), am început să înţeleg ce mi s-a întâmplat de fapt. Când mintea mea s-a liniştit, am început să îmi aduc aminte toate detaliile experienţei prin care am trecut. Exuberanţa mea a început să alterneze cu tristeţea la gândul că am părăsit toată frumuseţea şi libertatea lumii de

dincolo. Pe de altă parte, continuam să mă simt fericită şi recunoscătoare, căci mă simţeam din ce în ce mai bine şi eram din nou reunită cu familia mea. Plângeam mult, iar lacrimile mele reflectau în egală măsură regretul şi bucuria.

Peste toate, simţeam o conexiune cu oamenii pe care nu o mai simţisem până atunci, nu doar cu membrii familiei mele, ci şi cu medicii, cu asistentele şi cu ceilalţi membri ai personalului medical. Simţeam o iubire incredibilă pentru toţi oamenii care mă îngrijeau într-un fel sau altul sau care făceau ceva pentru mine. Nu eram familiarizată cu acest tip de afecţiune. Mă simţeam conectată cu aceşti oameni pe un nivel foarte profund şi înţelegeam cu uşurinţă ce simţeau şi ce gândeau, ca şi cum am fi împărtăşit aceeaşi minte.

Patul meu se afla lângă fereastră, iar la scurt timp după ce am fost transferată, o asistentă m-a întrebat dacă doream să mă ridice ca să privesc afară. Mi-am dat seama că nu mai văzusem lumea exterioară de ceva timp, aşa că m-am grăbit să îi răspund cu entuziasm:

— Da, neapărat!

Asistenta m-a ajutat să mă ridic în fund, iar când am privit pe fereastră, ochii mei s-au mărit de uimire. Am început să plâng. Nu realizasem până atunci că spitalul se afla la doar câteva străzi distanţă de casa în care am copilărit, în Happy Valley.

Aşa cum spuneam mai devreme, în ultimii ani mi-am făcut tratamentele şi transfuziile la o altă clinică. De aceea, nu mai fusesem niciodată internată în acest spital, la care am fost adusă în stare de inconştienţă.

Practic, aveam în faţă imaginea extrem de familiară a cartierului pe care îl ştiam din copilărie. Puteam vedea stadionul pentru cursele de cai şi linia de tramvai pe care călătorisem de atâtea ori cu Ah Fong! În timp ce priveam cu lacrimi în ochi acest peisaj atât de binecunoscut, m-am simţit de parcă aş fi întregit cercul.

O, Doamne, nu-mi vine să cred, m-am gândit, minunându-mă. *Iată tramvaiele, parcul, clădirile din copilăria mea. Ce mesaj cutremurător! Este evident că am primit o a doua şansă, că o pot lua de la început!*

Deşi imaginile din faţă îmi erau extrem de familiare, fiind absolut comune, mie mi se păreau inedite. Totul părea proaspăt şi frumos, ca şi cum m-aş fi uitat la aceste scene pentru prima

oară în viaţă. Culorile mi se păreau mai strălucitoare decât mi le aminteam eu şi fiecare detaliu îmi sărea în ochi ca şi cum nu l-aş mai fi văzut niciodată până atunci. Am privit clădirile din faţa mea, inclusiv cea în care am crescut, parcul din faţa lor, în care mergeam atât de des când eram copil, tramvaiele care treceau trepidând pe şinele lor, maşinile de pe stradă, trecătorii care îşi plimbau câinii sau care făceau cumpărături. Totul mă fascina, căci îmi regăsisem privirea inocentă de copil. Scenele din faţa mea nu ar fi putut fi mai comune, dar mie mi se păreau tot ce am văzut vreodată mai frumos în viaţă!

Capitolul 10 - Dovada vindecării

La câteva zile după ce am fost mutată de la terapie intensivă am început fizioterapia, pentru a-mi întări muşchii. În prima zi în care am reînceput să merg, o asistentă m-a condus până la baie, astfel încât să mă pot vedea în oglindă. Privind reflexia mea scheletică, mi s-a oprit pentru o clipă inima. A fost primul moment de după ieşirea din comă când m-am simţit întristată.

Am rugat-o pe asistentă să mă lase singură pentru câteva clipe şi am continuat să mă privesc în oglindă. Aproape că nu puteam să mă recunosc în imaginea pe care o vedeam. Îmi pierdusem cea mai mare parte a părului, ochii păreau să îmi iasă din orbite, oasele obrajilor îmi ieşeau prin piele, iar pe gât aveam un bandaj mare, chiar sub urechea dreaptă, care acoperea o leziune uriaşă pe piele. M-am cutremurat în faţa propriei mele imagini şi am început să plâng.

Nu plângeam dintr-un orgoliu rănit. Înfăţişarea mea fizică nu mi se părea importantă în acele momente. Simţeam pur şi simplu tristeţea pe care o simte orice om atunci când priveşte o altă fiinţă umană aflată în acea stare jalnică. Această tristeţe era dublată de o empatie profundă. Puteam vedea în acei ochi şi pe acea faţă anii de suferinţă care se scurseseră şi care mă aduseseră în această situaţie.

Cum am putut îngădui să acumulez atât de multă angoasă? Cum mi-am putut provoca singură atât de multă suferinţă?

Da, eram conştientă că îmi provocasem singură toată acea suferinţă. Mi-am atins faţa din oglindă cu mâna şi mi-am făcut promisiunea de a nu-mi mai face niciodată rău.

Medicii erau foarte precauţi în legătură cu vindecarea mea, întrucât nu puteau uita starea în care fusesem adusă la spital. De aceea, încercau diferite doze ale medicamentelor pentru chimioterapia pe care mi-o aplicau şi de care îmi fusese cândva atât de teamă.

Când veneau să îmi administreze tratamentul, asistentele atârnau punga cu medicamente lichide de suportul perfuziei. Pe fiecare astfel de pungă scria cu litere mari, de culoare roşie: „OTRAVĂ“. Asistentele însele purtau măşti şi mănuşi de protecţie, astfel încât să nu aibă vreun contact cu periculoasele substanţe chimice. Nu părea să le deranjeze însă că îmi introduceau aceste otrăvuri direct în vene.

În sinea mea, ştiam foarte bine că nu aveam nevoie de

chimioterapie. Medicii îmi administrau medicamentele din motivele lor, care nu aveau nimic de-a face cu convingerile mele. Eu ştiam că sunt invincibilă. Nimic nu mă putea distruge, nici măcar otrava pe care mi-o injectau direct în vene şi de care mă temusem atât de mulţi ani! În mod incredibil, nu am suferit deloc de faimoasele efecte secundare ale chimioterapiei. Toţi medicii se minunau că nu aveam simptomele obişnuite de greaţă în urma tratamentului.

Mă simţeam victorioasă. Nu mă mai temeam de absolut nimic, nici de cancer, nici de chimioterapie, iar felul în care mă simţeam îmi demonstra în fiecare clipă că cea care mă distrusese în anii din urmă fusese *teama.* Pe de altă parte, îmi dădeam cu uşurinţă seama că dacă aş fi făcut acest tratament înainte de incursiunea mea pe tărâmul lumii de dincolo şi dacă aş fi văzut cuvântul „OTRAVĂ“ scris cu litere mari şi roşii pe pungile cu medicamente care intrau direct în venele mele, la care se adăuga imaginea asistentelor protejate din cap până în picioare pentru a nu fi contaminate, teama m-ar fi ucis cu siguranţă. Efectul psihologic ar fi fost suficient în această direcţie, căci ştiam cât de multe temeri acumulasem deja până atunci.

Acum, mă simţeam invincibilă. Eram conştientă că decizia pe care o luasem în lumea de dincolo de a mă întoarce în această lume era mai puternică decât orice s-ar fi întâmplat în lumea fizică.

Medicii mi-au făcut un set de analize complete pentru a-şi face o imagine mai clară despre ceea ce se întâmpla în corpul meu, astfel încât să îmi poată doza în mod corespunzător tratamentul chimic. Am acceptat împotriva dorinţei mele, căci ştiam că aveau nevoie de analizele lor pentru a se convinge că eram vindecată, dar şi pentru că ştiam deja care vor fi rezultatele acestor analize. Acestea ar fi fost cea mai bună dovadă a victoriei mele. Medicii erau convinşi că eram încă mult prea slăbită pentru a suporta o testare atât de completă, aşa că au repartizat analizele pe durata a două săptămâni, astfel încât să am timp să îmi recapăt forţele. Cântăream mai puţin de 40 de kilograme şi trebuia să îmi sporesc greutatea corporală înainte de a putea suporta testele care presupuneau operaţii chirurgicale minore.

Leziunile de pe pielea mea erau imense, fiind curăţate şi

pansate zilnic de asistentele medicale. De aceea, medicii considerau că acestea nu se puteau vindeca de la sine, ci necesitau o intervenţie terapeutică. Corpul meu nu avea puterea de a se regenera singur. De aceea, a fost adus un medic specializat în reconstrucţie ca să evalueze situaţia.

Acesta a confirmat că rănile mele erau prea mari pentru a se putea vindeca singure, îndeosebi deoarece corpul meu nu dispunea de substanţele nutritive necesare în acest scop. Mă considera însă prea fragilă pentru a putea suporta o operaţie de reconstrucţie, aşa că le-a cerut asistentelor să continue să îmi cureţe şi să îmi panseze zilnic rănile până când aveam să capăt suficientă putere pentru a putea suporta operaţia. Într-adevăr, aproape că nu mai aveam muşchi pe oase.

La şase zile după ce am fost mutată de la terapie intensivă, am început să mă simt ceva mai puternică, fapt care îmi permitea să mă plimb puţin pe coridoarele spitalului înainte de a simţi nevoia de a mă odihni. Primul test pe care medicii au decis că îl pot suporta a fost o biopsie a măduvei spinării. Procedura este foarte dureroasă şi constă în introducerea unui ac gros la baza şirei spinării pentru a extrage măduva.

Unul din simptomele comune ale limfomului în ultimul stadiu este metastaza măduvei spinării. De aceea, medicii se aşteptau ca analizele să confirme acest simptom, urmând apoi să decidă ce medicamente trebuiau să îmi administreze şi în ce doze.

Îmi amintesc şi acum ziua în care am primit rezultatele. Medicul a intrat în camera mea însoţit de o întreagă echipă medicală şi părând foarte preocupat. Mi-a spus:

— Am primit rezultatele biopsiei şi ceva nu este în regulă.

Pentru prima dată după multe zile, m-am simţit puţin îngrijorată.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Membrii familiei mele se aflau şi ei în camera mea de spital şi toţi păreau la fel de îngrijoraţi.

— Nu putem depista cancerul în măduva ta, mi-a răspuns medicul.

— Atunci, care este problema? a întrebat Danny. Nu înseamnă acest lucru pur şi simplu că nu mai suferă de cancer la nivelul măduvei spinării?

— Nu, este imposibil, i-a spus medicul. Cancerul nu dispare peste noapte. Trebuie doar să îl găsim, iar până atunci avem o

problemă, căci nu ştiu ce doză de medicamente să îi administrez.

Drept urmare, medicii au trimis mostra de măduvă la unul din cele mai sofisticate laboratoare de patologie din ţară. Patru zile mai târziu au venit rezultatele. Acestea erau negative. În măduva mea nu mai exista nici o urmă de cancer. La auzul veştilor, m-am simţit mai victorioasă ca oricând.

Nelăsându-se convinşi, medicii şi-au propus să realizeze o biopsie a nodulilor limfatici, pentru a depista aici cancerul. Iniţial, noul meu simţ renăscut al sinelui şi-a dorit să riposteze şi să le pună: „Nu, *nu* sunt de acord cu alte analize. Este corpul meu, iar eu *ştiu* că nu veţi găsi *nimic* în el!“

Medicii au continuat însă să insiste, reamintindu-le alor mei de starea în care mă aflam atunci când m-au adus la spital cu doar câteva zile înainte. De aceea, am luat decizia de a le face pe plac, perfect conştientă de faptul că nu vor găsi nimic, confirmându-mi astfel o dată în plus victoria.

— Faceţi ce consideraţi necesar, i-am spus medicului, dar vreau să ştiţi că nu consider aceste analize necesare decât pentru a vă convinge pe dumneavoastră. Eu ştiu deja rezultatele testelor!

Medicii au mai aşteptat câteva zile pentru a mă reface înainte de biopsia nodulilor limfatici, care presupune o operaţie chirurgicală minoră. Înainte de procedură am fost trimisă la radiologie, unde medicul trebuia să folosească un echipament sofisticat cu ultrasunete pentru a-mi găsi cel mai mare nodul limfatic, marcându-l pe piele pentru ca medicul chirurg să îl poată extirpa.

În timp ce stăteam pe masa din laboratorul de radiologie, am observat că radiografiile făcute în ziua internării mele în spital se aflau într-o cutie alăturată. Toate indicau prezenţa tumorilor. Radiologul le-a consultat şi a constatat că avusesem gâtul umflat de tumori şi noduli, aşa că a început procedura scanându-mi ceafa. A continuat cu scanarea părţilor laterale ale gâtului, iar apoi cu partea din faţă. Pe faţă i s-a întipărit o uimire profundă, dublată de confuzie.

A consultat din nou radiografiile din cutie, apoi s-a întors către mine. M-a întrebat dacă poate folosi aparatul pentru a-mi scana subsuoarele. Am fost de acord, dar după ce a terminat medicul arăta încă şi mai şocat. M-a scanat apoi pieptul, spatele

şi abdomenul.

— Este totul în regulă? l-am întrebat.

— Nu ştiu ce să mai cred, mi-a răspuns.

— De ce? Ce s-a întâmplat? (Cam bănuiam eu...).

— Scuză-mă o clipă.

S-a dus la un telefon din apropiere şi l-am auzit vorbind cu medicul meu oncolog.

— Nu mai înţeleg nimic, i-a spus el. Radiografiile arată că întregul sistem limfatic al pacientei era sufocat de tumori acum două săptămâni, iar acum nu mai găsesc niciun nodul limfatic suficient de mare pentru a sugera cât de cât existenţa cancerului.

Un zâmbet mare mi-a luminat faţa. Când medicul s-a întors, m-am ridicat şi i-am spus:

— Bun! Înţeleg că pot să plec!

— Nu atât de repede, mi-a replicat el. Medicul tău oncolog *insistă* să găsesc un nodul limfatic pentru biopsie şi spune că este imposibil să nu mai ai deloc cancer în sistemul tău. Cancerul nu dispare peste noapte. De aceea, va trebui să găsesc un nodul într-un loc uşor de accesat, cum ar fi gâtul.

În final, mi-a marcat un nodul limfatic pe gât, deşi acesta nu era foarte mare. Am fost apoi programată pentru chirurgie, iar medicul mi-a făcut o incizie mică în partea laterală a gâtului pentru a-mi extirpa nodulul.

Operaţia a fost făcută sub anestezie locală, aşa că am rămas complet conştientă. Nu mi-au plăcut deloc senzaţiile de disconfort pe care le-am simţit când chirurgul mi-a tăiat nodulul. Îmi mai amintesc şi acum mirosul cărnii arse când mi-a cauterizat rana. Dintr-odată, ideea de a-i lăsa pe medici să facă ce vor cu corpul meu nu mi s-a mai părut o idee chiar atât de bună!

La fel ca până atunci, rezultatele au arătat că în corpul meu nu mai exista nici o urmă de cancer.

De aceea, am început să protestez deschis la ideea continuării testelor şi tratamentelor cu substanţe chimice. În sinea mea oricum nu mai aveam nici cea mai mică îndoială că eram vindecată. Nu mai doream nici măcar să rămân internată în spital. Doream să ies şi să explorez din nou lumea exterioară, cu atât mai mult cu cât eram perfect conştientă de faptul că urma să mă însănătoşesc rapid. Medicii mei s-au opus însă,

insistând asupra necesităţii de a-mi face noi teste şi de a-mi administra noi medicamente. Ca de obicei, mi-au reamintit de starea în care mă aflam atunci când am fost adusă la spital.

— Dacă nu puteţi găsi nici o urmă de cancer în corpul meu, atunci de ce trebuie să continuăm cu această farsă? i-am întrebat eu.

— Simplul fapt că nu găsim cancerul nu înseamnă că acesta nu mai există. Îţi reamintim că te aflai într-o fază terminală când ai fost adusă la spital, cu doar două săptămâni în urmă! mi-au răspuns ei.

În cele din urmă, mi-au făcut o tomografie completă cu emisie de pozitroni (PET), iar rezultatele au indicat fără nici o urmă de îndoială că nu mai suferam de cancer, aşa că medicii au renunţat în sfârşit la tratament.

Ca şi cum năuceala medicilor nu ar fi fost deja suficient de mare, aranjamentele pe care le făcuseră cu chirurgul specializat în reconstrucţie nu s-au mai dovedit necesare, căci rănile mele s-au vindecat singure.

Pe data de 9 martie 2006, la cinci săptămâni după internarea mea în spital, am fost externată. Puteam merge pe picioarele mele, deşi încă mai aveam nevoie de puţin ajutor pentru a urca scările. Mă aflam într-o stare de euforie atât de mare când am plecat, încât medicii nu s-au putut abţine să nu îmi scrie pe fişa de externare: „Odihnă la pat. PACIENTA NU ARE VOIE SĂ IASĂ LA CUMPĂRĂTURI SAU SĂ PARTICIPE LA PETRECERI TIMP DE CEL PUŢIN ŞASE SĂPTĂMÂNI!“

Cui îi păsa însă de recomandările medicilor!? Doar o săptămână mai târziu, de ziua mea de naştere, pe data de 16 martie, am ieşit cu familia la restaurantul meu favorit, Bucătăria lui Jimmy, pentru a sărbători împreună noua mea viaţă. În săptămâna următoare, pe data de 26 martie, am participat la nunta unei prietene. Spre consternarea amicilor mei, care ştiau prin ce trecusem, am dansat şi am băut şampanie din toată inima. Mai mult ca oricând, ştiam că viaţa trebuie trăită ca o sărbătoare, într-o stare de fericire şi abandon.

Capitolul 11 - „Doamnă, oricum aş privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!“

La câteva săptămâni după ce scăpasem complet de cancer încă mai procesam toate evenimentele prin care am trecut, încercând să le pun în ordine. Mă enerva reacţia şocată a cunoştinţelor mele care mă vedeau pentru prima dată după ieşirea mea din spital.

Deşi nimeni nu mi-a spus în faţă acest lucru, ştiam că toţi fuseseră convinşi că voi muri ultima oară când mă văzuseră. Nimeni nu se aştepta să mă revadă. Unii au încercat să îşi ascundă surpriza văzând cât de bine îmi merge, dar alţii nu erau actori la fel de buni.

— O, Doamne, chiar tu eşti? m-a întrebat profesoara mea de yoga, a cărei falcă a căzut până aproape la pământ când m-a văzut intrând în studioul ei pentru prima oară după şase luni. Arăţi uimitor! Am auzit eu că îţi merge mai bine, dar nu mi-am imaginat niciodată că îţi merge *atât* de bine!

Amirah fusese instructoarea mea de yoga în ultimii ani şi era o persoană minunată, cu un studio frumos ce avea vedere la cartierul central al afacerilor din partea victoriană a Hong Kongului. Ştia că fusesem bolnavă, iar pe măsură ce am devenit prea slăbită pentru a mai sta în posturile yoghine a lucrat cu multă blândeţe cu mine sau m-a lăsat să stau în *shavasana* (postura de relaxare completă, în care stai întins pe spate, ca şi cum ai dormi). Chiar şi în etapele terminale ale bolii mă mai duceam uneori la studioul lui Amirah, căci îmi plăcea să mă scald în acea energie pozitivă.

Am încetat să mă mai duc la studioul ei abia când nu am mai putut merge, fiind ţintuită într-un scaun cu rotile, lângă tubul meu de oxigen, şi îngrijită de o asistentă angajată cu ziua.

De aceea, de îndată ce m-am simţit suficient de bine, mi-am propus să intru în mijlocul orei sale de curs, pentru a o surprinde – şi chiar că a fost surprinsă! După ce şi-a mai revenit, Amirah m-a prezentat cursanţilor, căci nu toţi mă cunoşteau. Cei care îşi mai aminteau de mine au rămas la fel de şocaţi ca şi ea. Una dintre femei a făcut ochii mari, căci nu crezuse că mă va mai vedea vreodată după ultima mea participare... iar ceea ce vedea acum în faţa ochilor i se părea a fi un miracol.

Toată lumea cu care mă întâlneam era curioasă să afle ce s-a întâmplat. Cum m-am putut vindeca într-un timp atât de

scurt? Îmi era foarte greu să le explic însă oamenilor ce s-a întâmplat, cu atât mai mult cu cât nu înţelegeam nici eu pe deplin totul. Nu ştiam cum aş putea descrie experienţa prin care am trecut astfel încât ceilalţi să o înţeleagă. Pur şi simplu nu îmi găseam cuvintele, îndeosebi în limba engleză.

Într-o zi, am primit un email de la Anoop, care mi-a trimis un link către un site despre experienţele în apropierea morţii. Căutase pe Internet să vadă dacă mai existau oameni care au trecut prin ce am trecut şi eu şi găsise site-ul Fundaţiei de Cercetare a Experienţelor în Apropierea Morţii (NDERF): **www.nderf.org**. În mesajul său, mi-a scris că experienţa mea părea similară cu cele împărtăşite pe acest site, aşa că mă ruga să arunc o privire pe el.

La acea vreme nu ştiam prea multe despre experienţele în apropierea morţii. Desigur, auzisem de ele şi cred că văzusem un documentar sau două la televizor, dar nu cunoşteam nici o persoană care să fi trăit personal o astfel de experienţă, şi cu atât mai puţin mă aşteptam să o trăiesc eu!

Citind informaţiile de pe site-ul pe care mi l-a trimis fratele meu, am simţit cum mă trec fiori pe şira spinării, căci am găsit pe el poveşti care îmi aminteau de a mea. Niciuna nu conţinea elementele bolii mele (în stadiul ei final), dar o parte din experienţele trăite în lumea de dincolo erau oarecum similare cu ale mele. Unii oameni povesteau de faptul că s-au simţit dilataţi, că au trăit o stare de luciditate fără precedent şi senzaţia că suntem cu toţii conectaţi. Alţii povesteau că nu s-au simţit judecaţi, experimentând doar o iubire copleşitoare şi necondiţionată. Foarte mulţi spuneau că au întâlnit în lumea de dincolo rudele şi alte fiinţe dragi decedate şi că au trăit o stare de înţelegere şi de cunoaştere universală. Nu-mi venea să cred că şi alţii au experimentat acceptarea şi unitatea pe care le trăisem eu, şi faptul că suntem cu toţii iubiţi de către întregul univers. O bună parte dintre respondenţii site-ului adăugau că după experienţa în preajma morţii au devenit conştienţi de faptul că aveau o misiune de îndeplinit în viaţă, şi exact acest lucru îl simţeam şi eu.

După ce am citit câteva relatări, am remarcat o rubrică în care scria: „Ai trăit vreodată o experienţă în apropierea morţii pe care doreşti să o împărtăşeşti? Dacă da, fă clic aici!“ Am apăsat imediat pe mouse. Pe ecran mi-a apărut un formular

extrem de detaliat, pe care am început să îl completez. Până atunci vorbisem despre experienţa mea doar cu membrii familiei şi cu apropiaţii mei, dar era pentru prima oară când trebuia să o analizez în atât de multe detalii.

Fiind prima dată când trebuia să îmi împărtăşesc experienţa în faţa unor oameni pe care nu îi cunoşteam, doream să fiu absolut sigură că descriam foarte clar ceea ce doream să spun. În plus, întrebările erau astfel formulate încât m-au făcut să mă gândesc la anumite aspecte ale experienţei mele din perspective pe care nu le abordasem până atunci. Am descris astfel în detaliu faptul că am suferit de cancer în faza terminală, tot ce am experimentat când am ajuns în lumea de dincolo şi după ce m-am întors, inclusiv dispariţia extrem de rapidă a cancerului din corpul meu. După ce am completat toate câmpurile formularului şi am adăugat câteva detalii suplimentare în spaţiile care permiteau acest lucru, am apăsat pe tasta: „Trimite.“ Mi-a apărut imediat un mesaj care spunea: „Îţi mulţumim pentru că ne-ai trimis mărturia ta. Te vom contacta în următoarele trei săptămâni pentru a te informa dacă experienţa trăită de tine va fi postată pe site-ul nostru.“

Era deja târziu, aşa că m-am dus la culcare, convinsă că nu voi primi prea curând veşti de la autorii site-ului. Spre plăcuta mea surpriză, a doua zi dimineaţa aveam deja un mesaj de la un anume dr. Jefrey Long în cutia mea poştală.

Dr. Long mi-a explicat că era medic oncolog şi proprietarul site-ului NDERF, pe care îmi descrisesem experienţa, şi că o considera una dintre cele mai excepţionale mărturii pe care o primise vreodată. De aceea, dorea să îmi pună câteva întrebări, îndeosebi legate de boala mea, întrucât îl intriga foarte tare vindecarea mea accelerată. Mi-a spus că îmi descrisesem experienţa extrem de articulat, dar dorea să afle mai multe amănunte legate de cancerul de care suferisem, cum ar fi momentul în care am fost diagnosticată, durata bolii şi cât de rapid s-a vindecat boala după experienţa în preajma morţii.

I-am răspuns la toate întrebările cum am putut mai bine, iar el mi-a trimis un nou mesaj aproape imediat. Nu era greu să îmi dau seama că era foarte entuziasmat. Într-adevăr, mi-a spus că era plăcut impresionat de răspunsurile mele şi că dorea să le posteze pe site imediat, convins că vor inspira zeci de mii de oameni din întreaga lume. Mi-a postat experienţa cu un link

direct către pagina principală a site-ului NDERF, adăugând răspunsurile la întrebările pe care mi le-a pus ulterior, care există şi astăzi în arhiva site-ului în formatul lor original.

Am aflat mai târziu că dr. Long mi-a scos la imprimantă formularul completat pentru a-l putea reciti de mai multe ori (lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată până atunci), întrucât i se părea absolut remarcabil.

La rândul lui, prietenul meu Peter Lloyd, editor al unei publicaţii numite *Holistic Hong Kong,* a fost atât de uimit de ceea ce mi s-a întâmplat încât mi-a cerut permisiunea de a-mi publica povestea. De aceea, i-am trimis o copie a formularului pe care l-am completat pentru NDERF, iar el a inclus-o în următorul său număr.

Câteva săptămâni mai târziu, în vara anului 2006, am fost contactată de un alt medic oncolog din Statele Unite, pe nume Peter Ko. Acesta mi-a spus că era foarte interesat să studieze remisiunile spontane. A adăugat că în numai trei săptămâni a primit link-uri către experienţa mea de la două persoane. Un link făcea legătura cu relatarea mea postată pe site-ul NDERF, iar celălalt cu site-ul oficial al revistei *Holistic Hong Kong.* Când a primit primul link, a refuzat să citească formularul postat pe site-ul NDERF, întrucât era mult prea lung, şi primea sugestii de la foarte mulţi oameni care îi recomandau diferite articole. Când a primit însă al doilea email, care îi transmitea un link către site-ul revistei *Holistic Hong Kong* şi o notă în care era asigurat că va fi foarte interesat de citirea articolului, s-a decis să vadă despre ce este vorba.

După ce mi-a citit povestea, a fost atât de fascinat de aceasta încât l-a contactat pe Peter Lloyd şi l-a întrebat dacă putea lua legătura cu mine, întrucât site-ul nu dădea decât prenumele meu şi iniţiala numelui. Articolul era intitulat: „Experienţa în preajma morţii pe care a trăit-o Anita M." Peter ne-a făcut legătura pe Internet doctorului Ko şi mie, iar dr. Ko m-a întrebat imediat dacă mă putea suna, întrucât avea foarte multe întrebări să îmi pună.

Am vorbit la telefon mai multe ore, timp în care i-am oferit detalii referitoare la experienţa mea, şi îndeosebi la boala de care am suferit. I-am transmis apoi prin fax mai multe documente care îmi confirmau istoria medicală, inclusiv raportul medicului din data de 2 februarie, ziua în care am fost internată

la spital în stare de comă, în care era descrisă condiţia mea şi prognoza medicală, cu diagnosticul „limfom, stadiul 4B“

După ce a citit acele pagini, prima sa reacţie a fost: „Doamnă, oricum aş privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!“ dr. Ko a fost atât de intrigat de cazul meu încât a făcut o călătorie de afaceri la Hong Kong şi s-a dus la spitalul în care am fost internată pentru a studia la faţa locului fişele mele medicale.

L-am întâlnit la spital pe la jumătatea lui octombrie. Ne-am aşezat în sala de aşteptare şi am discutat puţin, făcând cunoştinţă unul cu celălalt. Mi-a pus apoi mai multe întrebări legate de experienţa şi de boala mea, dorind să afle povestea din perspectiva mea. Ne-am dus apoi împreună la biroul administraţiei şi am cerut fişele mele medicale. Funcţionara ne-a adus un dosar uriaş, cu o grosime de opt centimetri, pe care l-a trântit pe masă. L-am luat şi ne-am dus la cantina spitalului, unde dr. Ko a început să îl studieze pagină cu pagină, extrăgând documentele cele mai reprezentative pentru a le xeroxa.

Mă simţeam extrem de privilegiată şi de onorată de faptul că doi medici oncologi, dr. Long şi dr. Ko, erau atât de interesaţi de experienţa mea. Acest lucru îmi confirma faptul că m-am întors în această lume pentru a-mi îndeplini o menire mai înaltă, şi anume de a ajuta un număr cât mai mare de oameni. Mă simţeam recunoscătoare şi încântată că suferinţele mele nu fuseseră în zadar, ci puteau ajuta alţi semeni de-ai mei.

Dr. Ko m-a întrebat dacă eram dispusă să vorbesc în public despre experienţa mea. A recunoscut că de felul lui era un sceptic, dar ceea ce a citit în fişele mele medicale l-a umplut de entuziasm, aşa că dorea să îmi facă cunoscut cazul cât mai rapid posibil. A pus imediat la cale o conferinţă la nivel local, de vreme ce tot se afla la Hong Kong, pentru a-şi împărtăşi cele mai recente descoperiri cu comunitatea medicală, şi dorea ca eu să iau la rândul meu cuvântul. A adăugat că mi-a menţionat deja cazul mai multor oameni din comunitatea medicală locală, oferindu-le detalii despre povestea mea şi despre reticenţa mea de a accepta tratamentul convenţional.

Doctorul considera important ca membrii comunităţii medicale să îmi asculte povestea inclusiv din perspectiva mea. Mi-a spus că nu a mai întâlnit niciodată un caz de remisiune a unui cancer aflat într-un stadiu atât de avansat, ca să nu mai vorbim de rata uluitor de accelerată cu care s-a produs. De

aceea, era de părere că era foarte important ca oamenii să afle de existenţa acestui caz. Solicitarea lui m-a umplut de entuziasm, aşa că am acceptat încântată să iau cuvântul la conferinţa sa.

L-am pus de asemenea în contact pe dr. Ko cu medicul general al familiei mele, dr. Brian Walker, care i-a confirmat întreaga poveste, inclusiv starea lui de şoc atunci când m-am vindecat. Nici el nu mai auzise de vreun cancer aflat într-un stadiu atât de avansat care să intre în remisiune. Dr. Ko a discutat mai mult timp cu dr. Walker despre evoluţia cancerului meu de-a lungul anilor, iar dr. Walker i-a validat descoperirile de până atunci. Drept urmare, dr. Ko a contactat presa şi s-a asigurat că la conferinţă se va afla cel puţin un reporter dispus să îmi publice povestea.

Iată un extras din raportul pe care l-a redactat dr. Ko după studierea detaliată a tuturor fişelor mele medicale. El a trimis acest raport (pe care îl reproduc mai jos cu permisiunea lui) sub formă de email către presă şi către comunitatea medicală, ca o invitaţie la conferinţa sa. Raportul include detaliile experienţei mele din perspectiva unui medic oncolog, confirmând-o în acelaşi timp:

Sper că veţi găsi povestea Anitei la fel de interesantă cum am găsit-o eu... Întâlnirea cu ea a fost una dintre cele mai fascinante din viaţa mea! Când am venit la HKG [Hong Kong] luna trecută, intenţia mea era să îi studiez istoria medicală şi să îi validez sau să îi invalidez afirmaţiile. După ce am aflat toate detaliile cazului, am devenit din ce în ce mai intrigat de fantastica ei experienţă. Îndeosebi de mesajul pe care l-a adus cu ea! Chiar dacă detaliile clinice pot fi uşor plictisitoare pentru publicul general, doresc să le ofer ca referinţă, astfel încât să vă puteţi da seama cât de bolnavă a fost şi cât de dramatică a fost recuperarea ei. Sper ca aceste detalii, împreună cu câteva observaţii personale, să ofere poveştii Anitei un fundament cât mai solid:

1. Iată relatarea cronologică a bolii Anitei... În primăvara anului 2002 ea a observat o umflătură tare deasupra claviculei stângi. S-a dus la medic, iar acesta a considerat că simptomul este alarmant. De aceea, i-a recomandat biopsia, care a fost făcută în aprilie acelaşi an, stabilind diagnosticul de limfom al lui Hodgkin în stadiul 2A (stadiu asimptomatic de început/mijloc).

Ştiţi cu toţii despre reticenţa ei în a urma o terapie convenţională, care a determinat-o să caute o abordare alternativă. În următorii doi ani şi jumătate, boala ei a progresat lent. În anul 2005, boala a început deja să îi afecteze starea generală. Au apărut din ce în ce mai mulţi noduli limfatici, iar aceştia au continuat să crească. Anitei i-au apărut de asemenea şi aşa-numitele „simptome B"... transpiraţii nocturne, febră, mâncărimi etc., care indicau o progresie serioasă a bolii. În plămânii ei au început să se acumuleze fluide, iar în anul 2005 au fost necesare mai multe intervenţii pentru scoaterea fluidelor, căci acestea începuseră să o sufoce.

De Crăciun, evoluţia bolii s-a accelerat, iar Anita a intrat într-o spirală descendentă. Boala s-a răspândit din plămâni şi din piept, afectându-i pielea şi creând ulceraţii infectate care nu mai puteau fi vindecate. Incapabilă să mai mănânce sau să absoarbă substanţele nutritive, Anita a început să slăbească, a devenit din ce în ce mai obosită, iar muşchii i s-au topit de pe oase.

De asemenea, rinichii ei au început să dea rateuri.

În dimineaţa zilei de 2 februarie ea nu s-a mai putut da jos din pat. Faţa, gâtul şi braţul stâng îi erau umflate ca nişte baloane. Ea nu îşi mai putea deschide ochii din cauza umflării feţei, căci venele care făceau legătura între cap şi gât erau complet blocate de nodulii limfatici deveniţi uriaşi şi masivi. Efuzia pleurală era bilaterală, împiedicând-o să respire, în pofida tubului de oxigen. Nemaiştiind ce să facă, soţul şi mama Anitei l-au sunat pe medicul de familie, care le-a recomandat să o ducă de urgenţă la spital. Aici, a fost chemat imediat un medic oncolog, care a rămas şocat să constate proasta condiţie în care se afla Anita. Drept urmare, el a apelat la un coleg pentru a-i susţine deciziile, întrucât tratamentul era foarte dificil de stabilit. Au fost chemaţi de asemenea mai mulţi specialişti pentru a oferi consultanţă referitoare la organele care începeau să cedeze. Toată lumea a fost unanim de acord că Anita nu va putea supravieţui fără o intervenţie medicală. Chimioterapia i-ar fi putut fi fatală, căci organele ei nu mai funcţionau, dar era singura sa şansă. În timpul nopţii care a urmat, Anita a fost examinată de mai multe ori cu aparatele MRI şi CT, din piept i s-au scos doi litri de fluid, i s-au administrat trei din cele şapte medicamente ale chimioterapiei[2] şi a fost plasată în salonul de

---

[2] Tratamentul chimioterapiei presupune administrarea a şapte medicamente

terapie intensivă. Acesta a fost momentul în care ea a trăit ceea ce consideră a fi o experienţă în apropierea morţii.

2. Povestea recuperării dramatice a Anitei după experienţa în preajma morţii... În seara zilei de 3 februarie Anita s-a trezit, s-a ridicat din pat şi i-a spus familiei sale că se va vindeca. A discutat cu medicul ei oncolog, care a rămas uimit să constate că pacienta sa (aflată în stare de comă când a fost adusă la el) îl recunoştea.

Pe data de 4 februarie, Anita a cerut să i se scoată tubul alimentar şi le-a promis medicilor că va mânca pentru a mai lua în greutate. Şi-a rugat de asemenea soţul să îi aducă ipod-ul de acasă.

Pe 5 februarie, şi-a salutat medicii întrebându-i dacă doresc să „se alăture petrecerii“ (căci asculta muzică şi îi venea să danseze). Aceştia au fost de acord să o scoată de la terapie intensivă a doua zi.

La acea vreme, majoritatea umflăturilor de la nivelul feţei şi gâtului dispăruseră; nodulii limfatici masivi începuseră să se reducă, iar Anita şi-a putut în sfârşit întoarce capul după foarte mult timp. Primul ciclu de medicamente s-a încheiat la jumătatea lunii februarie. Un chirurg plastician a fost consultat pentru:

a). a-i face o biopsie a unui nodul limfatic extirpat din gât, şi

b). a-i acoperi cu o grefă a pielii leziunile de pe gât. Medicul nu a putut găsi niciun nodul limfatic, aşa că a programat-o pentru o testare cu ultrasunete anterioară biopsiei. El ar fi trebuit să efectueze biopsia în acelaşi timp cu grefarea pielii.

Au fost efectuate trei teste cu ultrasunete, dar niciunul nu a scos în evidenţă existenţa vreunui nodul limfatic patologic. Pe 27 februarie, medicul a făcut totuşi biopsia unuia din nodulii obişnuiţi din zona gâtului... dar nu a găsit nici o urmă de cancer. La rândul lor, ulceraţiile pielii s-au vindecat singure, fără să mai fie nevoie de vreo grefă.

În cele din urmă, medicii oncologi au fost de acord să o externeze pe Anita pe data de 9 martie, după încheierea celui de-al doilea ciclu de chimioterapie. Pe data de 16 martie ea şi-a sărbătorit ziua de naştere la restaurantul Bucătăria lui Jimmy, iar pe data de 26 martie a participat la o nuntă, unde a dansat şi a băut şampanie.

în opt cicluri, fiecare durând trei săptămâni.

După şase cicluri de chimioterapie şi o ultimă scanare CT-PET (efectuată pe data de 24 iulie), medicii au declarat-o pe Anita perfect sănătoasă, renunţând la ultimele două cicluri.

Recuperarea Anitei a fost cel puţin „remarcabilă“ Ţinând cont de experienţa mea şi de opiniile mai multor colegi pe care i-am consultat, nu pot pune vindecarea dramatică a Anitei pe seama chimioterapiei. Date fiind informaţiile despre cancer pe care le deţinem, nu pot decât să emit ipoteza că ceva (poate o... „informaţie“ nefizică) a împiedicat genele mutante să se mai exprime sau le-a programat să se sinucidă. Mecanismul nu ne este cunoscut, dar cu siguranţă nu are nimic de-a face cu medicamentele citostatice.

Nu pot decât să sper că experienţa Anitei mă va ajuta să învăţ mai multe despre acest fenomen şi despre adevărata natură a sinelui nostru!

La conferinţa doctorului Ko au participat numeroşi membri ai profesiei medicale, îndeosebi profesori de la departamentul de oncologie al facultăţii locale de medicină. La aceştia s-au adăugat mai mulţi invitaţi de-ai mei, de-ai doctorului Ko şi ai unora dintre profesori. Ulterior, am fost invitată împreună cu dr. Ko şi dr. Walker să susţinem un interviu la radio (articolul apărut în ziar şi interviul la radio există pe site-ul meu: **www.anitamoorjani.com**).

În urma conferinţei am cunoscut mai mulţi membri ai facultăţii de medicină din cadrul Universităţii din Hong Kong, care m-au invitat să devin consultant la departamentul lor de studii behavioriste pentru profesorii de psihologie care doreau să se specializeze în tratarea pacienţilor bolnavi de cancer sau de alte boli letale. Am fost rugată să ţin prelegeri regulate în faţa profesorilor şi a studenţilor pe acest subiect, iar experienţa mi-a făcut o plăcere deosebită.

Dr. Ko a scris un raport cu descoperirile sale medicale în urma studierii cazului meu şi l-a trimis instituţiilor specializate în studierea cancerului din întreaga lume, cărora le-a adresat inclusiv un set de întrebări personale. Până la ora actuală, nimeni nu a putut răspunde la aceste întrebări şi se pare că nimeni nu a mai întâlnit vreodată un caz de remisiune atât de dramatic.

Iată câteva din fenomenele rămase neexplicate din punct de vedere ştiinţific, care continuă să rămână un mister inclusiv la

ora actuală (din perspectiva doctorului Ko):

— Fişele mele medicale confirmă că organele mele nu mai funcţionau în momentul în care am fost internată în spital, dar ceva le-a determinat să îşi reia funcţionarea. Dr. Ko se întreabă ce cauză a putut determina un astfel de comportament. El a remarcat inclusiv o notă a unui medic oncolog care spunea: „Familia pacientei a fost informată“, pe care a interpretat-o în sensul că familia mea a fost informată că eram pe punctul de a muri.

- Fişele mele medicale confirmă că am avut tumori de mărimea lămâilor în întregul meu corp, la baza craniului, în jurul gâtului, subsuoarelor şi pieptului, până la abdomen. Doar câteva zile mai târziu acestea se reduseseră cu 70%. Dr. Ko se întreabă ce anume a determinat miliarde de celule canceroase să dispară într-un timp atât de scurt.

- Am avut leziuni deschise ale pielii, iar fişa mea medicală afirmă că aveam nevoie de chirurgie reconstructivă, căci corpul meu nu dispunea de substanţele nutritive necesare pentru a se vindeca singur. Când am ajuns la spital eram subnutrită, iar muşchii mei aproape că dispăruseră de pe oase. Notele medicilor indică programarea chirurgiei reconstructive de îndată ce urma să devin mai puternică. Rănile mele s-au vindecat însă singure, cu mult timp înainte ca echipa de chirurgi să mă considere pregătită pentru operaţie.

Toate aceste enigme pot fi reduse la o singură întrebare referitoare la remisiunile spontane: *ce factor a declanşat schimbarea, determinând corpul meu muribund să se vindece singur?*

În ceea ce mă priveşte, cunosc răspunsul… dar acesta nu poate fi găsit în manualele de medicină.

Capitolul 12 - Viaţa privită prin alţi ochi

În primele luni după ce am părăsit spitalul am trăit o stare de euforie continuă, ca şi cum aş fi fost drogată. Totul mi se părea minunat de frumos şi chiar şi cel mai banal obiect sau eveniment mi se părea miraculos şi încărcat de magie; spre exemplu, mobila din sufrageria casei mele, pe care o aveam de foarte mulţi ani şi care nu mi s-a părut niciodată specială în vreun fel. Când m-am întors acasă, am sesizat imediat frumuseţea deosebită a mobilei şi am intuit cât de laborioasă a fost munca depusă pentru confecţionarea ei. În mod similar, m-am urcat plină de emoţie la volanul maşinii mele (pe care nu o mai putusem conduce în ultimele opt luni), minunându-mă încontinuu de capacitatea mea de a-mi coordona mâinile, ochii şi picioarele pentru a o conduce. Tot ce era legat de corpul uman şi de viaţă mă umplea de o încântare fără seamăn.

Pe măsură ce au trecut lunile, am început să îmi doresc să fac din nou ceva cu viaţa mea. Când mă gândeam însă la ceea ce îmi doream cu adevărat, mă simţeam copleşită, căci nu ştiam de unde să încep. Lumea nu mi se mai părea la fel cu aceea pe care o cunoscusem înainte. Îmi petrecusem ultimii patru ani focalizată exclusiv asupra bolii mele, citind, studiind şi învăţând tot ce puteam în legătură cu cancerul.

Unicul meu scop în viaţă fusese vindecarea de această boală. Într-un fel, pot spune că mă identificam mult mai puternic cu faptul că eram bolnavă de cancer decât cu viaţa propriu-zisă. Acum, această identificare dispăruse. Ce urma să fac aşadar cu restul vieţii mele?

Înainte de a primi diagnosticul, ţinusem orbeşte la independenţa mea. Cât timp am fost bolnavă, am depins însă întru totul de Danny şi de ceilalţi membri ai familiei mele. Când m-am vindecat, aceştia şi-au reluat rolurile obişnuite. Danny s-a întors la muncă, mama şi fratele meu s-au întors în India, iar eu am rămas singură, încercând să îmi imaginez ce aş putea face cu viaţa mea în continuare.

Gândul de a mă întoarce la slujba mea de consultant în domeniul relocării mi se părea absurd. Renunţasem la această slujbă la scurt timp după ce am fost diagnosticată, iar în ultimii patru ani nu mai muncisem deloc, fiind mult prea absorbită de boala mea. Gândul de a mă întoarce la muncă mi se părea diferit acum, căci eu însămi nu mai eram aceeaşi.

Simţeam că nu mă mai pot conecta cu cei din jurul meu, sau mai bine zis, că ceilalţi nu se mai puteau conecta cu mine. Ori de câte ori mă gândeam să mă întorc la lucru, nu ştiam ce anume îmi doream să fac. Nici o slujbă nu mi se mai părea potrivită. Într-un fel, nu mă mai simţeam integrată în rândul oamenilor de pe această planetă şi al valorilor lor. Priorităţile mele se schimbaseră şi nu mai eram interesată să lucrez într-un birou, să am un şef sau să câştig bani doar de dragul de a avea un venit. Nu-mi mai păsa nici de ideea de socializare, de ieşitul în oraş cu colegii de muncă, şi nu-mi doream să mă mai lupt cu traficul aglomerat de dimineaţa şi seara, ca să nu mai vorbesc de naveta într-un alt oraş. Pentru prima dată de la experienţa mea în preajma morţii, mă simţeam pierdută… şi singură.

Mi-a devenit din ce în ce mai greu să mă angajez în conversaţii banale. Mintea îmi fugea adesea şi mă trezeam că mă gândesc la altceva, inclusiv atunci când vorbeam cu prietenii. M-am pierdut interesul faţă de ceea ce se întâmpla în lumea politicii şi faţă de ştiri, ba chiar şi faţă de ceea ce făceau prietenii mei. În schimb, mă fascina mai mult ca oricând apusul soarelui în timp ce stăteam pe plajă şi savuram o îngheţată. Acesta mă făcea de fiecare dată să mă simt de parcă aş fi experimentat pentru prima oară în viaţă frumuseţea şi iubirea acestei lumi. Splendoarea nuanţelor portocalii ale luminii solare care se reflecta în apa oceanului în timp ce nisipul ud îmi mângâia picioarele mă umplea de fericire, într-o manieră pe care nu o mai experimentasem vreodată până atunci. Gustul cremos şi delicios al îngheţatei belgiene de ciocolată pe care o savuram mă făcea să mă simt de parcă era prima dată în viaţă când mâncam aşa ceva!

Îl vedeam pe Dumnezeu pretutindeni, în fiecare animal şi în fiecare insectă. Peste noapte, interesul meu faţă de lumea naturii a crescut ameţitor. Nu mai puteam ucide nici măcar ţânţarii care mă muşcau. Erau şi ei forme de viaţă, şi trebuiau să fie respectaţi ca atare. Aveau şi ei menirea lor în această lume. Nu ştiam care era aceasta, dar ştiam că există, la fel cum şi eu aveam o menire; în caz contrar, nu m-aş fi aflat în această lume.

În fiecare dimineaţă mă trezeam dorindu-mi să explorez din nou această lume. Fiecare zi reprezenta o aventură pentru mine. Îmi doream să mă plimb, să conduc, să explorez, să mă aşez pe o pajişte sau pe nisip şi să contemplu frumuseţea vieţii

pe pământ! Eram interesată şi de mediul urban, care mi se părea veşnic inedit. Îmi petreceam timpul explorând pieţele, savurând imaginile oraşului aglomerat, zgârie-norii luminaţi de neoane care păreau să atingă cerul, admirând sistemul de transport public atât de eficient şi incredibilele poduri suspendate deasupra apei care făceau legătura între diferitele insule ale Hong Kongului. Toate aceste lucruri mă fascinau, de parcă le-aş fi văzut pentru prima dată.

Pe scurt, priveam lumea prin ochii unui nou-născut. Mă simţeam de parcă m-aş fi născut ca adult şi am devenit pentru prima dată un copilaş pe data de 3 februarie 2006.

Pe de altă parte, îmi era greu să mă reconectez cu vechii mei prieteni, deşi mă întâlneam uneori cu ei la o cafea sau pentru a lua masa la restaurant. Majoritatea doreau să afle ce s-a întâmplat cu mine, dar niciunul nu părea să înţeleagă profunzimea schimbărilor pe care le-a produs în mine experienţa prin care am trecut. M-am trezit că devin agitată şi că îmi pierd cu uşurinţă răbdarea în timpul acestor evenimente sociale. Nu mai puteam sta liniştită perioade lungi de timp şi nu mă mai puteam angrena în conversaţii banale despre viaţa de zi cu zi.

Constatam că oamenii şi-au pierdut capacitatea de a vedea magia vieţii. Nici unul nu îmi împărtăşea fascinaţia în faţa naturii… şi a vieţii înseşi. Păreau foarte prinşi în rutinele lor şi erau focalizaţi exclusiv asupra următorului lucru pe care îl aveau de făcut. Exact aşa fusesem şi eu înainte de experienţa în apropierea morţii. Oamenii sunt atât de prinşi în ceea ce fac încât uită să trăiască momentul prezent.

Mai presus de orice, mă simţeam de parcă mă aflam în mijlocul unui proces minunat aflat în plină desfăşurare. Eram conştientă că nu mi-a fost dat să trec degeaba prin experienţa prin care am trecut. În pofida acestei stări interioare de entuziasm, nu consideram că trebuie să *fac* ceva anume. *Era suficient să fiu eu însămi şi să nu îmi fie teamă să îmi manifest adevărata natură!* Numai în acest fel puteam deveni un instrument al iubirii. În timpul experienţei mele în apropierea morţii am înţeles că acesta este cel mai bun lucru pe care îl poate face orice om, atât de dragul lui cât şi de dragul planetei pe care trăieşte.

Din acest punct de vedere, problemele nu mi se mai păreau atât de mari ca înainte. Dimpotrivă, mi se părea că oamenii îşi

iau viaţa şi problemele mult prea în serios, atitudine pe care o aveam şi eu înainte. În trecut eram foarte prinsă în dramele celorlalţi oameni, ca să nu mai vorbim de propriile mele drame. După experienţa în apropierea morţii m-am simţit pur şi simplu binecuvântată că trăiesc şi că am o nouă ocazie de a mă exprima în această lume. De aceea, nu mai doream să risipesc nici măcar un moment din această mare aventură. Îmi doream să fiu *eu însămi* în toată plenitudinea mea şi să savurez la maxim fiecare moment în care sunt vie!

Nu mai suportam gândul de a mă lăsa trasă în jos de problemele minore lumeşti, cum ar fi grijile pentru viitor, cele provocate de bani, de lucru sau de casă şi familie. Toate aceste aspecte mi se păreau insignifiante, căci aveam o încredere oarbă în procesul cosmic al vieţii în care eram integrată.

Mi se părea mult mai important să râd şi să mă distrez. Mă simţeam uşoară şi regenerată, şi râdeam cu uşurinţă. De aceea, savuram compania oamenilor care nu păreau să ia foarte în serios viaţa.

Când mă implicam într-o conversaţie legată de boală, de politică sau de moarte, opiniile mele erau întotdeauna radical diferite de ale celorlalţi, tocmai din cauză că nu mă mai implicam în astfel de chestiuni. Peste noapte, capacitatea mea de a discerne şi de a evalua lucrurile devenise imparţială.

Nu mai simţeam nevoia de a judeca şi de a critica pe cineva, căci nici eu nu fusesem judecată în vreun fel în timpul experienţei mele în apropierea morţii. În lumea de dincolo am fost întâmpinată cu o compasiune infinită şi cu o iubire necondiţionată. De aceea, am adoptat la rândul meu această atitudine faţă de ceilalţi oameni.

Aşa se face că am început să îi privesc cu aceeaşi compasiune pe criminali şi pe terorişti ca şi pe victimele lor. Am ajuns să înţeleg (aşa cum nu înţelesesem niciodată până atunci) că pentru a comite astfel de acte, aceştia trebuie să se afle într-o stare teribilă de confuzie, de frustrare, de durere interioară şi de ură de sine. Un om fericit şi conştient de sine nu ar comite *niciodată* astfel de fapte! Este o bucurie să te afli în preajma unui om care se iubeşte şi se preţuieşte pe el însuşi, căci el nu are altceva de oferit decât iubirea sa necondiţionată. Pentru a fi capabil de asemenea crime, un om trebuie să fie foarte bolnav din punct de vedere emoţional, stare deloc diferită de cancer.

Din păcate, societatea noastră îi tratează cu dispreţ pe aceşti oameni care suferă de un cancer „mental“, fără să îi ajute în vreun fel să se vindece de condiţia lor. Dimpotrivă, face tot ce îi stă în puteri pentru a le amplifica ura de sine. Din cauza acestei atitudini, acest „cancer“ societal nu face decât să crească şi să se răspândească. Eram din ce în ce mai conştientă că oamenii nu au creat o societate care promovează sănătatea şi bunăstarea mentală şi fizică.

Din acest punct de vedere, nu mai puteam privi această lume din perspectiva lui „noi“ versus „ei“, respectiv a victimelor şi a abuzatorilor. „Ei“ nu există. Există numai „noi“ suntem cu toţii una, produse ale propriei noastre creaţii, ale gândurilor, acţiunilor şi convingerilor noastre.

Chiar şi răufăcătorii sunt victime ale urii lor de sine şi ale durerii lor interioare.

Nu mai priveam nici moartea aşa cum o văd ceilalţi oameni, aşa că îmi era foarte greu să jelesc pe cineva. De bună seamă, dacă murea cineva care îmi era drag, mă întristam, căci îmi era dor de el, dar nu îl mai plângeam, căci eram conştientă că a ajuns în lumea de dincolo şi că era foarte fericit! Este imposibil să fii trist în acea lume. Mai mult, indiferent cum murise, ştiam că moartea sa a fost perfectă şi că la nivelul tapiseriei generale totul continuă să rămână desăvârşit.

Dată fiind această perspectivă extrem de diferită de cea a celorlalţi oameni, am devenit extrem de prudentă în a-mi exprima opiniile, căci nu îmi doream să fiu înţeleasă greşit. Ştiam că puţini sunt oamenii care ar înţelege că în lumea de dincolo nu ne aşteaptă nici o judecată, lucru valabil chiar şi pentru cei mai răi dintre terorişti. De aceea, eram plină de compasiune faţă de aceştia, înţelegând perfect de ce acţionează aşa cum o fac. Pe un nivel mai lumesc, ştiam că nu mă aşteaptă nici o judecată în lumea de dincolo dacă nu voi respecta dogmele religioase şi culturale care nu mi se păreau potrivite.

Aşa se face că am ajuns (încetul cu încetul) să îmi cultiv îndeosebi propria companie, cu excepţia lui Danny. În prezenţa lui mă simţeam într-o siguranţă deplină. Ştiam că el nu mă va judeca niciodată. Soţul meu fusese alături de mine de-a lungul întregii mele călătorii, fiind unul dintre puţinii oameni care mă înţelegeau cu adevărat. Mă asculta întotdeauna cu răbdare atunci când îi vorbeam despre ceea ce simt şi mă ajuta să îmi

înţeleg mai bine noile emoţii.

Pe de altă parte, simţeam nevoia continuă de a vorbi despre experienţa mea, de a înţelege mai bine ce s-a întâmplat şi de a-mi împărtăşi această experienţă cu alţi oameni. De aceea, Danny m-a încurajat să scriu despre ea şi să îmi exprim astfel sentimentele. I-am ascultat sfatul şi am început să scriu. Am început prin a scrie pe bloguri şi pe forumuri de pe internet, iar această activitate mi s-a părut extrem de terapeutică, ajutându-mă să mă integrez mai bine în noua mea lume.

Capitolul 13 - Găsirea Căii mele

Am ajuns astfel la o viziune asupra vieţii pe care foarte puţini oameni din cercul meu social (dacă exista vreunul) o împărtăşeau. Între altele, nu mă mai temeam de nimic: de boală, de moarte, de bătrâneţe, de lipsa banilor etc. Când nu te mai temi de moarte este greu să mai găseşti vreun motiv de spaimă, căci marea majoritate a oamenilor consideră moartea cel mai odios scenariu. Iar dacă tot ce poate fi mai rău te lasă rece, ce altceva te-ar mai putea înspăimânta?

Pe de altă parte, aveam dificultăţi în a mă reintegra în această lume fizică, întrucât aceasta nu mi se mai părea reală. Lumea de dincolo mi se părea mult mai autentică. Aşa cum spuneam mai devreme, mă intriga faptul că oamenii îşi iau viaţa atât de în serios, de pildă problemele financiare, în condiţiile în care au atâtea alte motive să se bucure şi să fie recunoscători. În plus, nu puteam înţelege de ce ignoră oamenii cu atâta graţie iubirea, relaţiile, talentul, creativitatea, individualitatea şi alte asemenea valori pe care eu începusem să le preţuiesc foarte mult. Toată lumea era focalizată asupra banilor, pierzând foarte mult timp în slujbe pe care le detestau. Această perspectivă asupra vieţii mi se părea extrem de greşită. Priorităţile şi valorile oamenilor erau prost ierarhizate şi totul mi se părea cu susul în jos în această lume. Îmi dădeam seama că şi eu gândisem la fel înainte, dar nu-mi puteam imagina că m-aş mai putea întoarce vreodată la această perspectivă.

Nu-mi voi mai lua niciodată o slujbă care nu-mi face plăcere numai de dragul banilor, îmi spuneam adeseori. *Criteriile mele s-au schimbat. Viaţa şi timpul pe care îl petrec pe această planetă mi se par mult mai valoroase acum.*

Danny a descoperit la rândul lui că perspectiva sa asupra vieţii s-a schimbat după ce m-a văzut măcinată de cancer şi aproape moartă. Înainte de boala mea lucrase în vânzări şi în marketing pentru o organizaţie multinaţională, fiind responsabil pentru distribuţia produselor acesteia în ţările din Asia. După toate prin câte am trecut împreună, această slujbă i se părea acum monotonă şi neatrăgătoare. Ne maturizaserăm amândoi. Am învăţat împreună foarte multe lucruri, iar acestea ne-au transformat.

Visul lui Danny a fost întotdeauna acela de a-şi conduce propria afacere. De aceea, l-am încurajat să o facă. Înainte de

experienţa în apropierea morţii, mi-ar fi fost frică să fac acest lucru, căci m-aş fi focalizat exclusiv asupra riscurilor. Cum ne-am mai fi putut susţine viaţa dacă ar fi dat greş?

Între timp, perspectiva mea asupra vieţii s-a schimbat, iar împlinirea visului lui mi se părea mult mai importantă, căci nimic nu merită în condiţiile în care laşi în urma ta numai regrete. De aceea, l-am încurajat să îşi înceapă afacerea la care visase întotdeauna: crearea şi asigurarea de instrumente de evaluare a carierei pentru studenţi şi pentru corporaţii.

Trecerea lui Danny de la o slujbă în serviciul unui angajator la o activitate independentă a fost mult uşurată de faptul că a fost concediat, întrucât lipsise prea mult de la serviciu în timpul bolii mele. În trecut acest lucru ne-ar fi deranjat pe amândoi. Acum ni se părea însă că Universul ne iese în întâmpinare, ajutându-l pe soţul meu să îşi îndeplinească visul. Priveam concedierea lui ca pe o ocazie de a face altceva, care să îl umple de entuziasm!

De bună seamă, pentru a începe această nouă aventură a trebuit să ne restrângem dramatic cheltuielile. Ne-am mutat într-un apartament mai mic şi am tăiat foarte mult din cheltuielile noastre personale. Am ajuns astfel într-o zonă săracă şi departe de centrul Hong Kongului, într-un sătuc situat la graniţa cu China. Eram astfel izolaţi de comunitatea noastră, dar acest lucru ne-a permis să ne reevaluăm viaţa. Trăiam o viaţă foarte diferită de cea de dinainte, dar ni se părea amândurora că aveam şansa unui nou început.

În trecut aş fi privit concedierea lui Danny şi nevoia de a ne muta la periferia Hong Kongului şi de a ne reduce cheltuielile ca pe un eveniment negativ sau dureros. Acesta mi-ar fi cauzat foarte multă teamă, căci mi-aş fi simţit pusă în pericol securitatea. Dat fiind însă că mai auzeam încă în minte cuvintele: *„Du-te înapoi şi trăieşte-ţi fără teamă viaţa!“, ş*tiam că totul se va sfârşi cu bine. Printre multele mesaje pe care le primisem în timpul experienţei mele în apropierea morţii – cum ar fi acela că suntem cu toţii una, că esenţa noastră este iubirea cea mai pură sau că suntem nişte fiinţe măreţe şi sublime – acesta mi se părea cel mai impresionant, aşa că îl auzeam tot timpul în mintea mea. Dat fiind că mi-a fost transmis simultan de tata şi de Soni, ori de câte ori îl aud în sinea mea, îl aud fie cu vocea tatălui meu, fie cu cea a lui Soni, în funcţie de situaţie.

În cazul de faţă, am privit evenimentele ca pe o aventură minunată la care participam şi ca pe un nou început.

În plus, experienţa în apropierea morţii mă făcuse să trec de la o perspectivă exterioară asupra vieţii pe care o integram apoi în interior la una interioară pe care o proiectam apoi în exterior. Cu alte cuvinte, înainte lumea exterioară mi se părea reală, silindu-mă să mă adaptez ei. Datorită acestei perspective, îmi ofeream puterea lumii exterioare, lăsând-o să îmi controleze comportamentul, stările de spirit şi modul de a gândi. În acea vreme nu îmi consideram reale reacţiile emoţionale şi sentimentele, căci acestea nu erau tangibile. La urma urmelor, erau simple reacţii subiective la evenimentele reale ale lumii exterioare. Datorită acestui tipar, mă simţeam o victimă a circumstanţelor exterioare, şi nu creatoarea propriei mele vieţi. Chiar şi boala de care am suferit mi se părea un eveniment exterior care s-a abătut pe neaşteptate asupra mea, fără nici o contribuţie personală.

După experienţa în apropierea morţii am început să mă consider parte integrantă dintr-o Totalitate mai mare decât mine, care include întregul univers, nu doar cel din momentul de faţă, ci şi cel care a existat sau care va exista vreodată. Cu acea ocazie, am înţeles că toate lucrurile sunt interconectate şi că eu sunt centrul universului meu, care se adaptează la perspectiva mea interioară, aşa cum se întâmplă şi în cazul celorlalţi oameni. Cu toţii ne aflăm în centrul acestei reţele cosmice uriaşe.

De-a lungul timpului, am reuşit să îmi construiesc împreună cu Danny o viaţă nouă, fapt care mi-a confirmat această nouă perspectivă asupra lumii. Deşi întreaga creaţie există în interiorul acestei reţele interconectate, iar noi avem acces la întreaga reţea, lumea mea într-un anumit moment este o tapiserie ţesută din gândurile, sentimentele, experienţele, relaţiile, emoţiile şi evenimentele prin care am trecut până în acel moment. Niciun eveniment din viaţa mea nu poate exista dacă nu l-am ţesut eu însămi în propria mea tapiserie. De aceea, eu pot favoriza sau limita anumite evenimente prin includerea sau prin restricţionarea lor în conştiinţa mea. Cu alte cuvinte, eu dispun cu adevărat de un liber arbitru, care îmi permite să decid ce anume doresc să atrag în experienţa mea de viaţă prin focalizarea mea.

Ori de câte ori îmi focalizez atenţia asupra unui anumit aspect al vieţii, acesta devine parte integrantă din tapiseria mea. Ca să revin la analogia cu depozitul, asta înseamnă că îmi proiectez lumina lanternei asupra lui. În acest fel, respectivul aspect devine parte integrantă din sistemul convingerilor mele, adică adevărul meu interior.

Am înţeles astfel că scopul vieţii mele constă în lărgirea tapiseriei mele şi în atragerea unor experienţe mai sublime şi mai interesante în viaţa mea. Am ajuns să consider mult mai multe lucruri posibile în toate domeniile vieţii, renunţând la multe din limitările pe care le acceptasem până atunci. Am început să mă întreb ce adevăruri în care am crezut orbeşte până atunci erau simple condiţionări sociale. Mi-am reexaminat convingerile şi le-am pus la îndoială pe cele care mi se păruseră înainte negative sau imposibile.

De ce cred cutare lucru? — mă întrebam. *Este această convingere o condiţionare culturală sau socială? A fost ea adevărată cândva pentru mine, fără să mai fie la ora actuală? Merită să continui să cred în multe din convingerile care mi-au fost inoculate în copilărie şi prin educaţie?*

Am constatat că deşi îmi puteam păstra anumite convingeri mai vechi, la marea majoritate merita să renunţ.

Spre exemplu, am crescut de mică cu convingerea că femeile trebuie să fie supuse. Mediul meu cultural a exercitat dintotdeauna o mare presiune asupra femeilor care sunt prea independente sau care aspiră să facă ceva cu viaţa lor, considerând că principalul rol pe care trebuie să îl joace o femeie este acela de soţie şi mamă. Personal, nu m-am ridicat niciodată la înălţimea acestui standard.

Din această cauză, mi-am petrecut foarte mult timp din viaţă criticându-mă singură şi condamnându-mă pentru că nu mă ridicam la înălţimea acestor aşteptări. Din acest punct de vedere, m-am simţit întotdeauna inadecvată. După experienţa în apropierea morţii am înţeles că aceste convingeri nu erau decât un set greşit de standarde sociale.

În plus, în trecut credeam că nu sunt suficient de spirituală şi că trebuie să lucrez din greu în această privinţă. După experienţa în apropierea morţii am descoperit că suntem cu toţii fiinţe spirituale, indiferent de ceea ce facem sau de ceea ce credem. Noi nu putem fi altceva, pentru simplul motiv că asta

suntem: fiinţe spirituale. Singura problemă este că nu realizăm acest lucru.

Cu această ocazie, am înţeles că nu voi putea găsi vreodată adevărata bucurie şi fericire decât iubindu-mă pe mine însămi, interiorizându-mă, urmându-mi inima şi făcând numai lucrurile care îmi plac cu adevărat. Am descoperit astfel că atunci când mi se pare că m-am rătăcit şi că nu îmi mai găsesc direcţia în viaţă (lucru care mi se întâmplă frecvent, inclusiv la ora actuală), adevărata semnificaţie a acestei stări este că am uitat de mine însămi, că nu mai sunt conectată la esenţa mea şi la menirea pe care am venit să o îndeplinesc în această lume. Acest lucru tinde să se întâmple ori de câte ori nu îmi mai ascult vocea interioară şi când îmi cedez puterea lumii exterioare, cum ar fi reclamele TV, ziarele, marile companii de medicamente, opiniile celorlalţi oameni, convingerile culturale şi sociale etc.

Înainte, atunci când mă simţeam pierdută, primul lucru pe care îl făceam era să caut răspunsuri *în afara mea,* în cărţi, la profesori sau la maeştri, în speranţa că aceştia îmi vor oferi pe tavă soluţia pe care eu nu reuşeam să o găsesc. De pildă, exact asta am făcut atunci când am fost diagnosticată cu cancer. În final, această atitudine nu făcea decât să mă golească şi mai tare de energie, căci îmi cedam puterea de fiecare dată.

Inversarea perspectivei m-a ajutat să capăt o încredere din ce în ce mai mare în călăuzirea pe care o primeam în interior. Am constatat astfel că ceea ce simt are un impact absolut asupra întregului meu univers. Fiind centrul reţelei mele cosmice, Totalitatea este afectată de mine. Astfel, din punctul meu de vedere, dacă eu sunt fericită, întregul univers este fericit. Dacă eu mă iubesc pe mine însămi, toată lumea mă iubeşte la rândul ei. Dacă eu mă simt împăcată, întreaga creaţie se simte împăcată, şi aşa mai departe.

Dacă mă confruntam cu dificultăţi şi cu încercări, nu mai încercam să le modific la nivel fizic (aşa cum procedam înaintea experienţei mele în apropierea morţii), ci verificam ce se întâmplă în lumea mea interioară. Astfel, ori de câte ori mă simt stresată, anxioasă, nefericită sau ceva de genul acesta, mă interiorizez şi încerc să ies din această stare. Meditez, reflectez, mă plimb prin natură sau ascult muzică, până când încep să mă simt din nou centrată şi calmă. Într-un mod de necrezut, ori de câte ori fac acest lucru lumea exterioară se transformă la rândul

ei şi multe din obstacolele cu care mă confruntam dispar de la sine, fără ca eu să fac ceva anume.

Atunci când afirm că devin „centrată“, mă refer la faptul că mă simt din nou în centrul reţelei mele cosmice, *conştientă* de această poziţie. În realitate, noi ne aflăm întotdeauna în centrul existenţei noastre, dar este foarte important să *simţim* acest lucru.

Când şi când, mi se întâmplă să uit de locul central pe care îl ocup în cosmosul meu. Mă las prinsă în dramele, contradicţiile, durerile şi suferinţele lumii exterioare, fără să mă mai consider fiinţa măreaţă şi sublimă care sunt în realitate.

Din fericire, în timp am ajuns să îmi dau seama că noi nu suntem deconectaţi niciodată cu adevărat de centrul nostru. Atunci când uităm însă de el, nu mai simţim pacea şi fericirea care derivă din el. Devenim implicaţi în iluzia separării şi nu ne mai dăm seama că fericirea şi tristeţea merg mână în mână în această lume, la fel ca lumina şi întunericul sau yin şi yang. Deconectarea face parte integrantă din iluzia dualităţii şi face imposibilă sesizarea unităţii creaţiei. Centrarea în sine înseamnă exact opusul: privirea lumii din perspectiva unităţii şi *conştientizarea adevăratului nostru loc... în centrul acestei unităţi.*

Pe un nivel foarte profund, continuam să fiu conştientă de faptul că noi suntem una cu Universul. De aceea, chiar şi în această lume fizică, *eu sunt* în centrul marii reţele cosmice care alcătuieşte acest univers, indiferent dacă sunt sau nu conştientă de acest lucru! Asta înseamnă să îţi realizezi propria măreţie şi conexiunea cu Infinitatea.

Pe măsură ce au trecut lunile şi anii, am început să pun din ce în ce mai mult în practică această nouă perspectivă asupra lumii. Au existat cazuri în care eram foarte ocupată şi în care toată lumea din jurul meu era foarte stresată, situaţie în care îmi luam câteva momente libere pentru a mă centra, fapt care îmi atrăgea acuzaţiile celorlalţi. Eu ştiam însă că încercarea de a rezolva lucrurile exclusiv la nivel fizic este fie sortită eşecului, fie mult mai lentă decât centrarea la nivel spiritual. Chiar şi astăzi, încercarea de a rezolva ceva exclusiv la nivel fizic mă face să simt că mă mişc cu încetinitorul, provocându-mi o mare frustrare şi amplificându-mi stresul.

Pe de altă parte, am descoperit că dacă îmi fac timp să mă

centrez din nou în sine, indiferent de ceea ce cred cei din jurul meu, multe din obstacolele exterioare dispar de la sine, de îndată ce redevin conştientă de conexiunea mea cu Totalitatea şi de îndată ce încep să mă simt din nou fericită şi calmă. În timpul acestor şedinţe de centrare în sine devin foarte lucidă, descoperind soluţii infinit mai bune la problemele mele decât dacă încerc să le abordez doar din perspectiva exterioară. Această metodă este o consecinţă directă a experienţei mele în apropierea morţii şi derivă din înţelegerea faptului că fac parte integrantă din marea tapiserie cosmică şi că mă situez chiar în centrul acesteia, putând intra în contact cu întregul univers prin simpla interiorizare.

De-a lungul anilor care au urmat experienţei mele în apropierea morţii am descoperit de asemenea că am o nevoie mult mai mare să fiu aproape de natură, îndeosebi de mare, dacă doresc să mă simt foarte bine. La fel ca în primele zile din spital, am descoperit că mă pot conecta instantaneu cu starea pe care am trăit-o în lumea de dincolo dacă privesc şi dacă ascult valurile oceanului.

O altă schimbare care m-a încântat literalmente a fost transformarea prietenilor cei mai apropiaţi şi a membrilor familiei mele. Poate părea paradoxal, dar după experienţa mea în preajma morţii mulţi oameni mi-au spus că simt o schimbare energetică atunci când se află în preajma mea. Nu vorbesc foarte des despre acest lucru în public, deoarece cred că această transformare se produce la nivelul sinelui. Este posibil ca starea mea de spirit să reflecte în aceşti oameni acele aspecte pozitive pe care sunt pregătiţi să le experimenteze.

Tot datorită experienţei pe care am trăit-o atunci, am ajuns să cred cu toată convingerea că avem *cu toţii* capacitatea de a ne vindeca şi de a-i vindeca pe cei din jurul nostru. Atunci când intrăm în contact cu acest aspect infinit al fiinţei noastre în care suntem una cu Totalitatea, boala pur şi simplu nu mai poate sălăşlui în trup, şi întrucât suntem cu toţii conectaţi, nu există niciun motiv pentru care bunăstarea unei persoane să nu îi influenţeze şi pe ceilalţi, ridicându-le nivelul de conştiinţă şi declanşând în ei propria lor vindecare. Prin vindecarea altor persoane, noi contribuim de asemenea şi la vindecarea de sine, ba chiar şi a planetei pe care trăim. Între noi, semenii noştri şi întreaga planetă nu există alte diferenţe decât cele din mintea

noastră.

De-a lungul timpului, viaţa mea a avut multe suişuri şi coborâşuri, iar uneori îmi vine foarte greu să rămân centrată în sine. Există multe treburi lumeşti cărora trebuie să le fac faţă, cum ar fi cele casnice sau plata facturilor, iar după experienţa mea în preajma morţii nu mai reuşesc să mă focalizez foarte bine asupra acestor detalii. În orice situaţie m-aş afla însă, nu mă situez niciodată prea departe de regăsirea locului meu central în Univers şi de mesajul pe care l-am adus cu mine din lumea de dincolo: *„Du-te şi trăieşte-ţi fără teamă viaţa!“*

Pe de altă parte, am descoperit că deşi mi-am făcut prieteni noi (printre care unul care m-a ajutat enorm să îmi înţeleg propria experienţă), am dificultăţi în a mă reconecta cu mulţi dintre prietenii mei vechi. Nu mai sunt la fel de sociabilă cum eram în trecut şi nu mai îmi plac aceleaşi lucruri. Înainte aveam foarte mulţi prieteni superficiali, dar acum nu mai las decât un grup foarte select de oameni aleşi sufleteşte să pătrundă în intimitatea mea. Pe mulţi dintre aceştia i-am cunoscut prin intermediul unui grup de persoane care au trăit experienţe în apropierea morţii la care am participat în anii din urmă. Câţiva dintre noi ne-am apropiat, mulţi dintre aceştia trăind experienţe similare cu ale mele.

Le sunt în continuare devotată membrilor familiei mele, îndeosebi soţului, mamei şi fratelui meu. Aceştia au fost alături de mine de-a lungul întregii crize existenţiale prin care am trecut, ajutându-mă din răsputeri, motiv pentru care le sunt extrem de recunoscătoare. Pe de altă parte, îmi este foarte greu să ating acest nivel de intimitate cu alte persoane.

Asta nu înseamnă că îmi propun să trăiesc în solitudine. Continui să am o viaţă socială, iar una din marile mele plăceri constă în a-i ajuta pe oameni să se înţeleagă mai bine pe ei înşişi şi viaţa pe care o trăiesc. Realizez acest lucru în principal prin textele pe care le scriu şi prin activitatea mea actuală, de antrenor cultural. Aşa cum vei vedea în capitolul următor, această permisiune pe care mi-am acordat-o de a fi eu însămi a avut un impact uriaş asupra mea de-a lungul acestei noi aventuri extraordinare care a fost viaţa mea trăită după experienţa în apropierea morţii.

Capitolul 14 - Vindecarea este doar începutul

Cartea pe care o ţii în mână este cea mai bună dovadă a lucrurilor care se pot petrece atunci când îţi acorzi permisiunea de a fi tu însuţi. În cadrul acestui capitol doresc să îţi împărtăşesc o serie de sincronicităţi care s-au petrecut pentru ca această carte să poată apărea.

La scurt timp după experienţa mea în preajma morţii şi după vindecarea mea, trăiam o stare de euforie continuă şi doream să strig în gura mare ceea ce am aflat în timpul ei, pentru ca toată lumea să afle! Îmi doream ca toţi oamenii să ştie ce mi s-a întâmplat şi să simtă ce simţeam eu. Pe de altă parte, mă cam speria gândul de a vorbi deschis despre experienţa mea şi de a o publica sau de a atrage atenţia asupra mea. Nu mă simţeam pregătită să ajung în lumina reflectoarelor şi în centrul atenţiei.

Principiile yin şi yang se completează însă întotdeauna de-a lungul ciclurilor vieţii, aşa că deşi eram preocupată de felul în care va fi primită de alţi oameni experienţa mea, ceva din interiorul meu îmi spunea că trebuie să o împărtăşesc cu un public cât mai numeros. Cu alte cuvinte, simţeam simultan nevoia de a vorbi despre ea, dar şi aceea de a rămâne în banca mea. Eram însă conştientă că atunci când va sosi momentul oportun, iar eu mă voi simţi pregătită în interiorul meu, calea de a atrage atenţia lumii asupra experienţei mele avea să mi se reveleze de la sine, cu aceeaşi uşurinţă pe care am simţit-o în timpul experienţei mele în apropierea morţii.

Până atunci nu am făcut altceva decât să mă las în voia noii mele înţelegeri, recent achiziţionate, aşa cum am descris în capitolul anterior. Mi-am păstrat autenticitatea şi am trăit în maniera care mă făcea să mă simt cel mai fericită. Cum spune dictonul american, „mi-am urmat fericirea“, convinsă că oamenii pregătiţi sau care aveau nevoie să audă mesajul meu mă vor găsi singuri. În acest scop, am rămas tot timpul deschisă în faţa posibilităţilor infinite ale Universului, lăsându-l pe acesta să decidă cât de departe trebuie să se răspândească mesajul meu. În pofida acestei atitudini interioare de deschidere şi acceptare, nimic nu m-a pregătit pentru ceea ce avea să urmeze…

În luna martie 2011 mă aflam în Emiratele Arabe Unite, vizitând-o pe buna mea prietenă din copilărie Sunita, care tocmai îşi deschisese aici un centru de pregătire holistică. Aceasta m-a invitat să vin şi să îmi relatez experienţa în faţa

unei audienţe din Dubai, iar eu mă aflam în cea mai bună stare de spirit, căci prelegerea mea a fost foarte bine primită. Nu fusesem prea sigură cum va fi receptată experienţa mea, iar surpriza pe care am trăit-o a fost una dintre cele mai plăcute pentru mine. Prin urmare, în interiorul meu s-a produs un declic şi m-am simţit în sfârşit complet pregătită să îmi împărtăşesc povestea vieţii întregii lumi.

Pentru prima dată de la experienţa mea în preajma morţii, am simţit o transformare în sala în care îmi ţineam prelegerea, dar aceasta se producea de fapt în mine însămi, chiar dacă îi influenţa pe toţi cei de faţă. Nu-mi venea să cred cât de puternice sunt efectele vindecătoare ale cuvintelor mele. Oamenii trăgeau concluziile de care aveau nevoie pornind de la experienţa mea şi toată lumea simţea că se petrece ceva important.

Cu această ocazie, am înţeles din nou că ceilalţi oameni trebuie să afle ce mi s-a întâmplat! Mai mult, am înţeles că am căzut din nou în capcana fricii şi a emoţiilor negative, ascunzându-mi sinele real din cauza acestora, motiv pentru care începeam să pierd legătura cu el. În Dubai m-am simţit din nou conectată plenar cu acest sine infinit şi sublim, aşa că m-am simţit pregătită pentru orice mi-ar fi oferit viaţa în continuare. În acea sală de conferinţe, am renunţat la toate inhibiţiile mele legate de împărtăşirea experienţei prin care am trecut în faţa întregii lumi, indiferent cum ar fi fost primită aceasta. Pentru prima dată, eram dispusă să mă arunc în necunoscut şi să am încredere în ambiguitate.

Până atunci crezusem că experienţa mea în apropierea morţii a fost specială doar pentru mine, şi deşi am adus un mesaj pentru toţi oamenii, *eu* rămâneam principala beneficiară a vindecării mele. Acesta era unul din motivele pentru care aveam îndoieli atât de mari în ceea ce priveşte împărtăşirea experienţei mele, căci nu îmi dădeam seama cât de mult ar fi putut beneficia ceilalţi oameni de pe urma ei. În acea zi şi în acea sală de conferinţe, ceva s-a schimbat în mine. Privind reacţia ascultătorilor mei şi transformarea care se producea în ei sub privirile mele, am înţeles subit că boala de care m-am îmbolnăvit şi vindecarea ei ulterioară nu mi-au servit numai mie, ci ar fi trebuit să servească *întregii planete.* Dacă este adevărat că suntem cu toţii una, atunci ceea ce mi s-a întâmplat mie li s-

ar putea întâmpla şi altor oameni. Eu nu sunt distinctă de restul Universului, deci nici experienţele mele nu pot fi *numai ale mele.* Cu această ocazie, am înţeles că motivul pentru care m-am îmbolnăvit şi apoi am luat decizia de a mă întoarce în această lume era tocmai acela de a sluji ca instrument pentru ca şi alţi oameni să se poată vindeca, nu doar la nivel fizic, ci şi la nivel emoţional (care este mai important decât cel fizic), căci realitatea fizică este întotdeauna modelată de ceea ce simţim.

Până atunci crezusem că vindecarea mea de cancer a fost apogeul călătoriei mele prin această viaţă şi finalul poveştii mele. În Dubai am înţeles însă că realitatea era exact pe dos: vindecarea mea reprezenta începutul, nu sfârşitul. Ea semnala începutul unui nou capitol din viaţa mea, mai măreţ decât cele de dinainte, şi tot ce trebuia să fac pentru a scrie acest capitol era să păşesc fără teamă în necunoscut.

Ca de obicei, nu trebuia să fac ceva anume, căci lucrurile vor veni de la sine atât timp cât *le voi permite* să se petreacă. De aceea, în acel moment m-am gândit: *„Bine! Aşa să fie! Sunt complet deschisă în faţa tuturor surprizelor pe care mi le rezervi! Acum înţeleg!“*

La o săptămână de când mă aflam în Dubai, pe data de 16 martie, mi-am verificat email-ul aşteptându-mă să primesc felicitări de ziua mea de la prieteni şi de la membrii familiei mele. Spre uimirea mea, printre acestea se afla un mesaj de la un editor adjunct al editurii Hay House care îmi scria: „Wayne Dyer a devenit unul din cei mai mari fani ai dumneavoastră după ce a citit despre experienţa în apropierea morţii prin care aţi trecut. Dacă sunteţi interesată să scrieţi o carte despre această experienţă, editura Hay House se oferă să colaboreze cu dumneavoastră şi să o publice.“

Citind aceste cuvinte, nu mi-am putut împiedica lacrimile să îmi curgă pe obraji. Ce surpriză incredibilă de ziua mea! Ce confirmare perfectă a sentimentelor mele din ziua precedentă!

Mă apucasem deja să scriu o carte şi mă întrebam câteodată cum am să reuşesc să o public, dar demersul mi se părea prea îndrăzneţ şi fără cine ştie ce şanse de reuşită. De altfel, până cu o zi înainte nu fusesem cu adevărat pregătită să îmi împărtăşesc experienţa întregii lumi.

Totuşi, de-a lungul lunilor precedente mulţi oameni mă întrebaseră dacă nu scriu o carte despre experienţa mea în

apropierea morţii. Când le spuneam că da, mă întrebau dacă mi-am găsit o editură, iar eu le răspundeam că nu.

Atunci, majoritatea îmi spuneau:

— Deşi povestea ta este cu adevărat uimitoare, în zilele acestea este greu să convingi un editor măcar să îţi citească manuscrisul. Sunt prea multe cărţi spirituale care se scriu în această perioadă, aşa că cel mai probabil editorii nici măcar nu vor arunca o privire peste ce ai scris. Fii pregătită să primeşti numeroase respingeri.

Alţii îmi spuneau:

— Ai nevoie de un agent literar care să te reprezinte. În caz contrar, manuscrisul tău nu va ajunge pe masa niciunui editor. Editorii au renunţat de mult să mai citească manuscrise care nu provin direct de la un agent literar. Cel mai sigur ar fi să îţi publici singură cartea!

Eu le răspundeam tuturor:

— Nu am de gând să bat la porţile nici unei edituri, şi nici să implor pe cineva să îmi publice cartea. Povestea vieţii mele se va răspândi cu viteza care îi este predestinată. Dacă este predestinată să ajungă la un număr mare de oameni, Universul va avea grijă de acest lucru.

Le mai spuneam prietenilor mei că dintre toate opţiunile pe care le aveam la dispoziţie, visul meu era să fiu publicată de Hay House, pe care o consideram cea mai bună editură de profil. Îi iubeam în egală măsură pe toţi autorii pe care îi publica. Am verificat site-ul editurii şi am descoperit că într-adevăr, aceasta nu accepta manuscrise care nu proveneau de la agenţi literari. Nu-mi era prea clar unde se găseau aceşti agenţi, aşa că am lăsat lucrurile să curgă şi mi-am văzut de viaţa mea.

Aşa cum spuneam mai devreme, după experienţa mea în preajma morţii am simţit în permanenţă că se petrece ceva măreţ. M-am simţit tot timpul călăuzită şi ghidată, inclusiv în acele momente în care viaţa nu părea să mă conducă într-o direcţie anume. Continuam să am încredere în ceea ce am simţit în timpul experienţei mele şi ştiam că totul era bine şi aşa cum trebuia să fie. Primirea acelui email de la Hay House mi-a confirmat că am avut tot timpul dreptate.

De bună seamă, am răspuns imediat la email cu un entuziast: *„Da, da, da!“*, ba chiar i-am scris acelui editor adjunct că era ziua mea şi că îmi trimisese un cadou minunat!

Câteva zile mai târziu, când m-am întors acasă la Hong Kong, am primit un mesaj de la buna mea prietenă Veronica Lee, în care aceasta îmi spunea că a ascultat un show radiofonic al lui Wayne Dyer în care acesta a vorbit despre experienţa mea. A adăugat că acesta a povestit despre experienţa mea în preajma morţii câteva săptămâni la rând, aşa că am intrat pe site-ul Hay House Radio, am accesat arhivele şi am început să ascult. Şi într-adevăr, Wayne Dyer a vorbit despre mine şi despre experienţa mea săptămâni la rând! Nu-mi venea să cred că devenisem obiectul atenţiei unui număr atât de mare de oameni.

La scurt timp, mi-am propus să îl iau prin surprindere pe Wayne şi să sun în direct în cadrul showului său, căci accepta apeluri de la ascultători şi le răspundea. Datorită diferenţei de fus orar, programul lui era difuzat la 4:00 dimineaţa, ora Hong Kongului. De aceea, mi-am pus ceasul să sune la 3:30, am deschis calculatorul şi am prins postul de radio, după care am început să formez numărul de telefon. La primele două încercări linia a fost ocupată, dar spre încântarea mea, a treia oară am reuşit. Nu era încă nici măcar ora 4:00.

Persoana care mi-a răspuns la telefon m-a întrebat cum mă cheamă şi de unde sunam. În continuare, m-a pus să aştept. Când showul a început efectiv, imediat după introducere producătoarea lui Wayne, Diane Ray, a spus:

— O, avem un apel din Hong Kong. Ce-ar fi să îl luăm?

Inima mea a sărit peste o bătaie când am auzit aceste cuvinte. (Aflasem că este foarte greu să fii acceptat la showul radiofonic al lui Wayne).

Chiar înainte să scot vreun cuvânt, Wayne a exclamat:

— O, Doamne, cred că ştiu cine ar putea fi! Este cine cred eu că este?

— Bună ziua. Numele meu este Anita, i-am răspuns.

— O, Doamne, la telefon este chiar Anita, cea care a trăit experienţa în preajma morţii! Sunt fericit că ai intervenit în showul meu radiofonic! a exclamat Wayne. Diane, vrei să anulezi toate celelalte apeluri? Nu voi mai primi altul în timpul acestui show!

După care m-a rugat să îmi împărtăşesc în direct experienţa. După încheierea emisiunii, Wayne m-a rugat să rămân pe fir. Am continuat să vorbim, ocazie cu care mi-a spus că ar fi onorat

să îmi scrie prefaţa la carte, dacă voi fi de acord.

Dacă voi fi de acord? Oare glumeşte!? Aş fi superîncântată!

În continuare, Wayne mi-a spus că a scos la imprimantă întreaga relatare a experienţei mele în apropierea morţii, care are 21 de pagini, a făcut 40 de copii şi le-a distribuit la toţi cunoscuţii lui. I-a dat o copie chiar şi mamei sale, care şi-a găsit foarte multă mângâiere citind-o. Wayne a adăugat că m-a citat de mai multe ori în ultima sa carte, *Dorinţe împlinite.*

Nu-mi venea să cred. Prin minte îmi treceau gânduri de genul: *„Chiar mi se întâmplă aşa ceva? Wayne Dyer m-a citat în ultima lui carte?“*

După ce am schimbat numerele de telefon, Wayne mi-a spus că îl pot suna oricând doresc.

Nu mai puteam de bucurie! În următoarele zile parcă pluteam prin aer. Nu mai aveam poftă de mâncare şi nu mai puteam dormi, căci exaltarea mea interioară era prea mare. Simţisem tot timpul că mă aştepta ceva măreţ şi că tot ce trebuia să fac era să fiu eu însămi, să permit lucrurilor să se întâmple şi să mă bucur de călătorie. Iar acum, toate acestea chiar se întâmplau!

În următoarele săptămâni am vorbit de mai multe ori la telefon cu Wayne, discutând despre carte şi despre direcţia ei, iar el mi-a citit frumoasa prefaţă pe care a scris-o, fapt care mi-a adus din nou lacrimi în ochi. Recunosc, sunt destul de sensibilă la astfel de lucruri, mai ales atunci când recunosc scenariul pe care l-am întrevăzut în timpul experienţei mele în apropierea morţii desfăşurându-se în faţa mea.

În timpul uneia din conversaţiile noastre, Wayne mi-a spus că atunci când a citit pentru prima oară experienţa, nu i-a *rugat* pe cei de la Hay House să mă localizeze, ci le-a *cerut* să mă găsească cu orice preţ şi să mă convingă să scriu o carte, pe care o vor publica chiar ei!

Această informaţie m-a dat pe spate, aşa că l-am întrebat cum a aflat de experienţa mea. Mi-a răspuns că a auzit de mine de la o femeie pe nume Mira Kelley, care locuieşte în New York şi cu care mi-a făcut legătura prin email. Am început să corespondez cu Mira, iar apoi să vorbim la telefon, iar ea mi-a povestit toate micile detalii care au trebuit să se petreacă la momentul potrivit pentru ca Wayne să poată afla de experienţa morţii mele. Wayne nu obişnuieşte să caute pe Internet şi nu-i

face plăcere să citească articole prea lungi, aşa că probabilitatea de a da accidental peste relatarea mea era aproape de zero.

Iată cum s-a desfăşurat înlănţuirea acestor mici incidente, chiar în cuvintele Mirei:

Pe data de 11 ianuarie 2011 am vorbit cu o prietenă care mi-a spus că Wayne Dyer conducea un grup de oameni prin Europa într-un tur pe care l-a intitulat „Experimentarea miraculosului". Atenţia mi-a fost atrasă de cuvântul miraculos. Ştiam că Wayne suferă de leucemie, iar alegerea acestui cuvânt m-a făcut să cred că era pregătit pentru un miracol.

La început am încercat să mă conving singură că nu are niciun rost să îl contactez pe Wayne, dar senzaţia că trebuie să vorbesc cu acesta a devenit din ce în ce mai intensă. De aceea, mi-am spus că dacă este să fiu un instrument în mâna lui Dumnezeu trebuie să permit miracolelor necesare să se petreacă. Aşadar, câteva zile mai târziu i-am scris lui Wayne o scrisoare.

Când m-a sunat, o lună mai târziu, uitasem complet de acel incident. Am vorbit puţin şi tocmai când Wayne îşi lua rămas bun de la mine, l-am întrerupt şi i-am spus că doresc să îi trimit ceva ce trebuia neapărat să citească. Această intervenţie m-a uimit chiar şi pe mine însămi.

Fără să ezite, mi-a dat numărul lui de fax.

Acel „ceva" s-a dovedit a fi povestea Anitei, pe care o primisem prin email chiar cu o zi înainte de la un grup de prieteni care îşi trimit unii altora relatări spirituale. Persoana care mi-a trimis email-ul a subliniat acea secţiune din relatarea Anitei care insista asupra faptului că toate perioadele din timp există simultan, lucru care mi s-a părut interesant, întrucât lucram eu însămi cu regresia. În plus, relatarea Anitei m-a făcut să simt sentimentul magic al conectării cu propriul meu spirit.

De îndată ce am închis telefonul după conversaţia cu Wayne, m-am întrebat: „De ce? De ce am simţit nevoia să îi trimit lui Wayne povestea Anitei?"

Singura explicaţie la care m-am putut gândi atunci a fost că aceasta descria perfect lucrurile în care credeam şi mesajul pe care doream să i-l transmit. Trimiţându-i relatarea Anitei, doream să îi spun lui Wayne: „Știu că te poţi vindeca instantaneu. Această posibilitate există, iar dacă optezi pentru a

ştii că te bucuri de o sănătate perfectă, eu te pot ajuta să îţi creezi această realitate.“ Dacă aş fi încercat însă să îi explic în cuvinte ceea ce doream să spun, mi-ar fi luat mult mai mult timp decât citind cuvintele atât de elocvente şi de simple ale Anitei.

Acum înţeleg că a existat şi un al doilea motiv: acela de a participa la procesul de transmitere a mesajului Anitei întregii planete. Sincronizarea a fost perfectă. Dacă aş fi primit acel email mai devreme, aş fi uitat de el şi nu i l-aş fi trimis lui Wayne. Dacă ar fi sosit mai târziu, Anita nu s-ar bucura la ora actuală de imensa recunoaştere care îi este acordată. Sincronicitatea acestor momente care s-au potrivit într-o manieră atât de magică ne reaminteşte tuturor că totul se petrece în simultaneitate, în acelaşi moment prezent etern, aşa cum i s-a revelat Anitei în timpul experienţei sale în apropierea morţii.

În cele din urmă, Wayne a fost de acord să facem împreună o regresie, iar eu am zburat în Maui ca să mă întâlnesc cu el. Pe 15 aprilie, când am ajuns acasă la Wayne, acesta vorbea la telefon. După ce a închis, mi-a spus că a vorbit cu cei de la editura Hay House şi că aceştia erau de acord să publice cartea Anitei. Entuziasmul lui mi-a transmis că este pregătit el însuşi pentru o vindecare miraculoasă. Şedinţa de regresie pe care am făcut-o cu el a fost una dintre cele mai puternice din viaţa mea, iar în urma ei am rămas amândoi cu convingerea că s-a vindecat de leucemie.

M-am întors la mesajul care mi-a trimis povestea Anitei şi am constatat că acesta a provenit de la o persoană pe care nu o cunoşteam: Ozgian Zulchefil, un inginer din Constanţa, România. Când i-am povestit toate sincronicităţile de necrezut la care a participat, mi-a răspuns că este încântat că i-am povestit toate aceste lucruri, dar că nu îşi mai aminteşte unde a găsit povestea experienţei Anitei în apropierea morţii. După părerea lui, acest lucru confirmă o dată în plus că noi ne influenţăm unii pe ceilalţi prin ceea ce facem şi prin ceea ce spunem, chiar dacă nu suntem conştienţi de aceasta. De aceea, a conchis el: „Este important să adoptăm în orice moment o atitudine pozitivă, chiar dacă nu avem niciun motiv special pentru asta.“ Nu m-am putut împiedica să nu zâmbesc.

Cu câteva zile în urmă, am primit un email cu un link către

un interviu inspirat luat unei femei pe nume Anita Moorjani, care s-a vindecat în mod miraculos de cancer după o experienţă în apropierea morţii. Am simţit cum mă cuprinde entuziasmul, amintindu-mi de ultima mea discuţie cu Wayne, în care am căzut de acord că unirea forţelor noastre avea să permită cuvintelor pline de iubire şi de forţă ale Anitei să ajungă la milioane de oameni. Acel email mi-a confirmat că cercul se întregise. În plus, cuvintele Anitei au contribuit la vindecarea lui Wayne.

Prin faptul că i-am permis Spiritului să acţioneze prin mine, am devenit un instrument în mâinile lui Dumnezeu, într-o manieră pe care nu mi-aş fi imaginat-o niciodată.

Relatarea Mirei ne reaminteşte că suntem cu toţii faţete unice şi indispensabile ale aceluiaşi univers infinit. Fiecare dintre noi face parte integrantă din marea tapiserie cosmică ce se ţese încontinuu şi care acţionează în direcţia vindecării planetei noastre. Singura noastră obligaţie este să rămânem întotdeauna autentici şi să îi permitem sinelui nostru să se manifeste aşa cum doreşte.

Privind retrospectiv la traiectoria vieţii mele, îmi este cât se poate de clar că fiecare pas pe care l-am făcut de-a lungul căii mele – înainte şi după experienţa în apropierea morţii, respectiv toate evenimentele din viaţa mea, deopotrivă pozitive şi negative (în percepţia mea) – au fost în egală măsură în beneficiul meu şi m-au condus în punctul în care mă aflu în momentul de faţă. Îmi este la fel de clar că Universul nu îmi oferă *decât* lucrurile pentru care sunt cu adevărat pregătită, *atunci când* sunt pregătită. Spaima mea de publicitate a încetinit procesul, dar când m-am eliberat de ea, am primit instantaneu confirmarea faptului că universul doreşte ca eu să îmi fac cunoscută povestea vieţii în faţa întregii planete prin email-ul primit de la Hay House. *Eu sunt cea care permite cât anume sunt dispusă să primesc… sau nu în viaţa mea!*

Din perspectiva mea, cartea pe care o citeşti în momentul de faţă este ultima dovadă în această direcţie. Dacă nu aş fi crescut în acel mediu cultural şi dacă nu aş fi reacţionat aşa cum am făcut-o, poate că nu m-aş fi îmbolnăvit de cancer. Nu aş fi trăit atunci nici experienţa în apropierea morţii, deci nu aş fi avut nici o viziune specială pe care să o împărtăşesc lumii. Dacă acei paşi ar fi fost eliminaţi din viaţa mea, aceasta s-ar fi derulat

foarte diferit. Deşi cred cu toată convingerea că nu este absolut necesar să treci prin etapa extremă a unei experienţe în apropierea morţii pentru a te vindeca sau pentru a avea o misiune fundamentală în viaţă, calea mea personală m-a condus în acest punct. Toate evenimentele din viaţa noastră se petrec atunci când suntem pregătiţi pentru ele.

La ora actuală cred cu toată convingerea că atunci când devin centrată în sine, când îmi conştientizez locul în inima Universului şi când îmi *simt* propria măreţie sublimă şi conexiunea cu tot ceea ce există, timpul şi spaţiul devin irelevante. Dacă ţi s-a întâmplat vreodată să dormi profund şi să ai un vis complex care a culminat cu sunetul unei sonerii sau al unui telefon, iar apoi te-ai trezit şi ai constatat că soneria sau telefonul chiar sună, înseamnă că ai experimentat ieşirea din timp. Chiar dacă aparatul nu a început să sune decât cu câteva secunde înainte de a te trezi, ţi s-a părut probabil că întreaga dramă din vis s-a învârtit în jurul acelui moment final.

Cam aşa devine viaţa atunci când realizezi că *eşti una cu tot ce există.* Timpul şi spaţiul îşi pierd orice semnificaţie. Spre exemplu, eu am primit email-ul de la editura Hay House în momentul cel mai potrivit pentru mine, dar Wayne Dyer a trăit anterior o întreagă dramă care a culminat cu primirea acelui mesaj de către mine!

Doresc să adaug în plus că după experienţa morţii mele totul a devenit mai uşor în viaţa mea. Nu mi-a mai fost frică de moarte, de cancer, de accidente şi de miriadele de lucruri care mă îngrijorau înainte. Singura mea teamă în această perioadă a fost aceea de a-mi face cunoscut mesajul în lumea întreagă, pe care am depăşit-o în final, căci am învăţat să am încredere în înţelepciunea sinelui meu infinit. La ora actuală ştiu că eu sunt o forţă atotputernică şi sublimă a iubirii necondiţionate, pe care o emit şi de care mă bucur.

Această energie curge prin mine, mă înconjoară şi nu poate fi distinsă de mine. De fapt, este adevărata mea esenţă şi identitate. De aceea, având încredere în ea, eu îmi manifest practic încrederea în sine. Dacă doresc să mă las călăuzită, protejată şi condusă de ea către toate lucrurile de care am nevoie pentru a trăi o stare de fericire şi de bunăstare supremă, tot ce trebuie să fac este să fiu eu însămi, să las iubirea infinită care este esenţa mea să se manifeste prin mine şi să permit

circumstanţelor exterioare să se deruleze de la sine, *conştientă* că acestea slujesc întotdeauna interesului meu pe termen lung.

De aceea, am renunţat să mă mai focalizez asupra unor rezultate predeterminate şi am învăţat să am încredere că totul este bine. Atât timp cât sunt eu însămi, eu permit totalităţii măreţiei mele unice să mă călăuzească în acele direcţii care sunt cele mai benefice pentru mine şi pentru ceilalţi oameni. Nu trebuie să fac nimic mai mult. Atât timp cât sunt eu însămi, toate lucrurile de care am nevoie vin cu uşurinţă la mine, în maniera cea mai magică şi mai neaşteptată, demonstrându-mi astfel în fiecare zi puterea iubirii care reprezintă esenţa mea.

Partea a III-a. CE AM ÎNŢELES ÎN URMA ACESTEI EXPERIENŢE

Capitolul 15 - De ce m-am îmbolnăvit… şi de ce m-am vindecat

În timpul experienţei mele în apropierea morţii am înţeles atât de multe lucruri încât îmi este uşor să răspund la întrebarea pe care mi-o pun cel mai frecvent oamenii: „Car*e a fost cauza cancerului de care te-ai îmbolnăvit?“ Nu* este de mirare că atât de mulţi oameni sunt interesaţi să afle acest răspuns!

Înainte de a discuta despre asta, doresc să atrag atenţia asupra unei capcane în care foarte mulţi oameni cad. Există posibilitatea ca unele persoane să interpreteze cuvintele mele în sensul că cei care nu se vindecă sau care încă mai suferă de cancer sunt oarecum „inferiori“ celor care s-au vindecat deja. *Acest lucru pur şi simplu nu este adevărat!*

Alţii s-ar putea simţi frustraţi, căci cuvintele mele li s-ar putea părea prea simpliste, mai ales dacă suferă ei înşişi (sau cineva care le este drag) de cancer. Această problemă ţine de limbaj, nu de adevăr. Uneori, cuvintele pot face mai mult rău decât bine. De aceea, doresc să subliniez că toţi oamenii care încă mai sunt bolnavi de cancer sau care nu s-au vindecat sunt în esenţă fiinţe la fel de măreţe şi de sublime ca şi ceilalţi. Cauzele bolii lor au legătură cu călătoria lor personală şi cu menirea pe care şi-au propus-o pentru această viaţă. De pildă, eu am înţeles că boala mea a fost unul din principalele motive pentru care am venit în această lume, şi indiferent dacă aş fi ales să mă vindec şi să trăiesc în continuare sau să îmi continui călătoria în lumea de dincolo, aş fi rămas la fel de magnifică în esenţa mea spirituală.

Vor fi desigur şi unii care nu vor fi de acord cu explicaţiile oferite de mine pentru vindecare, dar nu am nici o problemă cu acest lucru. Eu nu pot explica decât ceea ce mi s-a întâmplat mie şi nu pot decât să sper că aceste explicaţii le vor fi de folos şi altora.

Aşa cum spuneam mai devreme, întrebarea pe care mi-o pun cel mai frecvent oamenii este de ce m-am îmbolnăvit de cancer. Răspunsul poate fi sintetizat într-un singur cuvânt: *frica.*

De ce anume m-am temut? Practic, de orice; între altele, de eşecul personal, de faptul că nimeni nu mă simpatizează, de faptul că îi dezamăgeam pe alţii şi de faptul că nu eram suficient de bună. Îmi era frică inclusiv de boală, îndeosebi de cancer, dar şi de tratamentul pentru acesta. Îmi era frică de viaţă, dar şi mai

frică de moarte.

Frica este o emoţie foarte subtilă şi se poate acumula treptat, fără ca omul să observe. Privind retrospectiv, îmi dau seama că marea majoritate a oamenilor sunt învăţaţi de la cea mai fragedă vârstă să se teamă, deşi eu nu cred că cineva se naşte astfel.

Unul din principalele lucruri în care am ajuns să cred este că *noi suntem deja ceea ce ne străduim întreaga viaţă să devenim,* dar nu ne dăm seama de acest lucru! Atunci când pătrundem în această viaţă, noi suntem conştienţi de măreţia noastră sublimă. Din păcate, pe măsură ce creştem, această cunoaştere se erodează.

Totul începe cu mici atacuri de anxietate la gândul că nu suntem simpatizaţi sau suficient de buni, de pildă pentru că arătăm diferit faţă de semenii noştri, sau poate pentru că aparţinem unei alte rase, pentru că suntem prea înalţi, prea scunzi, prea graşi sau prea slabi. Ne dorim din răsputeri să ne integrăm, dar nu reuşim. Personal, nu-mi amintesc să fi fost încurajată vreodată să fiu eu însămi sau să fiu autentică, şi nimeni nu mi-a spus vreodată că este în regulă să fii diferit. Îmi amintesc doar de acea mică voce sâcâitoare din fundalul minţii mele care mă dezaproba încontinuu.

Întotdeauna am încercat să le fac pe plac celorlalţi oameni şi mi-a fost teamă de dezaprobare, indiferent de sursa acesteia. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru ca ceilalţi să nu gândească ceva negativ în legătură cu mine, iar de-a lungul anilor m-am pierdut pe mine însămi în timpul acestui proces. Am uitat astfel cine sunt şi ce îmi doresc, focalizându-mă exclusiv asupra câştigării aprobării celor din jurul meu. Singura de care nu ţineam vreodată seama eram eu însămi. De fapt, dacă m-ar fi întrebat vreodată cineva înainte să mă îmbolnăvesc ce anume doresc să fac cu viaţa mea, i-aş fi răspuns că nu am nici cea mai vagă idee. Eram atât de prinsă în hăţişul aşteptărilor culturale, încercând să fiu persoana care se aşteptau alţii să fiu, încât habar nu aveam ce anume era important *pentru mine.*

După ce prietena mea cea mai bună, Soni, şi cumnatul lui Danny au fost diagnosticaţi cu cancer, am început să îmi cultiv o teamă intensă fată de această boală. Eram convinsă că dacă boala i-a lovit pe aceşti doi oameni, putea lovi pe oricine, aşa că

am început să fac tot ce îmi stătea în puteri pentru a mă feri de ea. Cu cât citeam însă mai multe despre prevenirea ei, cu atât mai multe motive descopeream să mă tem de ea. Practic, mi se părea că totul poate fi o cauză a cancerului.

De pildă, am citit că foarte mulţi factori de mediu şi foarte multe alimente sunt cancerigene. Microundele, folosirea cutiilor din plastic pentru alimente, conservanţii alimentari, folosirea telefoanelor mobile – toate puteau cauza cancer, iar lista ar putea continua la infinit.

Nu-mi era teamă numai de boală, ci şi de tratamentul ei, de chimioterapie. Aşa cum am descris în capitolele anterioare, Soni a murit în timp ce făcea chimioterapie, iar acest lucru nu a făcut decât să îmi exacerbeze şi mai mult temerile.

M-am trezit astfel că am ajuns să mă tem în egală măsură de viaţă şi de moarte. Parcă aş fi trăit într-o cuşcă ale cărei zăbrele erau alcătuite din temerile mele. Experienţele mele de viaţă deveneau din ce în ce mai minore, căci din punctul meu de vedere lumea era un loc ameninţător. Acesta a fost momentul în care am primit teribilul diagnostic.

Deşi am continuat să dau impresia că mă lupt cu boala, în realitate eram convinsă că ea reprezintă o condamnare la moarte. Din punct de vedere exterior, am făcut tot ce trebuia ca să scap de ea, dar în sinea mea am fost tot timpul convinsă că nu am nici cea mai mică şansă sub soare. Iar teama de moarte era foarte profundă în mine.

Toate materialele ştiinţifice afirmau că „se încearcă găsirea unui remediu pentru cancer", fapt care îmi sugera că nu există o soluţie definită, fapt acceptat de lumea medicală convenţională. Pe de altă parte, mi se spunea din toate direcţiile că medicina convenţională era *singura* opţiune acceptabilă, deşi aceasta recunoştea deschis că nu a găsit un remediu pentru această boală. Acest lucru era suficient pentru a-mi transmite o stare de groază până în străfundurile fiinţei mele. Simplul cuvânt *cancer* era suficient pentru a mă umple de spaimă, iar gândul că ştiinţa nu a reuşit să facă nimic pentru a-l vindeca nu făcea decât să îmi amplifice şi mai mult convingerea că voi muri.

Cu toate acestea, am încercat să fac tot ce îmi stătea în puteri, dar boala a progresat şi s-a înrăutăţit. Deşi majoritatea cunoscuţilor mei m-au sfătuit să nu fac acest lucru, am optat pentru medicina alternativă, convinsă că dacă aş fi ales

medicina convenţională, aş fi fost condamnată din start. Am aplicat toate modalităţile terapeutice de care am auzit şi mi-am dedicat patru ani din viaţă acestui proces, aşa cum am povestit mai sus.

Am încercat terapia prin credinţă, rugăciunea, meditaţia şi şedinţele de bioenergie. Am citit toate cărţile despre cancer care mi-au căzut în mâini şi am aflat toate conotaţiile care îi sunt acordate acestei boli. Am lucrat cu terapia iertării şi i-am iertat pe toţi cei pe care îi cunoşteam, din nou şi din nou. Am călătorit în India şi în China, m-am întâlnit cu călugări budişti, cu yoghini indieni şi cu maeştri iluminaţi, în speranţa că aceştia mă vor ajuta să găsesc răspunsurile pe care le căutam, care m-ar fi putut conduce la vindecare. Am încercat alimentaţia vegană, meditaţia în vârf de munte, yoga, ayurveda, echilibrarea *chakra-elor,* medicina chineză bazată pe plante medicinale, vindecarea *pranaică* şi chi-gong-ul.

Cu toate acestea, boala mea a continuat să se înrăutăţească. Mă aflam într-o stare de confuzie totală, căci mă îndepărtam din ce în ce mai tare de sinele meu real, rătăcindu-mă printre diferitele metode de vindecare şi încercând totul pentru a rămâne în viaţă, în timp ce sănătatea mea continua să se deterioreze. Aşa cum spuneam mai devreme, în cele din urmă corpul meu a încetat să mai absoarbă substanţele nutritive, iar muşchii mi-au slăbit până când nu am mai putut merge deloc. Singurul lucru care îmi mai asigura o mobilitate relativă era scaunul cu rotile. Capul îmi părea o minge supradimensionată pe gâtul subţire şi nu mai puteam respira fără ajutorul tubului de oxigen care îmi stătea tot timpul alături. Când dormeam, soţul meu rămânea treaz toată noaptea ca să se asigure că încă mai respir. Mama a venit la rândul ei să mă îngrijească, întrucât nu mai puteam avea singură grijă de mine. A fost foarte greu pentru toată lumea, iar suferinţa mea era amplificată de faptul că îi vedeam şi pe ei suferind.

Nu pot descrie nici pe departe intensitatea terorii pe care o simţeam zilnic, pe măsură ce corpul meu continua să se deterioreze. Mă agăţam cu ghearele de viaţă. Participam la grupuri de vindecare spirituală, unde mi se spunea că boala era alegerea mea şi că lumea este o iluzie.

Deveneam astfel încă şi mai frustrată, întrebându-mă: *„Cum ar putea fi boala alegerea mea? Şi chiar dacă a fost, cum aş*

putea alege o altă realitate? Dacă această lume este o iluzie, de ce mi se pare atât de reală? Dacă este adevărat că Dumnezeu ascultă toate rugăciunile, de ce nu le ascultă şi pe ale mele?“ Am făcut atât de multe eforturi pentru a-i ierta pe ceilalţi, pentru a mă purifica, pentru a mă ruga şi pentru a medita, şi totuşi nimic nu mă ajutase.

În cele din urmă, mi-a devenit prea greu să mă mai agăţ, aşa că am renunţat. Am simţit atunci o mare eliberare interioară. După ce cancerul făcuse ravagii în corpul meu timp de patru ani, am devenit prea slabă pentru a mă mai crampona… aşa că am renunţat. Eram prea obosită. Ştiam că următorul pas avea să fie moartea şi am ajuns în sfârşit să mi-o doresc. Orice altceva era mai bine decât situaţia în care mă aflam.

Acela a fost momentul în care am intrat în starea de comă şi în care organele mele au încetat să mai funcţioneze. Eram conştientă că nimic nu putea fi mai rău decât situaţia în care mă aflam eu şi familia mea. De aceea, m-am aruncat bucuroasă în braţele morţii.

Dimensiunea în care am pătruns atunci când corpul meu a încetat să mai funcţioneze mi-a permis să îmi descopăr propria măreţie sublimă, nedistorsionată de teamă. Am devenit astfel conştientă de puterea infinită la care aveam acces.

În clipa în care am renunţat să mă mai cramponez de viaţa fizică, nu a mai trebuit să fac ceva anume pentru a pătrunde în cealaltă dimensiune, de pildă să mă rog, să recit *mantra*-e, să aplic iertarea sau alte tehnici. De fapt, nu a trebuit să fac *absolut nimic.* Era ca şi cum aş fi spus (fără să mă adresez cuiva în particular): „Bine, nu mai am nimic de oferit. Mă abandonez. Luaţi-mă. Faceţi ce vreţi cu mine. Facă-se voia voastră.“

În timpul acelei stări de luciditate extremă pe care am trăit-o în lumea de dincolo, am înţeles intuitiv că mueam din cauza temerilor mele. Nu mai reuşisem de foarte mult timp să îmi manifest sinele real, din cauza prea multelor griji acumulate. Cu această ocazie, am înţeles că boala mea nu era o pedeapsă sau ceva de genul acesta, ci propria mea energie care se manifesta sub forma cancerului pentru că temerile mele nu îmi îngăduiau să mă manifest ca o forţă sublimă şi infinită, deşi aceasta era esenţa mea.

În acea stare de dilatare a conştiinţei am înţeles cât de dur a fost tratamentul pe care mi l-am aplicat singură, prin judecăţile

şi criticile pe care mi le-am adresat de-a lungul întregii mele vieţi. Cu această ocazie, am realizat că i-am iertat pe toţi ceilalţi, dar *nu şi pe mine însămi.* Eu eram singura care mă judecam şi mă pedepseam, căci nu mă iubeam suficient de mult. Boala nu avea nimic de-a face cu factorii exteriori. Am constatat atunci că sunt un copil minunat al Universului şi că merit să mă bucur de o iubire necondiţionată pentru simplul motiv că exist. Nu trebuie să *fac* absolut nimic pentru a binemerita această iubire, nici să mă rog, nici să implor, nici nimic altceva. Am înţeles că nu m-am iubit niciodată, că nu m-am preţuit pe mine însămi şi că nu am înţeles măreţia şi frumuseţea sufletului meu. Din cauza educaţiei primite şi a condiţionărilor culturale, am uitat în timp de această măreţie şi frumuseţe necondiţionată.

Această revelaţie m-a ajutat să înţeleg că nu mai trebuie să mă tem de nimic. Am realizat atunci la ce putere am acces, la fel ca toţi ceilalţi oameni. De aceea, am făcut o alegere decisivă: aceea de a mă întoarce. Această decizie luată în acea stare de trezire spirituală a fost singura forţă care a permis întoarcerea mea în această lume. Când m-am trezit din nou în corpul meu, am ştiut că fiecare celulă a acestuia va reacţiona la decizia mea de a mă întoarce, aşa că mă voi vindeca.

Odată reintegrată în sinele meu fizic la spital, am ştiut că celelalte metode de tratament, analizele, biopsiile şi medicamentele care îmi erau administrate – aveau scopul de a-i satisface pe ceilalţi, nu pe mine. Multe dintre ele erau dureroase, dar eu ştiam că în final totul va fi bine. Sinele meu infinit şi sublim luase decizia de a se întoarce în această lume şi de a continua să se manifeste prin corpul fizic, aşa că nimeni şi nimic nu i se mai putea împotrivi.

Doresc să mai clarific un lucru: vindecarea mea nu s-a produs neapărat din cauza unei schimbări a stării mele de spirit sau a convingerilor mele, cât datorită faptului că i-am permis în sfârşit spiritului meu să strălucească şi să devină manifest. Mulţi oameni m-au întrebat dacă vindecarea mea s-a datorat unor factori de genul gândirii pozitive, iar răspunsul meu este de fiecare dată *nu.* Dimensiunea în care m-am aflat în timpul experienţei mele în apropierea morţii a transcens mintea, iar eu m-am vindecat tocmai pentru că aceasta nu s-a mai opus prin gândurile sale vindecării. În acea dimensiune nu m-am aflat într-

o stare mentală pozitivă, ci într-o stare exis*tenţială (de fiinţare). Era*m conştiinţă pură, infinită, măreaţă şi sublimă. Această stare de unitate transcende dualitatea. Am intrat astfel în contact cu adevărata mea esenţă, cu acea parte din mine care este eternă, infinită şi include totul în ea (ceea ce eu numesc Totalitatea). Aşadar, nu a fost în niciun caz o vindecare la nivel mental.

De aceea, eu nu cred neapărat că dacă ne cultivăm anumite „convingeri“ noi putem elimina boala sau ne putem crea o viaţă ideală. Deşi poate da rezultate, această metodă mi se pare prea simplistă. Personal, prefer să mă focalizez mai degrabă asupra conştiinţei de sine, care este cu totul altceva. În această lume a dualităţii convingerile pozitive presupun inclusiv existenţa unor convingeri negative opuse. De aceea, ele ne menţin în dualitate şi într-o stare de spirit specifică judecăţii critice. Noi cultivăm gânduri pe care le considerăm „bune“ sau „pozitive“, ceea ce înseamnă că gândurile opuse sunt negative.

Această atitudine ne face să luăm apărarea convingerilor noastre atunci când altcineva îşi manifestă neîncrederea în ele. Datorită energiei pe care o investim, mai târziu ne este greu să renunţăm la aceste idei, chiar dacă nu ne mai slujesc. În acest fel, convingerile noastre ajung să ne controleze.

Pe de altă parte, luciditatea (conştiinţa pură) înseamnă să fii conştient de ceea ce există şi de ceea ce este posibil, fără nici o judecată critică. Ea nu are nevoie să fie apărată, căci nu cunoaşte decât dilatarea, incluzând totul în sine şi apropiindu-ne astfel de starea de unitate. Aceasta este dimensiunea în care se petrec miracolele. Spre deosebire de această stare, convingerile nu permit decât manifestarea lucrurilor în care credem, în detrimentul altor posibilităţi.

Pe scurt, eu nu cred că la baza vindecării mele a stat o schimbare a convingerilor sau a gândurilor mele. Experienţa în apropierea morţii mi-a permis să intru într-o stare de conştiinţă pură, care a presupus suspendarea completă a tuturor doctrinelor şi dogmelor în care am crezut până atunci. Această stare de conştiinţă i-a permis corpului meu să se „reseteze“. Cu alte cuvinte, vindecarea mea s-a produs tocmai datorită absenţei oricăror convingeri.

În clipa în care am renunţat complet la dorinţa de a rămâne în viaţă, am experimentat moartea, dar cu această ocazie am înţeles că nu îmi sunase încă ceasul să plec. De îndată ce am

renunţat la micile mele dorinţe egotice, am primit comoara care îmi aparţinea deja, dar pe care o ignorasem până atunci. Acesta este darul suprem al universului pentru noi.

După experienţa în apropierea morţii am învăţat că ideologiile şi convingerile prea puternice nu slujesc adevăratelor mele interese. Orice convingere concretă îmi limitează experienţa de viaţă, căci mă menţine între hotarele cunoaşterii mele, care este limitată. Atât timp cât mă restricţionez singură la ceea ce îmi pot imagina, eu îmi limitez astfel potenţialul şi nu permit altor posibilităţi să pătrundă în viaţa mea. Pe de altă parte, dacă pornesc de la premisa că înţelegerea mea este incompletă şi dacă mă deschid în faţa necunoscutului, eu pătrund practic într-o lume a posibilităţilor infinite.

După experienţa în apropierea morţii, am descoperit că nu devin cu adevărat puternică decât atunci când mă detaşez, când îmi suspend în egală măsură convingerile pozitive şi cele negative, deschizându-mă în faţa *tuturor* posibilităţilor. Acestea sunt momentele în care experimentez cea mai înaltă luciditate şi cele mai miraculoase sincronicităţi. Am ajuns astfel la concluzia că însăşi *nevoia* de certitudine reprezintă un obstacol în calea experimentării unor nivele superioare de luciditate. Pe de altă parte, detaşarea şi renunţarea la toate ataşamentele faţă de diferite convingeri sau rezultate finale sunt profund eliberatoare şi vindecătoare. Ştiu că pare un paradox, dar aceasta este realitatea: pentru ca adevărata vindecare să se poată produce, noi trebuie să renunţăm la nevoia de a ne vindeca, să ne bucurăm şi să avem încredere în această călătorie minunată pe care o numim viaţă.

Unul din lucrurile cele mai importante pentru mine a fost să înţeleg că eu sunt mult mai mult decât suportul meu biologic, că sunt ceva infinit mai măreţ. Cu această ocazie, doresc să subliniez din nou că boala nu apare din vina noastră. Acest gând este extrem de frustrant pentru orice bolnav. Doresc să insist însă că aparatul nostru biologic răspunde la ceea ce există în conştiinţa noastră, la fel ca şi copiii mici, animalele sau mediul înconjurător. Conştiinţa noastră poate schimba condiţiile de viaţă de pe această planetă într-o manieră pe care nici măcar nu ne-o putem imagina la ora actuală. Nu voi obosi niciodată să repet că noi suntem cu toţii interconectaţi!

Din punctul meu de vedere, primul pas către conştiinţa pură

este înţelegerea naturii în mijlocul căreia trăim. Cu alte cuvinte, noi trebuie să ne înţelegem şi să respectăm esenţa corpului şi a mediului nostru, fără a încerca să le schimbăm. Altfel spus, trebuie să înţelegem măreţia *inerentă* în noi şi să nu mai simţim nevoia de a ne schimba. Nu mai trebuie să încercăm să ne ridicăm la înălţimea aşteptărilor celorlalţi legate de perfecţiune, iar apoi să ne simţim mizerabil pentru că nu reuşim.

Noi devenim atotputernici numai atunci când ne acordăm permisiunea de a fi ceea ce doreşte Universul să fim. Aşa se explică de ce nu m-am vindecat decât atunci când am renunţat la orice acţiune conştientă şi i-am permis vieţii să preia controlul asupra mea. Cu alte cuvinte, noi devenim atotputernici numai atunci când *cooperăm cu* viaţa, nu atunci când *ne împotrivim* ei.

Sunt perfect conştientă că este uşor să vorbesc despre vindecare *după* ce am experimentat-o sau să îţi spun să ai încredere şi să te detaşezi, lăsând fluxul vieţii să preia controlul asupra ta. Ştiu foarte bine că atunci când te simţi la pământ este foarte greu să faci acest lucru, ba chiar şi să ştii de unde să începi. Totuşi, răspunsul este mai simplu decât pare şi este unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale epocii noastre: *iubirea de sine.* Poate că te încrunţi sau priveşti cu neîncredere acest răspuns, dar nu pot sublinia îndeajuns de mult importanţa cultivării unei iubiri cât mai profunde faţă de tine însuţi.

Personal, nu îmi amintesc să fi fost vreodată încurajată de cineva să mă iubesc pe mine însămi. Sinceră să fiu, până la experienţa în apropierea morţii nici nu mi-ar fi trecut prin minte aşa ceva. De regulă, iubirea de sine este asociată cu egoismul. Şi totuşi, experienţa morţii mele m-a ajutat să înţeleg că acesta este marele secret al vindecării.

La nivelul tapiseriei vieţii noi suntem cu toţii interconectaţi. De aceea, fiecare dintre noi reprezintă un dar pentru ceilalţi. Noi nu putem ţese împreună această tapiserie şi nu ne putem ajuta cu adevărat unii pe ceilalţi decât fiind cei care suntem cu adevărat. Personal, am înţeles cu claritate acest lucru în timpul experienţei în apropierea morţii, când am realizat că *a fi eu însămi* înseamnă *a fi iubire.* Aceasta a fost marea lecţie care mi-a salvat viaţa.

Mulţi oameni cred că trebuie să muncească din greu pentru a merita să fie iubiţi sau chiar pentru a-şi oferi iubirea, dar această perspectivă aparţine dualităţii, întrucât presupune că

există cineva care dăruieşte şi altcineva care primeşte iubirea. Înţelegerea faptului că noi *suntem* iubire transcende această perspectivă. Ea presupune înţelegerea faptului că nu există nici o diferenţă între noi, iar dacă realizăm că noi suntem iubire, înseamnă că şi ceilalţi sunt iubire la rândul lor. Dacă ne privim pe noi înşine cu iubire, nu putem să îi privim pe ceilalţi decât cu aceeaşi iubire!

În timpul experienţei mele în apropierea morţii am înţeles că Universul este alcătuit din cea mai pură iubire necondiţionată, iar eu nu sunt altceva decât o expresie a acestei iubiri. Fiecare atom, fiecare moleculă, fiecare quarc – sunt alcătuite din iubire, deci noi înşine nu putem fi altceva, căci iubirea este însăşi esenţa noastră şi a întregului Univers. Chiar şi aspectele aparent negative fac parte integrantă din spectrul infinit al iubirii necondiţionate. De fapt, însăşi forţa universală a vieţii *este* iubire, iar noi suntem alcătuiţi din această energie! Înţelegerea acestui lucru m-a ajutat să realizez că nu trebuia să încerc să devin altcineva pentru a binemerita această iubire, căci sunt deja tot ceea ce aş putea deveni.

În mod similar, dacă înţelegem că noi *suntem* iubire, noi nu mai trebuie să facem ceva anume pentru a ne manifesta iubirea faţă de semenii noştri. Este suficient să fim noi înşine şi să devenim instrumentele acestei energii pline de gingăşie, care îi atinge pe toţi cei cu care intrăm în contact.

A fi iubire înseamnă printre altele a fi conştient de importanţa preţuirii sufletului nostru, a împlinirii nevoilor noastre, fără a ne mai pune întotdeauna pe ultimul loc. Această atitudine ne permite să fim autentici şi să ne tratăm întotdeauna cu respectul şi bunătatea pe care le merităm. Din această perspectivă, noi nu mai trebuie să ne judecăm singuri pentru aşa-zisele noastre greşeli sau imperfecţiuni, considerându-le simple oportunităţi de a experimenta şi de a învăţa iubirea necondiţionată.

Mulţi oameni mă întreabă dacă iubirea de sine nu poate deveni exagerată, iar dacă da, unde poate fi trasă linia între aceasta şi egoism. Din punctul meu de vedere, nu există o astfel de posibilitate. Egoismul nu se naşte din prea multă iubire de sine, ci din *absenţa* acesteia. Întreaga planetă suferă din cauza acestei absenţe, care conduce la insecuritate, judecată şi condiţionare. Pentru a putea iubi pe cineva necondiţionat, noi

trebuie să începem prin a ne iubi în acest fel pe noi înşine, căci nu putem oferi altcuiva ceea ce nu avem. Este absurd să afirmi că preţuieşti pe altcineva mai mult decât pe tine însuţi.

Atunci când ne identificăm cu *iubirea necondiţionată,* noi nu mai depindem de alţi oameni pentru a ne simţi propria măreţie sublimă, deci nu mai putem fi secătuiţi energetic încercând să le facem pe plac. Atât timp cât ne manifestăm sinele real, ceilalţi beneficiază în mod automat de iubirea noastră, căci ea este esenţa sinelui nostru.

Din acest punct de vedere, am învăţat că este foarte important să nu mă critic niciodată singură atunci când mă confrunt cu dificultăţi sau cu provocări. De cele mai multe ori, adevărata problemă nu este conflictul aparent cu care mă confrunt, ci faptul că mă judec pe mine însămi cu duritate. Atunci când încetez să mai fiu propriul meu duşman şi reîncep să mă iubesc aşa cum sunt, fricţiunile dintre mine şi lumea înconjurătoare dispar de la sine. În acest fel, devin mai tolerantă şi învăţ marea lecţie a acceptării.

Cine devine conştient de propria sa măreţie sublimă nu mai simte nevoia de a-i controla pe cei din jur, dar nici nu mai acceptă să fie controlat de aceştia. Când mi-a fost revelat sinele meu infinit, am rămas uimită să realizez cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă aş fi înţeles de la bun început că *eu sunt iubire* şi că nu am fost niciodată altceva, deci nu ar fi trebuit să încerc din răsputeri să merit iubirea *alt*ora. Înţelegerea acestui lucru înseamnă să cooperezi cu forţa vieţii, în timp ce orice încercare de a merita să fii iubit înseamnă să te opui ei.

Înţelegerea faptului că *eu sunt iubire* a fost cea mai importantă lecţie pe care am învăţat-o în această viaţă. Ea mi-a permis să mă eliberez de orice teamă, şi astfel să îmi salvez viaţa.

Capitolul 16 - Sinele infinit şi energia universală

În timpul experienţei mele în apropierea morţii m-am simţit conectată cu întregul Univers şi cu tot ceea ce conţine acesta. Am înţeles atunci că întregul cosmos este viu, dinamic şi conştient. De aceea, fiecare gând, fiecare emoţie şi fiecare acţiune a mea cât timp mă manifest în corpul meu fizic influenţează această Totalitate. În acea lume a unităţii, întregul univers mi s-a părut a fi o simplă extensie a *mea.* Această realizare mi-a schimbat dramatic perspectiva asupra vieţii. Cu această ocazie, am înţeles că noi ne cocreăm lumea şi viaţa prin emoţiile, gândurile şi acţiunile noastre.

Limbajul uman nu este adecvat pentru a descrie o realitate care nu poate fi experimentată cu ajutorul celor cinci simţuri fizice. De aceea, îmi vine greu să găsesc cuvintele cele mai potrivite pentru a descrie tot ce am înţeles în timpul acelei experienţe. Voi încerca totuşi să fac acest lucru în cadrul capitolului de faţă, împărtăşindu-ţi cât de clar pot ce cred eu despre această lume, despre rolul nostru în ea şi despre cum poate fi schimbată ea în bine.

Mai întâi de toate, este important să înţelegi că experienţa mea în apropierea morţii nu poate fi comparată cu niciun alt eveniment pe care l-am trăit vreodată. Spre exemplu, ea nu a avut un început şi un sfârşit ferm delimitate. A fost mai degrabă o uşă care odată deschisă, nu s-a mai închis niciodată, declanşând un proces continuu de dilatare a înţelegerii mele şi noi posibilităţi care nu se epuizează niciodată.

Aşa cum spuneam, cuvintele nu pot descrie corect această experienţă. De aceea, scopul capitolului de faţă este mai degrabă de a trezi în tine anumite emoţii. Chiar şi după ce voi termina de scris acest capitol, înţelegerea mea va continua să se amplifice şi să se dilate, conducându-mă spre noi profunzimi. De aceea, cuvintele mele nu trebuie luate la modul literal şi nu trebuie considerate un adevăr suprem, căci această atitudine nu conduce decât la stagnare şi la cramponarea de vechile ideologii. La ora actuală, eu ştiu că toate lucrurile de care am nevoie se află deja în interiorul meu, fiindu-mi complet accesibile atâta vreme cât mă deschid în faţa adevărului meu lăuntric. Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine.

Înainte de experienţa în apropierea morţii credeam, probabil datorită culturii în care am crescut, că scopul suprem al vieţii

este atingerea stării de *nirvana,* adică evoluţia spirituală până la ieşirea din ciclul renaşterii şi al morţii, astfel încât să nu mai fim nevoiţi să ne încarnăm în dimensiunea fizică. Probabil că dacă aş fi crescut în cultura occidentală, aş fi crezut că scopul suprem al vieţii este să ajung în rai. De altfel, acesta este un scop destul de comun în toate culturile: acela de a trăi în aşa fel încât să îţi asiguri o viaţă cât mai perfectă în lumea de dincolo.

După experienţa în apropierea morţii am început să văd diferit lucrurile. Deşi acum ştiu sigur că îmi voi continua viaţa într-un plan diferit şi nu mă mai tem de moartea fizică, mi-am pierdut orice dorinţă de a mă afla într-un alt loc decât cel în care mă aflu în momentul de faţă. În mod interesant, această atitudine m-a făcut să devin mai centrată şi mai focalizată asupra realizării perfecţiunii vieţii în momentul prezent decât asupra lumii de dincolo.

Unul din motivele pentru care în mine s-a produs această transformare a fost acela că experienţa în apropierea morţii nu mi-a confirmat viziunea asupra reîncarnării în forma sa convenţională, de progresie a unor vieţi liniare succesive. Am înţeles atunci că timpul nu evoluează într-o manieră liniară decât dacă îl privim prin filtrul corpului nostru fizic şi al minţii noastre terestre. Atunci când nu mai suntem limitaţi de simţurile noastre fizice, toate momentele ne apar în simultaneitate. De aceea, am ajuns la concluzia că ideea de reîncarnare nu este decât o interpretare dată de intelectul nostru pentru a putea înţelege aceste existenţe care se petrec simultan.

Noi gândim din perspectiva „trecerii timpului“, dar în timpul experienţei mele în apropierea morţii am simţit că timpul pur şi simplu *există,* iar noi ne deplasăm în interiorul lui. Cu alte cuvinte, nu numai că toate momentele temporale există în simultaneitate, dar în lumea de dincolo noi ne putem deplasa în timp mai rapid, mai lent sau chiar într-un sens invers.

În planul fizic, noi suntem limitaţi de organele noastre senzoriale. Ochii noştri nu pot vedea decât ceea ce se află în faţa lor în momentul de faţă. În mod similar, urechile noastre nu pot auzi decât sunetele din momentul prezent. Mintea însăşi nu poate exista decât într-un moment sau altul, unind apoi aceste momente într-un şirag liniar. Atunci când ieşim din corpul fizic, noi circumscriem întregul timp şi întregul spaţiu cu conştiinţa noastră, percepându-le direct cu aceasta, nu cu ajutorul văzului,

auzului, mirosului, gustului sau atingerii. Cu alte cuvinte, devenim conştiinţă pură.

Aceasta a fost starea pe care am experimentat-o în timpul experienţei mele în apropierea morţii. Am fost conştientă atunci de prezenţa fratelui meu într-un avion aflat la mii de mile distanţă, dar şi de conversaţiile pe care le purtau membrii familiei mele cu medicii de-a lungul coridorului sau în alte saloane ale spitalului. Am înţeles numeroase aspecte ale vieţii mele viitoare, în cazul în care luam decizia de a mă întoarce pe pământ, dar şi ce s-ar fi întâmplat dacă nu luam această decizie. Aceste experienţe mi-au dovedit că timpul, spaţiul şi materia solidă nu există întotdeauna aşa cum le considerăm noi. În timpul experienţei mele în apropierea morţii am constatat că mă puteam focaliza asupra oricărui moment temporal pe care doream să îl accesez.

De aceea, am ajuns să cred că oamenii care au acces la crâmpeie din ceea ce consideră a fi „vieţile lor anterioare" au în realitate acces la alte existenţe ale lor, *paralele* sau *simultane,* căci întregul timp există în simultaneitate. În plus, datorită faptului că suntem cu toţii interconectaţi, este posibil să accedem la o stare de conştiinţă în care să putem sesiza inclusiv crâmpeie din realitatea altor oameni, pătrunzând cu conştiinţa noastră în aceasta ca şi cum am avea acces la nişte simple amintiri.

Această perspectivă nouă m-a făcut să mă întreb care este adevăratul scop al vieţii, dacă reîncarnarea şi timpul nu există aşa cum am fost educaţi să credem. Nu cumva celelalte obiective spirituale sunt interpretate la fel de greşit? Nu cumva raiul sau *nirvana* se află deja *aici,* în această expresie fizică, şi nu în lumea de dincolo?

Concluzia (intuitivă) la care am ajuns este că noi optăm pentru a ne încarna într-un corp fizic pentru a manifesta iubirea, pasiunea şi celelalte emoţii umane care nu ne sunt accesibile în forma lor separată în starea de conştiinţă pură şi de Unitate absolută. Poate că viaţa pe această planetă ne oferă marea şansă de a trăi o viaţă pe care ne-am dorit-o dintotdeauna...

Dintr-odată, întreaga perspectivă se schimbă. Poate că noi nu ne aflăm aici pentru a învăţa şi pentru a acumula experienţe de dragul vieţii de apoi. Sinceră să fiu, nu ştiu la ce ne-ar folosi aceste experienţe în acea lume de dincolo. De aceea, eu cred că

ne aflăm aici pentru a experimenta direct acest Univers fizic şi pentru a-l ajuta să evolueze împreună cu propria noastră viaţă. Eu însămi am luat cu adevărat decizia de a mă întoarce în această lume numai atunci când am realizat că aceasta este cea mai dezirabilă stare pe care mi-o pot oferi în momentul de faţă. Nimeni nu trebuie să aştepte moartea pentru a experimenta *nirvana. Adevărata noastră măreţie sublimă există aici şi acum!*

Motivul pentru care oamenii se simt atât de vulnerabili şi de speriaţi de acest subiect este că îşi creează o imagine a lumii de dincolo şi a zeilor lor din perspectiva ideilor lor umane limitate. Ei atribuie acestor concepte proprietăţile fizice şi valorile efemere pe care le cunosc, de genul fricii, pedepsei, judecăţii şi *karma-ei.* În final, ei îşi proiectează întreaga putere colosală asupra propriilor lor creaţii.

Pe de altă parte, dacă este adevărat că întregul timp şi toate experienţele posibile există în momentul prezent, iar noi nu facem decât să ne deplasăm prin acesta cât timp ne aflăm în lumea fizică, înseamnă că nu avem de ce să ne temem. Este inutil să trăim în anxietatea provocată de ceea ce ar putea urma în viaţa noastră. Tot ce trebuie să facem este să recunoaştem energia din care facem deja parte integrantă şi să *fim iubire* în toate aspectele vieţii noastre.

Din păcate, noi căutăm răspunsurile oriunde în afara noastră: în religie, în medicină, în studiile ştiinţifice, în cărţi şi în alţi oameni. Suntem convinşi că adevărul se află *undeva acolo* şi că nu l-am găsit încă. În realitate, noi nu facem decât să ne rătăcim astfel din ce în ce mai mult de propria noastră esenţă, îndepărtându-ne astfel de ceea ce suntem cu adevărat. Întregul univers există deja în interiorul nostru. Toate răspunsurile pe care le caut eu se află în interiorul meu, la fel cum toate răspunsurile pe care le cauţi tu se află în interiorul tău. Tot ceea ce se întâmplă în lumea exterioară are drept unic scop declanşarea acestui proces de dilatare a conştiinţei noastre, care să ne permită să ne redescoperim pe noi înşine.

În locul expresiilor *sine superior, suflet* sau *spirit,* eu prefer termenul de *sine infinit,* pe care îl definesc ca acea parte din mine care a rămas conştientă în timpul experienţei mele în apropierea morţii, când am încetat să mă mai identific cu corpul meu fizic şi care mi-a permis să mă simt una cu tot ceea ce există. Am fuzionat atunci cu conştiinţa pură ca o fiinţă de o

măreţie infinită, care înţelegea perfect de ce se afla în acest corp şi în această viaţă, în acest moment anume din timp. Aceeaşi parte din fiinţa mea înţelegea că iluzia separării este creată de identificarea prea puternică cu lumea exterioară.

Eu cred că atunci când ne părăsim corpul fizic, sinele nostru infinit este conectat cu al celorlalţi oameni. În acea stare de conştiinţă pură, noi suntem cu toţii una. Mulţi oameni au simţit această unitate în timpul unor experienţe spirituale intense sau în mijlocul naturii. Alţii o simt atunci când lucrează cu animalele (inclusiv dacă au ei înşişi un animal de casă). Sincronicităţile şi percepţiile extrasenzoriale se datorează faptului că suntem una cu întreaga creaţie. Dacă mai mulţi oameni ar deveni conştienţi de acest lucru, aceste fenomene s-ar petrece mult mai frecvent.

Cu alte cuvinte, noi nu suntem una cu corpul, rasa şi convingerile noastre. Adevăratul nostru sine este infinit şi atotputernic, fiind o entitate completă şi desăvârşită care nu poate suferi vreodată. Eul nostru infinit conţine deja în sine toate resursele de care avem nevoie pentru a naviga prin această viaţă, căci noi suntem una cu energia universală. De fapt, suntem *chiar* energia universală.

În timpul experienţei mele în apropierea morţii nu mai exista nimic exterior conştiinţei mele dilatate, căci eu eram una cu totalitatea energiei universale. Mă simţeam ca şi cum aş fi circumscris întreaga creaţie. În acea stare luciditatea mea era absolută şi totul mi-a devenit cunoscut. Am devenit una cu totul şi totul a devenit una cu mine.

Vindecarea mea a fost declanşată de capacitatea mea de a a-mi realiza propria măreţie şi unitatea cu Universul. Am devenit conştientă de faptul că nu există nici o creaţie exterioară separată de mine, căci însuşi cuvântul *exterioară* presupune o stare de separaţie şi de dualitate. Această realizare îmi permite să continui să interacţionez inclusiv la ora actuală cu lumea fizică cu aceeaşi iubire, putere şi curaj.

Ca să explic acest lucru dintr-o perspectivă diferită, aş putea înlocui expresia *energie universală* cu *prana, chi* sau *ki.* Aceste cuvinte înseamnă „energia sau forţa vieţii“ în dialectul mandarin, în cel hindus şi în limba japoneză. Acesta este *chi*-ul din Tai Chi şi din Chi Gong, sau *ki*-ul din Reiki. Pe scurt, este însăşi sursa vieţii şi orice creatură vie îşi datorează existenţa acestei energii. De fapt, ea umple întregul univers şi este

inseparabilă de acesta.

Chi-ul nu judecă şi nu discriminează. Ei curge în egală măsură prin noi, indiferent dacă suntem un *guru* iluminat sau o creatură marină. Este util să reflectăm la acest lucru, căci dacă descriem această energie printr-un alt cuvânt – cum ar fi *Sursă* sau *Dumnezeu* – este dificil să nu ne identificăm cu preconcepţia noastră legată de aceste concepte. Aceşti termeni înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiţi, şi par să dea o formă finită infinităţii. Oamenii au aşteptări diferite legate de aceste etichete, care îi menţin blocaţi în dualitate, astfel încât ei ajung să privească această energie ca pe ceva diferit de ei înşişi. În realitate, energia universală este nelimitată şi lipsită de formă, la fel ca şi conştiinţa noastră pură, şi numai dacă o privim astfel putem deveni cu adevărat una cu ea, făcând astfel loc în viaţa noastră vindecării, magiei şi miracolelor.

În timpul experienţei mele în apropierea morţii am simţit dincolo de orice îndoială că noi suntem cu toţii conectaţi cu această energie universală, fiind una cu ea. Cu alte cuvinte, această forţă magică şi sublimă a vieţii curge prin fiecare celulă a corpului nostru. Ea nu reprezintă o entitate exterioară nouă, ci o stare existenţială, un fenomen intern. Într-un fel, putem spune că ea se află în egală măsură în interiorul şi în exteriorul nostru, fără nici o diferenţiere. Nu contează cărei rase, cărei religii, cărei culturi şi cărui sistem de convingeri îi aparţinem. Noi suntem conectaţi cu ea pentru simplul motiv că existăm. De fapt, chiar *suntem* acest curent universal. De aceea, nu trebuie să facem, să devenim sau să dovedim ceva anume pentru a avea acces la el. Suntem cu toţii fiinţe măreţe şi atotputernice şi avem cu toţii acces la această energie universală, pentru simplul motiv că suntem una cu ea.

Singurul lucru care ne împiedică să devenim conştienţi de această energie este mintea noastră, respectiv gândurile noastre, şi îndeosebi convingerile noastre limitate legate de noi înşine. Eliberarea profundă pe care am simţit-o atunci când m-am abandonat în sfârşit şi care m-a condus la experienţa în preajma morţii nu a fost altceva decât o renunţare completă a intelectului meu de a mai deţine controlul asupra mea. Când acesta a dispărut, luând cu el inclusiv convingerile mele limitatoare legate de sine, energia universală a preluat controlul asupra mea. Când mintea mea s-a dat la o parte, toate

zăgazurile s-au deschis. În loc să mai lupt cu natura Universului pentru a mă vindeca, i-am permis fluxului de *chi* să curgă prin mine aşa cum doreşte.

La început este greu să faci diferenţa între factorii care ne motivează: mintea sau sufletul. Există însă un criteriu simplu: mintea este orientată mai mult către *acţiune,* iar sufletul către *fiinţare.* Sinele infinit este esenţa noastră, adevărata noastră identitate, aşa cum am explicat în capitolul anterior, atunci când am vorbit despre importanţa iubirii de sine. Intelectul nu este decât un instrument care ne ajută să navigăm prin viaţă. El se gândeşte cum să facă rost de suficienţi bani pentru a ne putea plăti facturile, în timp ce sufletul nostru nu doreşte decât să se exprime pe el însuşi.

Instinctele şi intuiţia noastră există la nivelul sinelui nostru infinit. Atunci când dorim să cumpărăm o casă, mintea noastră ne limitează opţiunile alegând o locaţie practică, fixând un buget şi aşa mai departe. Şi totuşi, noi putem lua decizia finală ţinând cont exclusiv de instinctul nostru. Ceva ne face să alegem o anumită casă, fără să putem explica logic de ce am ales-o. În astfel de cazuri, cel care a făcut alegerea a fost sinele nostru infinit.

Uneori, complexitatea vieţii ne face să uităm că suntem conectaţi cu energia universală şi că dispunem de aceste capacităţi naturale (intuiţia şi instinctele). De aceea, nu mai ascultăm vocea interioară a sinelui şi ne cedăm puterea unor surse exterioare cum ar fi şeful, un profesor sau un prieten. Această blocare a sentimentelor noastre interioare ne împiedică să mai fim conştienţi de măreţia noastră sublimă, căci emoţiile reprezintă întotdeauna poarta către suflet. Noi suntem însă fiinţe complexe, aşa că încercăm să controlăm ceea ce simţim.

Dacă prelungim prea mult controlul minţii asupra vieţii noastre, noi pierdem contactul cu sinele nostru infinit şi începem să ne simţim pierduţi. Acest lucru se întâmplă atunci când *acţionăm* tot timpul, uitând să mai şi *existăm.* Existenţa pură înseamnă să trăieşti pe nivelul sufletului şi să fii deschis în faţa vieţii orice ţi-ar oferi ea. Înseamnă să fii ceea ce eşti fără a te critica. De bună seamă, ea nu înseamnă să nu mai acţionezi niciodată, ci doar că acţiunile tale derivă din emoţiile pe care le simţi atunci când rămâi ancorat în momentul prezent. Pe de altă parte, *acţiunea pură* este focalizată întotdeauna asupra

viitorului. Mintea creează diferite sarcini care ne conduc din momentul prezent către unul viitor cu scopul de a obţine un rezultat anume, fără să ţină seama de starea noastră emoţională curentă.

Atunci când simţim că ne-am rătăcit, noi credem că ceva nu este în regulă cu noi, că trebuie să facem sau să obţinem ceva pentru a ne simţi din nou bine. De aceea, începem să căutăm soluţia în exterior, îndeosebi la alte persoane. Pentru o vreme ne simţim mai bine, dar această stare nu durează de regulă, iar mai devreme sau mai târziu ajungem să ne simţim chiar mai rău decât înainte. Pe de altă parte, dacă ne racordăm la realitatea noastră interioară şi devenim ceea ce îşi doreşte viaţa să fim, noi ne conectăm automat cu întreaga măreţie sublimă a sufletului nostru. Dintr-odată, redevenim lucizi şi ne recâştigăm puterea colosală, şi toate lucrurile încep să se lege de la sine în viaţa noastră.

Atunci când abordăm viaţa din această perspectivă *existenţială,* noi putem opta inclusiv pentru a învăţa ceva dintr-o sursă exterioară, cum ar fi un *guru,* un maestru, o carte sau o filozofie spirituală. Toate acestea ne ajută să devenim şi mai conştienţi de măreţia noastră interioară şi ne îndepărtează de gândul că alţi oameni sunt puternici, iar noi nu. De fapt, atunci când ne realizăm măreţia interioară şi când ne trăim viaţa din perspectiva iubirii care reprezintă natura noastră, noi atragem automat şi sincron maestrul, cartea sau filozofia spirituală care ni se potrivesc cel mai bine.

Din păcate, incapacitatea de a ne conştientiza propria măreţie interioară poate avea şi alte efecte, nu doar sentimentul că ne-am rătăcit, deşi esenţa acestora este aceeaşi. În timpul experienţei în apropierea morţii mi s-a revelat că judecata critică, invidia, ura şi teama derivă din incapacitatea oamenilor de a-şi realiza propria măreţie interioară. Această incapacitate de a-şi realiza propria perfecţiune îi face să se simtă mici şi insignifianţi, iar această convingere blochează fluxul natural al forţei vieţii, care reprezintă adevărata lor esenţă. În acest fel, ei îşi taie singuri craca de sub picioare.

Aşa cum văd eu lucrurile, dacă am fi încurajaţi de mici să ne exprimăm adevărata esenţă, noi am fi cu toţii fiinţe pline de iubire care îşi manifestă unicitatea în această lume. Problemele şi conflictele derivă din incapacitatea oamenilor de a *şti* cine

sunt şi de a-şi manifesta în exterior frumuseţea interioară. Noi am creat nenumărate clişee legate de „perfecţiune“, iar acestea ne fac să ne îndoim şi să ne simţim competitivi. Dat fiind că nu ne simţim suficient de buni, încercăm să „părem“ astfel, fără să ne dăm seama cât suntem de jalnici. Dacă am deveni conştienţi de măreţia noastră reală şi dacă ne-am simţi bine în pielea noastră, singurul lucru care ne-ar mai rămâne de împărtăşit cu lumea exterioară ar fi natura noastră unică, exprimată într-o manieră plină de iubire, care ar reflecta preţuirea noastră de sine.

Rezultă că problemele pe care le vedem în această lume nu derivă din judecata sau din ura noastră *faţă de alte persoane,* ci *faţă de noi înşine.* Aşa cum secretul vindecării mele a fost iubirea necondiţionată de sine care a dus la eliminarea completă a fricii, secretul construirii unei lumi mai bune constă în iubirea de sine şi în realizarea propriei valori. Dacă am înceta să ne mai criticăm singuri, noi nu am mai simţi nevoia de a-i critica pe ceilalţi, ci am începe să le observăm propria perfecţiune. Universul există în interiorul nostru, iar ceea ce experimentăm noi în lumea exterioară nu este decât o reflexie a sa.

Eu cred cu toată convingerea că în esenţa sa niciun om nu este cu adevărat rău, că răul nu este decât rezultatul temerilor noastre, aşa cum a fost cazul cancerului meu. Privind din perspectiva conştiinţei pure, chiar şi cei mai mari criminali sunt victimele propriilor lor limitări, temeri şi dureri interioare. Dacă şi-ar fi conştientizat propria măreţie interioară, ei nu ar fi făcut niciodată vreun rău altora. Schimbarea convingerilor mentale, spre exemplu de la cele bazate pe teamă la o stare de încredere absolută, poate transforma chiar şi cea mai depravată persoană, la fel cum eu am reuşit să inversez cursul acestei boli teribile care este cancerul.

Dat fiind că oamenii nu trăiesc în luciditatea conştiinţei de sine, ei au nevoie de legi, de judecăţi, de pedepse şi de răsplăţi pentru nu-şi face rău unii altora. Dacă toată lumea ar deveni conştientă de propria sa măreţie interioară, nimeni nu ar mai fi mânat de teamă, deci umanitatea nu ar mai avea nevoie de reguli şi de închisori… sau spitale.

Într-adevăr, dacă toţi oamenii ar deveni în mod subit conştienţi de perfecţiunea şi de măreţia lor sublimă, de pildă în urma unei experienţe spirituale transformatoare, lumea

manifestată pe care o cunoaştem s-ar schimba, reflectând noua lor stare de conştiinţă. Oamenii ar deveni mult mai conştienţi de puterea lor, şi implicit mult mai puţin speriaţi şi competitivi, tolerând într-o măsură mult mai mare diferenţele dintre ei. Criminalitatea ar scădea dramatic. Sistemul lor imunitar ar deveni mult mai puternic, căci stresul şi teama s-ar reduce proporţional; de aceea, bolile ar apărea mult mai rar. Priorităţile oamenilor s-ar schimba, căci ei nu ar mai fi conduşi de lăcomie, care nu este decât o altă faţetă a fricii. Copiii ar creşte ştiind că *sunt iubire* şi ar deveni astfel mai puternici şi mai sănătoşi, având o încredere mai mare în viaţă. Ei ar trăi pe o planetă care ar susţine în mod natural acest mod de viaţă, nu într-un mediu ostil.

În pofida acestei viziuni, eu nu simt nevoia să schimb pe nimeni, ca să nu mai vorbim de întreaga lume. Încercarea de a modifica lucrurile în exterior ar însemna că le consider greşite şi că doresc să le schimb după chipul şi asemănarea mea (în conformitate cu viziunea sau cu ideologia mea). Dimpotrivă, eu consider că lucrurile sunt exact aşa cum ar trebui să fie în momentul de faţă. Singura mea menire este *să fiu eu însămi,* o expresie a iubirii care reprezintă esenţa mea, şi să văd perfecţiunea în mine însămi, dar şi în ceilalţi, atât timp cât voi continua să trăiesc în planul fizic. Aceasta este adevărata menire a tuturor oamenilor.

La ora actuală înţeleg rolurile pe care le joacă membrii familiei mele şi ceilalţi oameni din cercul meu social în viaţa mea, inclusiv rolul meu în viaţa lor. Dacă nu mi-aş juca în mod autentic propriul meu rol, nici ceilalţi oameni din viaţa mea nu şi-ar putea juca în mod autentic propriul rol. Numai fiind una cu sinele meu unic le pot permite eu celorlalţi să interacţioneze cu mine pe nivelul sinelui lor infinit.

Atât timp cât rămân conştientă de acest lucru, eu sunt una cu energia universală care se manifestă prin întreaga viaţă şi am acces la miracolele şi la sincronicităţile ei. De aceea, mă simt tot timpul energizată, nu secătuită, elevată, nu trasă în jos de *acţiunile* mele, căci *cooperez cu* energia universală, nu *mă opun* ei. Dacă îmi pot menţine această stare de conştiinţă o perioadă mai îndelungată, viaţa mea capătă o calitate zen, iar realitatea pare să devină suprarealistă, vie şi conştientă de sine. Nu este întotdeauna uşor să îmi păstrez această stare, dar

atunci când reuşesc viaţa mi se pare mult mai frumoasă şi mai distractivă! Știu că procesul nu s-a încheiat, dar în esenţă asta este tot ce am de făcut: să fiu iubirea care reprezintă esenţa mea sau *să fiu eu însămi.* Atât timp cât fac acest lucru, universul meu exterior se pune la unison cu mine şi întreaga lume devine o reflexie a iubirii.

Fiecare individ îşi creează propria viaţă prin gândurile şi emoţiile pe care le emite clipă de clipă. În mod similar, umanitatea în ansamblul ei decide la nivel colectiv ce anume este sau nu este posibil pentru ea. Oamenii cred că valorile lor morale (şi nu numai) sunt absolute, dar în realitate acestea nu sunt decât un set de gânduri şi de convingeri adoptate de-a lungul timpului şi pe care au ajuns să le considere adevărate. Ele sunt produse ale minţii şi ale culturii lor, similare celor legate de sexul feminin din cultura mea indiană, care mi-au modelat modul de a gândi în prima parte a vieţii mele. Fiind convinsă că aceste valori sunt sută la sută adevărate, ele mi-au influenţat în mod decisiv felul de a fi. În mod similar, realitatea pe care o creează oamenii la nivel colectiv reflectă inconştienţa lor. Dacă gândurile şi convingerile lor ar fi diferite, viaţa ar arăta cu totul altfel pe această planetă.

Din perspectiva mea, lumea în care trăim este rezultatul final al tuturor gândurilor şi convingerilor colective de până acum ale oamenilor. Umanitatea nu evoluează decât în măsura în care îşi schimbă gândurile şi convingerile, mai întâi la nivel individual, apoi la nivel colectiv. Spre exemplu, la ora actuală ea consideră că răufăcătorii sunt nişte criminali care trebuie pedepsiţi şi condamnaţi, nu doar în această viaţă, ci şi în vieţile lor viitoare! Ea nu îi consideră simple victime ale fricii, respectiv creaţii ale realităţii pe care am modelat-o cu toţii la nivel colectiv.

Rasa umană nu se va putea transforma în profunzime decât atunci când vom reuşi să privim în ochii celui mai crunt duşman al nostru regăsindu-ne pe noi înşine. Până atunci, fiecare dintre noi ne putem focaliza asupra creării realităţii pe care ne-o dorim prin proiectarea adevărurilor noastre personale asupra ei, şi nu prin adoptarea oarbă a gândurilor şi convingerilor colective. Prin dilatarea conştiinţei noastre individuale, noi putem influenţa conştiinţa colectivă a umanităţii.

Fiecare om este un fir într-o tapiserie uriaşă cu un model complex şi colorat. Deşi reprezentăm un singur fir din aceasta,

tapiseria nu ar putea exista fără noi. De aceea, noi influenţăm viaţa semenilor noştri într-un fel sau în altul, în funcţie de alegerea noastră de a fi sau nu una cu sinele nostru real. Singura noastră obligaţie faţă de ceilalţi (menirea noastră în viaţă) constă în exprimarea unicităţii noastre, permiţându-le totodată celorlalţi să îşi manifeste propria unicitate.

Înţelegerea faptului că Lumina sau energia universală există înlăuntrul nostru, *fiind una cu noi,* ne transformă ca indivizi, iar în final transformă întreaga lume (încetul cu încetul). În capitolul următor voi dezvălui şi alte lucruri pe care le-am înţeles în legătură cu viaţa trăită în planul fizic.

Capitolul 17 - Permisiunea de a fi tu însuţi

Ştiu că am mai spus acest lucru, dar simt nevoia să îl repet: la ora actuală îmi trăiesc viaţa pe un fundal al fericirii, nu al fricii. Aceasta este singura diferenţă între cea care am fost înainte de experienţa în apropierea morţii şi cea care am devenit în urma acesteia.

Înainte nu făceam altceva decât să evit durerea şi să le fac pe plac celorlalţi. Eram prinsă în capcana cercului vicios al acţiunii, căutării şi realizării, dar eu eram ultima persoană din lume de care ţineam cont. Viaţa mea era condusă de teamă – teama de a nu le displace celorlalţi, de a nu avea vreun eşec, de a nu fi egoistă şi de a nu fi suficient de bună. În mintea mea era convinsă că nu mă ridicam niciodată la înălţimea acestor aşteptări.

În urma experienţei mele în apropierea morţii nu mai consider că mă aflu aici pentru a *realiza* ceva, ci doar pentru *a fi eu însămi.* De aceea, tot ceea ce fac acum se naşte din iubire. Nu-mi mai fac griji legate de corectitudinea acţiunilor mele sau de respectarea regulilor şi doctrinelor în care cred ceilalţi oameni. Îmi urmez inima şi am convingerea că nu pot greşi atât timp cât fac acest lucru. În mod paradoxal, oamenii din jurul meu sunt mult mai încântaţi de mine decât în trecut, pentru simplul motiv că sunt mult mai fericită acum, iar fericirea este contagioasă!

Această stare de spirit are un impact copleşitor inclusiv asupra stării mele de sănătate. De vreme ce mă consider o fiinţă infinită, corpul meu are singur grijă de el însuşi, căci el nu este decât o reflexie a sufletului meu. Iubirea necondiţionată de sine îmi amplifică enorm energia, iar Universul îmi răspunde cu bunătate.

Lumea exterioară oglindeşte întotdeauna ceea ce simţim faţă de noi înşine. Prin renunţarea la judecăţile critice faţă de sine, noi îi permitem lumii noastre exterioare să se transforme. Invers, văzând transformările produse în aceasta, căpătăm o încredere din ce în ce mai mare în acest proces. Cu cât încrederea noastră în sine se amplifică, cu atât mai pregătiţi ne simţim să renunţăm la încercarea de a controla rezultatul final. Nu mai aderăm în mod dogmatic la convingerile celorlalţi oameni şi renunţăm la propriile noastre convingeri care nu ne mai slujesc, lăsându-ne duşi de val (de fluxul energiei

universale). În acest fel, reflectăm din ce în ce mai plenar esenţa noastră reală.

Până la experienţa în preajma morţii căutam întotdeauna direcţii în lumea exterioară. De pildă, îmi doream aprobarea şefilor sau a semenilor mei ori apelam la aceştia în căutarea diferitor răspunsuri. Ţineam cont de opiniile, sfaturile, învăţăturile şi legile lor, indiferent dacă acestea corespundeau sau nu aspiraţiilor mele lăuntrice. De multe ori, le aplicam pur şi simplu din teamă, căci nu ştiam dacă au dreptate sau nu şi dacă nu cumva deţin informaţii pe care eu nu le aveam.

În timpul experienţei în apropierea morţii mi s-a revelat că acest proces de ascultare continuă a vocilor exterioare m-a împiedicat să îmi ascult propria voce interioară şi astfel m-a determinat să mă rătăcesc. Atunci când acţionezi „pentru orice eventualitate“, înseamnă că acţionezi din teamă. De aceea, la ora actuală nu mai ţin cont de nici o metodologie, ordine, dogmă sau doctrină prestabilită de alţii. Una din principalele mele reguli de viaţă a devenit aceea de a nu urma alte reguli fixe! Prefer să fiu atentă la ceea ce mi se pare corect *la nivel instinctual* în momentul respectiv. Din punctul meu de vedere, viaţa reprezintă o experienţă spirituală, iar eul meu se schimbă şi evoluează tot timpul.

Dacă este adevărat că suntem fiinţe energetice inseparabile de forţa universală a vieţii, înseamnă că nu avem nevoie de un sistem exterior care să ia decizii în locul nostru sau care să ne spună cum poate fi ridicată sau redusă frecvenţa noastră energetică. Noi suntem unici, deci nimeni nu poate fixa legi absolute care să ni se potrivească tuturor. Din păcate, exact asta fac multe din religiile şi sistemele spirituale organizate. De îndată ce îşi stabilesc structurile, ele se aşteaptă că toată lumea să urmeze regulile lor. Cei care nu le urmează sunt judecaţi şi condamnaţi (cel puţin la nivel mental). În acest fel, religiile organizate contribuie la amplificarea diviziunii şi conflictelor societale, în loc să lupte pentru unitatea către care ar trebui să conducă regulile lor. Pe scurt, urmarea unei căi religioase nu ne scuteşte de teamă şi de victimizarea altor oameni. În schimb, urmarea unei căi spirituale *personale* înseamnă punerea în aplicare a aspiraţiilor noastre individuale şi ne ajută să ne conectăm la sinele nostru real, care este una cu sinele celorlalţi oameni.

Este suficient să facem o incursiune interculturală pentru a constata cât de efemere sunt sistemele organizate. De pildă, sistemul spiritual şi vindecător indian şi cel chinez se află într-o contradicţie absolută unul cu celălalt. Hinduşii resping la modul absolut consumul cărnii, în timp ce chinezii consideră că *nu este sănătos* să nu mănânci carne. În mod similar, indienii au un sistem numit *vastu,* care are acelaşi scop ca şi *feng shui*-ul, dar care contrazice flagrant regulile chineze. Cândva mă simţeam extrem de confuză ori de câte ori descopeream astfel de reguli care se contraziceau reciproc. Neştiind niciodată care erau mai bune, simţeam fără să vreau o mare teamă şi anxietate, căci nu doream să aplic o regulă greşită.

Din fericire, experienţa în preajma morţii m-a ajutat să mă recentrez. La ora actuală cred cu toată convingerea că noi ne aflăm în această lume pentru a ne descoperi şi pentru a ne onora *propria cale individuală.* Nu contează dacă ne retragem în vârf de munte şi meditām timp de 20 de ani sau creăm o companie multinaţională de un miliard de dolari care angajează mii de oameni, oferindu-le mijloacele de trai de care au nevoie, dacă ne ducem la biserică ori la templu sau dacă preferăm să stăm la plajă, să bem o margarita şi să ne bucurăm de apusul soarelui în compania unei fiinţe iubite, ori să ne plimbăm printr-un parc savurând o îngheţată. În ultimă instanţă, calea pe care o alegem este cea mai potrivită pentru noi, şi niciuna din aceste opţiuni nu este mai puţin spirituală decât celelalte.

Nu vreau să spun cu asta că sunt împotriva religiilor organizate, ci doar că sunt *sceptică* în privinţa oricărui mesaj care conduce la amplificarea diviziunii, a conflictelor şi chiar a crimelor petrecute în numele religiei, în condiţiile în care ştiu cu siguranţă că noi suntem cu toţii una, faţete ale aceleiaşi Totalităţi. Oamenii sunt atât de diferiţi încât unora li se potrivesc mai bine religiile organizate şi căile spirituale, în timp ce altora nu li se potrivesc. Cel mai bun lucru pe care îl putem face în viaţă este să trăim o viaţă care să ne facă să ne simţim împliniţi şi să ne exprimăm propria creativitate, conştienţi de măreţia noastră interioară. Acceptarea unei singure doctrine sau opţiuni ca fiind singura cale autentică nu ar face decât să ne limiteze esenţa şi experienţa de viaţă.

Pentru a rămâne în contact cu măreţia noastră interioară noi nu trebuie să „depunem un efort“, de pildă să participăm la

ritualuri sau la dogme specifice. De bună seamă, dacă dorim putem face astfel de lucruri, dar numai dacă acestea ne fac plăcere. Ce vreau să spun este că ele nu reprezintă cerinţe obligatorii. Noi nu putem găsi ceea ce ni se potriveşte cu adevărat (inclusiv metodele pe care le putem aplica) decât urmând călăuzirea noastră interioară. Singura certitudine pe care o putem avea că ne aflăm pe calea cea bună este centrarea în sinele nostru real, alcătuit dintr-o iubire necondiţionată, fără a ne mai condamna vreodată (nici pe noi, nici pe ceilalţi), şi recunoaşterea măreţiei noastre sublime care face parte integrantă din marea măreţie a Totalităţii.

Spre exemplu, rugăciunea le poate aduce multă mângâiere anumitor oameni în vremurile de restrişte şi îi poate ajuta să se descopere pe ei înşişi. Ea poate avea un efect pozitiv asupra bunăstării lor interioare, ajutându-i să se elibereze de anumite poveri. De aceea, oamenii care se roagă se simt de multe ori mai uşori şi mai elevaţi, fapt care contribuie nu numai la amplificarea bunăstării lor interioare, ci şi a oamenilor cu care sunt conectaţi. Aşa cum spuneam mai devreme, orice îmbunătăţire personală se reflectă la nivelul totalităţii.

Pe de altă parte, eu nu cred că oamenii care se roagă sunt neapărat mai conectaţi cu Dumnezeu decât ceilalţi. Fiecare are propria sa manieră de a-şi recunoaşte spaţiul infinit din el însuşi, iar în cazul anumitor oameni aceasta ia forma rugăciunii. În cazul altora ea poate lua forma muzicii, a artei, a contactului cu natura sau chiar a descoperirilor ştiinţifice şi tehnologice, pe scurt, a acelor activităţi care îi pasionează şi care le descătuşează creativitatea, dându-le un sens vieţii.

Cu alte cuvinte, nu rugăciunea în sine ne permite să devenim mai conştienţi de măreţia noastră spirituală, ci exprimarea pasiunilor interioare care dau vieţii noastre semnificaţie şi care ne apropie de senzaţia de unitate. Asta înseamnă să îţi trăieşti viaţa în maniera zen.

Personal, nu simt nevoia să mă rog unui Dumnezeu exterior separat de mine, căci sunt conştientă că sunt întotdeauna una cu Universul. De aceea, consider că viaţa mea reprezintă o rugăciune în sine. Cei drept, consider meditaţia foarte utilă, căci mă ajută să îmi liniştesc mintea şi să mă focalizez asupra acelui aspect al conştiinţei mele care mă face să mă simt conectată cu întreaga creaţie. Este însă posibil ca meditaţia să nu creeze

acelaşi sentiment înălţător şi în cazul altor oameni, lucru care nu mă deranjează. Fiecare ar trebui să facă doar lucrurile cu care rezonează la nivelul sinelui lor.

De aceea, dacă simţi că poţi urma un sistem spiritual fără niciun efort şi dacă te simţi bine făcând acest lucru, foarte bine! Dar dacă acesta presupune un efort prea mare sau dacă începe să îţi controleze gândurile şi emoţiile, cel mai probabil el nu ţi se potriveşte. Cele mai multe schimbări pozitive se petrec în starea de *permisivitate pură.* Fii tu însuţi, indiferent cine eşti, şi nu mai accepta decât acele lucruri care te fac să te simţi viu.

Deşi cred cu toată convingerea că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru mine însămi *şi* pentru ceilalţi este să îmi menţin bunăstarea interioară şi să realizez numai acele lucruri care mă fac fericită, vei fi surprins să afli că nu sunt adepta „gândirii pozitive“ ca un remediu universal. Ce-i drept, de vreme ce întreaga viaţă este interconectată, sunt conştientă că păstrarea unei stări elevate de spirit are un impact mai mare asupra celorlalţi oameni, şi chiar asupra Totalităţii.

Pe de altă parte, dacă observ că am uneori gânduri negative, prefer să le las să treacă cu detaşare şi fără a le judeca. Am constatat că ori de câte ori încerc să mi le reprim sau mă forţez să îmi schimb starea de spirit, cu cât resping mai mult aceste gânduri, cu atât mai multă putere le confer. De aceea, prefer să le las să treacă de la sine fără a le judeca, întrucât am observat că toate gândurile şi emoţiile sunt efemere. În acest fel, calea corectă pentru mine se derulează în faţa mea într-o manieră naturală, îngăduindu-mi să fiu în continuare cea care sunt cu adevărat.

Afirmaţiile de genul: „Gândurile negative atrag şi mai multă negativitate în viaţa omului“ nu sunt neapărat adevărate şi îi pot face pe cei care trec printr-o perioadă dificilă să se simtă şi mai rău. Ele le pot crea o stare de teamă la gândul că pot atrage şi mai multă negativitate prin gândurile lor. Folosirea fără discriminare a acestei afirmaţii îi poate face pe oamenii care trec prin încercări dificile să creadă că *sunt răi* pentru că au atras astfel de situaţii în viaţa lor, lucru pe care eu una nu îl consider adevărat. Dacă pornim de la premisa că gândurile noastre negative sunt cele care atrag situaţiile indezirabile în viaţa noastră, riscăm să devenim paranoici. După părerea mea, aceste situaţii sunt atrase mai degrabă de emoţiile decât de

gândurile noastre, îndeosebi de cele *legate de sine.*

Pe de altă parte, nu toate gândurile pozitive atrag automat situaţii pozitive. Nu pot sublinia îndeajuns faptul că cel mai important barometru al situaţiilor pe care le atragem în viaţa noastră sunt *sentimentele noastre legate de noi înşine!*

Spre exemplu, eu permit întotdeauna manifestarea sentimentelor mele negative legate de lucrurile care mă deranjează, căci consider că este mult mai sănătos să experimentez emoţii reale decât să le reprim. Ca de obicei, prefer să *permit* sentimentelor mele să se manifeste, nu să lupt împotriva lor. Această atitudine de acceptare şi chiar de bunătate pe care mi-o acord mie însămi mă ajută mult mai mult să îmi creez o viaţă fericită decât falsa pretenţie că sunt optimistă (în cazul în care nu sunt).

Se întâmplă de multe ori să vedem oameni optimişti, dinamici şi buni care se confruntă cu mari greutăţi. În astfel de situaţii, nu de puţine ori ne gândim: *„Vezi? Chestia asta cu, pozitivitatea' nu funcţionează."* Problema este că noi nu cunoaştem dialogul lor interior. Noi nu ştim ce îşi repetă ei în sinea lor zi şi noapte şi dacă fericirea lor aparentă este reală la nivel emoţional. Mai presus de toate, nu ştim dacă se iubesc şi dacă se preţuiesc pe ei înşişi!

Experienţa mea în preajma morţii m-a ajutat să înţeleg cât de important este să nu mă judec pe mine însămi şi să nu mai cultiv niciun fel de teamă. Ori de câte ori dialogul meu interior îmi spune că sunt în siguranţă, că sunt iubită şi acceptată necondiţionat, eu eman această energie în exterior şi îmi transform în mod corespunzător realitatea exterioară. Aşa cum spuneam, viaţa exterioară nu este decât o reflexie a celei interioare.

Nu contează prea mult dacă am o zi sau o săptămână proastă. Ceea ce contează este *ce simt faţă de mine însămi* atunci când mă confrunt cu astfel de zile şi de săptămâni. Personal, prefer să am încredere în procesul de ansamblu şi nu mi-e teamă să simt o stare de anxietate, de tristeţe sau chiar de spaimă, decât să le reprim. Cu alte cuvinte, principalul meu criteriu este acela de a-mi permite să fiu eu însămi, pornind de la premisa că natura mea (care este iubirea necondiţionată) va disipa mai devreme sau mai târziu aceste sentimente şi că ele se vor manifesta din ce în ce mai rar în viaţa mea.

Înainte de experienţa în apropierea morţii obişnuiam să îmi reprim foarte mult emoţiile supărătoare, convinsă că acestea vor atrage şi mai multă negativitate în viaţa mea. În plus, nu doream să îi împovărez pe cei din jur cu stările mele proaste. De aceea, încercam să îmi controlez gândurile şi mă forţam să fiu pozitivă. La ora actuală înţeleg că marele secret al fericirii este onorarea esenţei mele reale şi respectarea adevărului meu interior.

Fiecare moment temporal este unic şi nu se mai poate repeta în acest plan fizic. Unul din lucrurile pe care le-am învăţat în urma experienţei mele în apropierea morţii este să mă simt confortabil ştiind acest lucru şi să trăiesc clipa. Cu alte cuvinte, încerc pe cât posibil să nu duc cu mine povara emoţională a unei clipe în momentul următor. Dimpotrivă, încerc să privesc fiecare clipă ca pe un moment unic, care aduce cu sine noi posibilităţi. De aceea, fac întotdeauna ceea ce îmi oferă cea mai mare plăcere şi bucurie în momentul respectiv. Uneori, acest lucru înseamnă să meditez, dar alteori poate însemna să ies la cumpărături sau să mănânc o ciocolată, dar asta simt în momentul respectiv.

Viaţa trăită în armonie cu adevărata noastră esenţă nu înseamnă în niciun caz să ne forţăm să repetăm în permanenţă gânduri pozitive. Înseamnă să ne acceptăm aşa cum suntem şi să facem acele lucruri care ne fac cu adevărat fericiţi, care ne trezesc pasiunea şi care ne fac să dăm tot ce este mai bun în noi. Pe scurt, înseamnă să ne iubim necondiţionat. Ori de câte ori ne lăsăm duşi de val în acest fel şi ne simţim plini de energie şi într-o stare bună de spirit, înseamnă că suntem la unison cu măreţia noastră interioară. Acestea sunt momentele în care sincronicităţile încep să abunde în viaţa noastră şi lucrurile par să se mişte în direcţia pe care ne-o dorim.

În anii din urmă s-a vorbit foarte mult despre sincronicităţi şi despre legea atracţiei. Gândul că viaţa poate urma direcţia dorită de noi este foarte atrăgător, dar personal prefer să mă gândesc la această lege din perspectiva *permisivităţii,* nu a *atracţiei.*

Aşa cum spuneam, noi suntem una cu Universul, iar menirea noastră este să ne manifestăm sinele real, care este magnific. Lumea exterioară nu este decât o reflexie a lumii noastre interioare. Marea încercare a vieţii mele a apărut din cauză că

m-am focalizat prea tare asupra lumii exterioare, fapt care m-a condus la comparaţii şi la competitivitate. În acea vreme eram convinsă că ceea ce există nu este de ajuns pentru toată lumea, iar astfel de gânduri creează lăcomie şi concurenţă. Pe atunci îmi doream să îi conving pe ceilalţi oameni să gândească la fel ca mine şi să creadă în lucrurile în care credeam eu, în loc să îmi accept unicitatea şi diferenţele faţă de ceilalţi.

Această perspectivă se naşte din convingerea că universul este limitat şi plin de lipsuri. În realitate, el este abundenţă infinită, fiind capabil să se dilate şi să circumscrie tot ceea ce ne dorim. Depinde numai de noi în ce măsură permitem lucrurilor pe care le dorim să pătrundă în viaţa noastră, dar acest proces se derulează întotdeauna din interior către exterior, nu invers.

După ce am înţeles că în afara sinelui meu infinit nu mai există nimic, am început să mă consider o operă aflată într-un proces continuu de perfecţionare, dintr-o perspectivă dinamică, nu statică. La fel ca un caleidoscop care trece încontinuu de la o imagine superbă la alta, perfecţiunea se află tot timpul în mişcare. Din punctul meu de vedere, acest lucru înseamnă să văd frumuseţea călătoriei, nu doar a destinaţiei, şi să mă bucur chiar şi de greşelile mele aparente, căci acestea mă conduc pe un nivel superior de înţelegere. Scopul meu este să mă simt bine în pielea mea, să am încredere că voi obţine rezultatul dorit şi apoi să mă detaşez. De îndată ce am devenit capabilă să îmi observ propria perfecţiune, lumea exterioară a început să reflecte automat acest lucru. Am început astfel să atrag în viaţa mea tot ce este mai bun pentru mine, iar aceasta este cea mai pozitivă atitudine pe care o pot proiecta asupra Universului.

Aşa cum am mai spus, eu nu sunt tentată să încerc să schimb în vreun fel lumea exterioară, căci această atitudine nu face decât să alimenteze şi mai mult spiritul critic, adică exact energia care cauzează problemele pe care încerc să le „rezolv“ (gândul că ceva nu este în regulă şi că trebuie schimbat). Detaşarea de gândurile şi de convingerile preconcepute m-a ajutat să mă simt mult mai dilatată şi aproape transparentă, lăsând energia universală să curgă liber prin mine. Ori de câte ori mă aflu în această stare de permisivitate, coincidenţele pozitive încep să abunde în viaţa mea.

Noi atragem întotdeauna rezultatele perfecte pentru noi, căci principiile similare se atrag întotdeauna. De aceea, cu cât

suntem mai buni cu noi înşine, cu atât mai mult reflectă acest lucru lumea exterioară. Invers, cu cât suntem mai critici şi mai duri cu noi înşine, cu atât mai mult vom atrage în viaţa noastră situaţii care ne vor face să fim şi mai duri. Universul ne dă întotdeauna dreptate!

Înainte eram convinsă că trebuie să acţionez, să obţin şi să realizez. Însuşi actul de a urmări un obiectiv material derivă însă din teama că nu avem ceea ce ne dorim. El ne menţine în dualitate, întrucât ne focalizează asupra separării dintre noi şi „prada" noastră. La ora actuală nu mai am această atitudine, ci îi *permit* fluxului universal al energiei să îmi ofere ceea ce doreşte.

Spre exemplu, atunci când simt o dorinţă extraordinar de intensă ca viaţa mea să o apuce într-o anumită direcţie, pornesc de la premisa că dacă aş urmări în mod agresiv obiectivul propus, m-aş opune energiei universale. Cu cât depun mai multe eforturi încercând să obţin ceea ce îmi doresc, cu atât mai clar îmi devine faptul că ceva nu este în regulă. Pe de altă parte, permisivitatea nu necesită niciun efort personal, ci este mai degrabă o eliberare. Privind lucrurile din această perspectivă, de vreme ce totul este una, ceea ce doresc să obţin îmi aparţine deja.

Procesul permisivităţii se sprijină întotdeauna pe fundamentul credinţei, dar şi pe cel al autenticităţii. Atât timp cât am încredere în Viaţă şi cât mă manifest aşa cum sunt, nu pot atrage către mine decât lucrurile care îmi aparţin deja, într-un ritm care mă face să mă simt cel mai confortabil. Dacă mă focalizez în permanenţă asupra lucrurilor care îmi lipsesc sau care mă îngrijorează, viaţa mea nu va avansa către experienţele pe care doresc să le atrag, ci va rămâne aşa cum este acum, căci îmi concentrez întreaga energie asupra temerilor şi grijilor mele. În acest fel, nu pot atrage experienţele pe care mi le doresc în viaţa mea, căci nu am încredere în fluxul universal şi nu îi permit să se manifeste aşa cum doreşte, ci îl blochez prin insatisfacţia pe care o simt. De aceea, depinde numai de mine cât de repede sau de lent se vor materializa lucrurile pe care mi le doresc, în funcţie de capacitatea mea de a mă relaxa şi de a mă elibera de griji. Cu cât sunt mai ataşată de anumite tipare mentale sau de anumite rezultate pe care mi le doresc, cu atât mai speriată devin în faţa noilor aventuri şi cu atât mai lent

devine procesul evoluţiei mele, întrucât nu sunt deschisă în faţa lui. Cu alte cuvinte, nu îi permit fluxului energiei universale să curgă în mod natural prin mine.

Acestea fiind spuse, nu doresc să las impresia că nu fac altceva decât să stau şi să cuget la toate posibilităţile sau alegerile pe care le am de făcut. Ceea ce fac este să *trăiesc* în mod conştient fiecare moment, proces care este întotdeauna interior, nu exterior. În lumea exterioară nu am nimic de urmărit sau de atras. De vreme ce întregul univers se află în interiorul conştiinţei mele, toate experienţele mele interioare influenţează marea Totalitate.

Tapiseria cosmică este deja ţesută. De aceea, tot ceea ce îmi doresc să se petreacă în viaţa mea există deja într-un plan nefizic infinit. Singura mea sarcină este să îmi dilat suficient de mult conştiinţa terestră pentru a putea pătrunde în acest plan. De aceea, dacă îmi doresc ceva, nu mă agit în lumea exterioară să obţin lucrul respectiv, ci îmi dilat conştiinţa astfel încât să îi permit energiei universale să materializeze realitatea dinlăuntrul meu în această lume fizică.

Urmărirea împlinirii dorinţelor în planul material nu face decât să întărească şi mai mult ideea de separare, în timp ce *permisivitatea* porneşte de la premisa că suntem cu toţii una şi că toate lucrurile sunt interconectate, ceea ce înseamnă că obiectul dorinţei noastre ne aparţine deja.

Capitolul 18 - Întrebări şi răspunsuri

În lunile şi anii care au urmat experienţei mele în apropierea morţii, am avut numeroase ocazii de a vorbi în faţa unor grupuri din întreaga lume despre experienţa mea. În această secţiune a cărţii mi-am propus să prezint întrebările care mi-au fost puse cel mai frecvent şi răspunsurile pe care le-am dat.

Î: Cum defineşti „iubirea necondiţionată” pe care ai experimentat-o în lumea de dincolo şi în ce fel este diferită aceasta de iubirea pe care o cunoaştem noi în această realitate fizică?

R: Iubirea în lumea de dincolo este extrem de diferită, în sensul că este foarte pură şi necondiţionată. Ea nu are o agendă şi alte aşteptări, şi nu acţionează emoţional (adică nu depinde de celelalte emoţii ale persoanei). Această iubire *este,* pur şi simplu.

Î: În viziunea ta, poate fi replicată această iubire necondiţionată în lumea noastră fizică?

R: în esenţă, fiecare dintre noi *este* deja iubire necondiţionată. Atunci când ne manifestăm această iubire în planul fizic, noi o filtrăm însă prin mintea noastră, după care o exprimăm prin emoţiile umane specifice.

Cea mai bună metaforă la care mă pot gândi pentru a ilustra acest lucru este exemplul luminii alb-strălucitoare care *trece printr-o* prismă. Iubirea necondiţionată este similară luminii alb-strălucitoare. Când aceasta trece însă printr-o prismă, ea este separată în cele şapte culori ale curcubeului. Acestea simbolizează emoţiile noastre: bucuria, iubirea terestră, anxietatea, invidia, compasiunea, ura, empatia şi aşa mai departe.

Fiecare om este la fel ca o prismă care refractă lumina alb-strălucitoare (iubirea necondiţionată) în diferitele culori ale curcubeului. Toate nuanţele acestuia (emoţiile) sunt necesare pentru sinteza luminii alb-strălucitoare. Nimănui nu-i trece prin cap să critice o culoare a curcubeului. Nimeni nu spune: „Vai, culoarea aceea este rea“ sau „păcătoasă“. Din păcate, noi procedăm în acest fel cu semenii noştri în ceea ce priveşte emoţiile lor, considerându-le pe unele bune şi pe altele rele.

Ori de câte ori ne criticăm propriile emoţii, considerându-le negative, şi mai ales încercând să le negăm, noi reprimăm un aspect al fiinţei noastre. În acest fel, creăm un blocaj în

interiorul nostru, care ne împiedică să ne exprimăm plenar măreţia noastră sublimă. Este ca şi cum am încerca să extragem anumite culori din spectru pornind de la o judecată morală. În acest fel, nu vom putea obţine niciodată lumina alb-strălucitoare, pe care o vom trunchia şi o vom transforma în altceva.

Nu vreau să spun cu asta că trebuie să *acţionăm* pornind de la fiecare emoţie a noastră, ci doar că trebuie să ne acceptăm emoţiile ca parte integrantă a totalităţii noastre. Negarea lor echivalează cu interzicerea anumitor culori refractate de o prismă. Cu alte cuvinte, noi nu putem intra în contact cu esenţa pură a iubirii necondiţionate care rezidă în inima noastră decât prin acceptarea întregului spectru al emoţiilor noastre, fără a le judeca vreodată.

Î: După părerea ta, noi suntem deja fiinţe spirituale infinite plenar conştiente de esenţa lor înainte de a ne încarna în această lume fizică, şi dacă da, cum se face că în această viaţă uităm într-o asemenea măsură de măreţia sublimă a sinelui nostru infinit?

R: Am într-adevăr o părere bine definită în această privinţă, dar mă tem că ea nu va face decât să creeze şi mai multe întrebări! În timpul experienţei mele în apropierea morţii am rămas cu convingerea că noi nu venim în această lume cu scopul de a uita cine suntem şi că viaţa în planul fizic nu trebuie neapărat să fie grea. *Noi* suntem cei care o facem să pară astfel, prin ideile şi convingerile noastre greşite.

Înţelegerea spirituală la care am avut acces în timpul experienţei mele mi-a parvenit „în bloc“, dar dacă ar fi să o „traduc“ în cuvinte, iată cum aş descrie-o: *„O, deci viaţa nu trebuie să fie o luptă! Dimpotrivă, noi ar trebui să o savurăm şi să ne simţim în permanenţă bine! Ce păcat că nu mi-am dat seama de acest lucru până acum! O, deci corpul meu şi-a creat singur boala, din cauza gândurilor mele strâmbe, a criticilor pe care mi le-am adresat de-a lungul vremii şi a convingerilor care m-au limitat, pe scurt, a conflictelor mele interioare. Ce trist mi se pare faptul că nu am înţeles că noi venim în această lume pentru a ne simţi bine în pielea noastră şi pentru a ne desfăta cu viaţa pe care ne-am ales-o, respectiv pentru a ne manifesta în planul fizic esenţa plină de iubire!“*

A urmat un fel de „dialog“ ceva mai greu de explicat, pe care

l-aş putea interpreta astfel: *„Cum se face că incapacitatea mea de a-mi realiza propria măreţie spirituală a condus la un deznodământ atât de dureros: manifestarea unei boli terminale atât de teribile cum este cancerul?“*

Mi s-a „răspuns“ astfel (sub forma propriilor mele gânduri): *„O, înţeleg! Cancerul nu mi s-a întâmplat mie, căci în lumina adevărului meu interior eu nu sunt niciodată o victimă. El nu a fost decât consecinţa propriei mele puteri şi energii rămase neexprimate, care s-a întors împotriva corpului meu, în loc să se manifeste în lumea exterioară!*

Am înţeles atunci cu claritate că boala mea nu a fost o pedeapsă sau ceva de genul acesta, ci propria mea forţă a vieţii care s-a manifestat sub forma cancerului pentru că nu i-am permis să se manifeste ca măreţie interioară. Am ştiut că am de ales: să mă întorc în corpul meu sau să îmi continui călătoria în lumea de dincolo. Dacă m-aş fi întors în corpul fizic, cancerul ar fi dispărut, căci energia mea nu s-ar mai fi manifestat în acea manieră, ci sub forma sinelui meu infinit care tocmai mi-a fost revelat.

M-am întors aşadar pe pământ, ştiind însă că raiul este o stare de spirit, nu un loc, iar beatitudinea pe care am simţit-o în lumea de dincolo m-a urmat în această lume. Ştiu că sună bizar, dar am rămas cu convingerea că până şi „căminul nostru real“ este o stare de spirit, nu un loc. De pildă, în clipa de faţă eu mă simt „acasă“ şi nu mai am nici o dorinţă de a fi altundeva. Din punctul meu de vedere, nu-mi mai pasă deloc dacă mă aflu în această lume sau în cea de dincolo. Cele două lumi nu sunt decât aspecte diferite ale experienţei pe care o trăieşte sinele nostru infinit, dilatat, măreţ şi sublim. Adevăratul nostru cămin se află în interiorul nostru şi ne urmează oriunde ne-am duce.

Î: De vreme ce eu nu am trăit o experienţă în apropierea morţii, există vreo posibilitate să îmi trezesc şi să îmi amplific încrederea în incredibila forţă a vieţii de care vorbeşti?

R: Cu siguranţă. Nimeni nu trebuie să trăiască o experienţă în apropierea morţii pentru a-şi realiza propria măreţie interioară.

Experienţa m-a învăţat că cea mai sigură cale de cultivare a încrederii şi a conexiunii cu forţa universală a vieţii porneşte întotdeauna de la sine. Cu alte cuvinte, noi trebuie să ne iubim

şi să avem încredere în noi înşine. Cu cât reuşim mai mult acest lucru, cu atât mai centraţi ne simţim în tapiseria cosmică. Cu cât ajungem să ne simţim mai conectaţi unii cu ceilalţi, cu atât mai capabili devenim să îi influenţăm pe cei din jur, permiţându-le să simtă acelaşi lucru.

Î: Ce rol au jucat în procesul vindecării tale credinţa şi sistemul convingerilor tale, şi cum s-au transformat convingerile tale în urma experienţei în apropierea morţii?

R: Vindecarea mea nu a avut absolut nimic de-a face cu credinţa şi cu convingerile mele. Dimpotrivă, ea a fost generată de suspendarea totală a acestora. În cazul meu, catalizatorul a fost experienţa morţii iminente.

Din punctul meu de vedere, boala însăşi a fost generată de convingerile mele prea puternice, şi din păcate conflictuale. Orice convingere concretă limitează viaţa, întrucât ne menţine blocaţi în ceea ce cunoaştem deja, iar cunoaşterea noastră în această lume este limitată de simţurile noastre fizice. Pe de altă parte, deschiderea în faţa incertitudinii ne permite să ne deschidem în faţa tuturor posibilităţilor. Ambiguitatea este poarta către potenţialul nostru infinit.

Nevoia de siguranţă ne blochează acest potenţial. Dimpotrivă, conştientizarea faptului că: *„Nu ştiu“* sau gândul: *„Haide să vedem ce se întâmplă“* îi permite sinelui nostru infinit să ne ofere răspunsuri şi soluţii care pot fi absolut inedite pentru noi, şi care se pot manifesta în modalităţi sincrone, la limita miraculosului. Ori de câte ori ne deschidem în faţa ambiguităţii, puterea noastră interioară devine maximă. Detaşarea de convingerile (pozitive şi negative în egală măsură), dogmele şi doctrinele în care am crezut până acum face ca Universul însuşi să se pună la dispoziţia noastră, oferindu-ne cele mai bune soluţii posibile pentru viaţa pe care o trăim. Acestea sunt momentele în care luciditatea noastră ajunge la apogeu şi în care viaţa devine magică.

Renunţarea la vechile ataşamente echivalează cu acceptarea libertăţii şi a încrederii în propria noastră divinitate şi măreţie interioară. Ea reprezintă o formă de vindecare în sine. Ori de câte ori renunţăm la nevoia de a ne vindeca la nivel fizic, viaţa noastră devine mai liberă, mai desăvârşită şi mai savuroasă.

Î: A fost credinţa ta în Sursă unul din factorii care te-

au vindecat?

R: În cazul meu, eu *am devenit una* cu Sursa şi am atins o stare de claritate desăvârşită. Conştiinţa mea s-a dilatat atât de mult încât a circumscris întreaga totalitate. Luciditatea devine absolută în această stare şi totul devine cunoscut. În timpul experienţei mele mi s-a părut că sunt una cu tot ce există şi că totul există în mine. Cu alte cuvinte, am devenit eternă şi infinită.

De îndată ce această claritate s-a trezit în mine, am înţeles. Am ştiut atunci că dacă optez pentru a mă întoarce în lumea fizică, corpul meu se va vindeca.

În urma experienţei mele am rămas cu convingerea că în esenţa noastră noi suntem cu toţii Una. Încarnarea pe Pământ este o desprindere aparentă din marea unitate, iar moartea reprezintă o întoarcere în aceasta. Experienţa mea în preajma morţii mi-a oferit un crâmpei din această unitate. I-aş putea spune la fel de bine *Dumnezeu,* dar am convingerea că oamenii au idei diferite despre acest concept. Eu nu percep Divinul ca pe o entitate diferită de mine sau de altcineva, ci ca pe o stare existenţială care transcende dualitatea. Din acest punct de vedere, eu şi ea suntem indivizibili, ceea ce înseamnă că sunt în permanenţă unită cu ea în interiorul meu. Expresia mea fizică nu este decât o faţetă a acestei Totalităţi.

Î: Există vreo posibilitate ca voinţa noastră personală să se conecteze cu voinţa Totalităţii, astfel încât să ne putem vindeca liber şi să avem acces la întreaga noastră putere?

R: Îmi place să cred că da. Orice om este capabil să îşi acceseze liber puterea vindecătoare a sinelui său. Eu cred că sigurul lucru care ne împiedică să facem acest lucru sunt miturile noastre colective, toate acele poveşti pe care ni le spunem de generaţii întregi. Acestea ne-au condus la sentimentul deconectării şi la toată discordia pe care o putem vedea în această lume, inclusiv la conflictele din propriul nostru corp.

Aceste convingeri invizibile ne menţin deconectaţi de propriul nostru adevăr lăuntric, făcându-ne să credem că suntem separaţi de energia universală. Cu alte cuvinte, ele ne menţin în dualitate, separaţi de centrul nostru creator. Aceste mituri sunt create însă de noi înşine. Pe măsură ce poveştile pe

care ni le spunem se schimbă, realitatea fizică reflectă aceste schimbări.

Pentru ca astfel de vindecări spirituale să se petreacă mai frecvent pe Pământ, ar trebui să ne schimbăm mitologiile şi convingerile, astfel încât acestea să reflecte faptul că *suntem Una cu energia universală a vieţii.* Numai în acest fel vom putea ajunge să ne simţim conectaţi cu centrul nostru creator, manifestând în acelaşi timp mai multă energie pozitivă în această lume fizică.

Procesul de vindecare se petrece atunci când intenţia noastră creatoare converge cu energia universală a vieţii şi constată că este una cu ea.

Î: În ce fel percepi libertatea în urma experienţei tale în apropierea morţii?

R: Într-adevăr, mă simt eliberată, nu doar de vechile mele ideologii, convingeri şi concepte, ci şi de nevoia de a căuta altele noi.

După părerea mea, noi adoptăm şi ne cramponăm de astfel de doctrine doar pentru a ne simţi în siguranţă în momentele noastre de incertitudine. Din păcate, noi avem tendinţa de a deveni dependenţi de ele, simţind nevoia ca ele să fie adevărate pentru a ne simţi întotdeauna în siguranţă. Cu cât ajungem să ne cantonăm mai tare în convingerile noastre legate de natura limitată a realităţii, cu atât mai multă putere proiectăm asupra acestora. În acest fel, ele ajung să ne modeleze realitatea după chipul şi asemănarea lor.

Experienţa mi-a oferit un crâmpei dintr-o stare de conştiinţă eliberată de nevoia de siguranţă (în egală măsură fizică şi psihologică). Cu alte cuvinte, am devenit conştientă că adevărata perfecţiune există chiar în mijlocul ambiguităţii. Din punctul meu de vedere, adevărata libertate constă în menţinerea acestei eliberări mentale interioare.

Î: Crezi că ai mai fi ales să te întorci în această lume fizică dacă ai fi ştiut că starea ta de sănătate nu s-ar fi ameliorat?

R: Dată fiind starea de claritate în care mă aflam, bănuiesc că m-aş fi întors, căci aş fi înţeles de ce este necesar să mă manifest în continuare printr-un corp bolnav. Această cunoaştere ar fi eliminat sau ar fi redus probabil suferinţa mea fizică, chiar dacă nu ar fi fost capabilă să îmi elimine complet

boala. Aş fi continuat astfel să trăiesc în corpul fizic bolnav, ştiind însă de ce este necesar acest lucru. După părerea mea, orice om are o misiune precisă pe care şi-a asumat-o pentru această viaţă, indiferent de starea sănătăţii sale.

Î: Mesajul tău este foarte clar: *noi trebuie să ne manifestăm autenticitatea, să fim cei care suntem cu adevărat!* În acest caz, ce putem spune despre criminali şi despre răufăcători? Trebuie să fie şi ei cei care sunt? În plus, ai afirmat că în lumea de dincolo nu există nici o judecată. Asta înseamnă că orice om poate face fărădelegi fără a fi pedepsit!?

R: Într-adevăr, în lumea de dincolo nu există niciun fel de condamnare, căci nu există nimic de condamnat. Acolo, totul este conştiinţă pură.

Mulţi oameni refuză să creadă că nimeni nu este judecat după moarte. Gândul că răufăcătorii vor fi judecaţi pentru fărădelegile lor îi reconfortează. În realitate, pedepsele, răsplăţile, judecata şi condamnarea sunt aspecte terestre, nu spirituale. Ele sunt valabile doar în lumea noastră, a dualităţii. De aceea avem atâtea reguli, legi şi sisteme.

În lumea de dincolo fiecare spirit ştie cu o claritate perfectă cine este şi de ce a făcut ce a făcut cât timp s-a aflat pe pământ, indiferent cât de lipsite de etică au fost acţiunile sale. După părerea mea, cei care le fac rău semenilor lor procedează astfel exclusiv din cauza durerii pe care o simt în interior datorită propriilor limitări şi separării pe care o percep. Oamenii care violează şi ucid nu au nici cea mai mică idee despre măreţia lor interioară. Ei simt o mare nefericire interioară, de vreme ce sunt capabili de astfel de acte. De aceea, ei au nevoie de cea mai mare compasiune – în niciun caz de judecată şi de continuarea suferinţei în lumea de dincolo.

Eu nu cred că răufăcătorii şi criminalii *sunt* „ceea ce par a fi“. Dimpotrivă, am convingerea că nu se orientează către distrugere decât după ce s-au rătăcit complet, uitând cu desăvârşire de adevărul lor interior. Orice criminal şi-a pierdut contactul cu centrul său spiritual, iar acţiunile sale malefice sunt o simplă reflectare a ceea ce simte el *în interiorul* său. Noi ne gândim la abuzatori şi la victime din perspectiva dualistă a lui „ei“ şi „noi“. În realitate nu există „ei“. Există *numai* „noi“!

Un ucigaş în serie este un om bolnav, la fel ca un om care

suferă de cancer. Cu cât într-o societate există mai mulţi ucigaşi, cu atât mai bolnavă este comunitatea în ansamblul ei. Închiderea răufăcătorilor are efecte pozitive pe termen scurt, la fel ca şi tratarea simptomelor exterioare ale cancerului, dar atât timp cât nu sunt abordate cauzele societale care generează astfel de simptome, ele nu vor face decât să se amplifice, silindu-i pe guvernanţi să construiască din ce în ce mai multe închisori şi să înăsprească în permanenţă pedepsele. Răufăcătorii nu sunt doar nişte victime ale circumstanţelor lor exterioare, ci sunt chiar simptomele fizice ale unei *boli colective.*

Nu vreau să spun cu asta că sunt de acord cu acţiunile lor, ci doar că aşa cum cunoaşterea măreţiei mele interioare m-a vindecat şi m-a transformat pe mine, acelaşi lucru s-ar putea întâmpla şi cu aceşti oameni. Un om fericit care se simte iubit şi inseparabil de marea unitate ştie perfect că a-i face rău unei alte persoane înseamnă a-şi face rău lui însuşi.

Î: Vrei să spui că un răufăcător – de pildă un criminal – ajunge în acelaşi loc în planul spiritual ca şi un sfânt, nesimţindu-se judecat în niciun fel?

R: Da, asta vreau să spun.

Odată ajunşi în lumea de dincolo, noi înţelegem că orice am făcut – indiferent cât de malefice ar fi fost faptele noastre – a derivat din teamă, din durere şi din limitarea perspectivelor noastre. O mare parte din faptele şi sentimentele noastre se datorează faptului că nu cunoaştem nici o altă cale. În lumea de dincolo limitările fizice ne devin clare, aşa că înţelegem imediat de ce am făcut ce am făcut şi nu mai simţim decât compasiune.

Aşa-zişii „răufăcători“ sunt victimele propriilor lor limitări, dureri şi temeri. Cine realizează acest lucru se simte conectat cu tot ceea ce există, deci şi cu ei. Atât timp cât m-am aflat în lumea de dincolo, am înţeles că noi suntem cu toţii Una, deci suntem la fel.

Dacă toţi oamenii ar deveni conştienţi de acest lucru, nimeni nu ar mai avea nevoie de legi şi de închisori. Din păcate, atât timp cât ne aflăm în acest plan fizic noi nu înţelegem acest lucru, aşa că gândim în termenii „noi şi ei“ şi acţionăm mânaţi de teamă. Aşa se explică judecăţile noastre, legile, închisorile şi pedepsele. În această lume şi în această epocă noi avem nevoie de aceste lucruri pentru a ne simţi protejaţi. În lumea de dincolo nu există însă pedepse, căci cei ajunşi acolo realizează că sunt

conectaţi cu tot ceea ce există.

Î: De vreme ce noi ne creăm propria realitate, crezi că oamenii vor fi pedepsiţi pentru *karma* lor negativă?

R: În viziunea mea, *karma* este mai degrabă un concept care ţine de echilibru decât de legea cauzei şi efectului. Spre exemplu, eu nu folosesc niciodată expresia *karma negativă,* căci nu cred în aşa ceva. Cred pur şi simplu că toate aspectele vieţii sunt necesare pentru a crea totalitatea.

Nu cred nici că noi ne trăim viaţa secvenţial, în timpul liniar, fără de care ideea convenţională de *karma* nu poate fi înţeleasă. Eu însămi am fost educată de mică să cred în acest concept.

În timpul experienţei mele în apropierea morţii am înţeles însă că toate momentele din viaţa noastră – trecut, prezent şi viitor, cunoscut, necunoscut şi incognoscibil – există în simultaneitate, într-o altă dimensiune decât cea pe care noi o numim timp liniar. Am realizat atunci că eu sunt deja tot ceea ce îmi doresc să devin şi că acest lucru este valabil pentru toată lumea. Lucrurile pe care noi le percepem ca fiind bune, rele, pozitive sau negative, sunt simple părţi componente ale unei Totalităţi echilibrate şi perfecte.

Î: Am auzit mulţi oameni vorbind despre importanţa iertării. În timpul experienţei tale în apropierea morţii ai constatat că trebuie să ierţi foarte mult?

R: În lumea de dincolo starea de claritate este atât de acută încât iertarea capătă un cu totul alt înţeles. Cu această ocazie, am înţeles că singura persoană pe care nu o iertasem cu adevărat pe Pământ am fost *eu însămi,* nu ceilalţi oameni. Pe de altă parte, nu am simţit nici o judecată negativă pentru aşa-zisele mele greşeli, ci doar o înţelegere deplină referitoare la acţiunile mele.

Am realizat de asemenea că în acea lume infinită nu există practic nevoia de a ierta pe cineva, căci suntem cu toţii copiii perfecţi şi desăvârşiţi ai Universului, a căror esenţă este iubirea necondiţionată. Aceasta este dreptul nostru prin naştere, nu judecata şi condamnarea. De aceea, nu trebuie să facem ceva anume pentru a o binemerita. Iubirea este pur şi simplu realitatea noastră.

Nevoia de a ierta se naşte din perspectiva dualistă care împarte realitatea în bună şi rea. Într-o dimensiune în care nu există nici o judecată nu poate exista nici iertarea. La nivelul

tapiseriei cosmice pe care o creăm, toate gândurile, cuvintele şi acţiunile noastre sunt necesare pentru ţeserea Totalităţii infinite. Aceasta este măreaţă şi sublimă, dar numai în ansamblul ei, incluzând în egală măsură în sine aspectele aşa-zis pozitive şi negative. Ca să revin la exemplul cu spectrul luminii alb-strălucitoare, toate culorile sunt necesare pentru a permite manifestarea vieţii, oferind contrastele necesare acesteia. În aceste condiţii, ce mai rămâne de iertat?

Personal, am înlocuit iertarea cu empatia, iubirea necondiţionată şi compasiunea – deopotrivă faţă de mine însămi şi faţă de ceilalţi oameni. Prefer să nu mai judec pe nimeni, aşa că nu mai simt nevoia de a ierta pe cineva, şi îmi manifest respectul şi admiraţia pentru toate rolurile pe care le joacă oamenii în marea Totalitate a creaţiei.

Î: Nu crezi că o iubire de sine prea mare îi poate face pe oameni să devină egoişti?

R: Cine înţelege că se află chiar în centrul Universului realizează automat valoarea iubirii de sine (adică a sinelui său). Pe de altă parte, nimeni nu poate oferi altcuiva ceea ce nu are.

În cultura mea, am fost învăţată de mică să îi pun întotdeauna pe ceilalţi pe primul loc şi să nu mă gândesc deloc la mine. În mod paradoxal, tocmai de aceea am avut foarte puţine lucruri bune de oferit celorlalţi oameni. Numai cine îşi umple propria cupă are ceva de oferit. Cu alte cuvinte, numai cine se iubeşte şi se acceptă necondiţionat pe sine, considerându-se o creatură sublimă şi tratându-se cu cel mai mare respect şi cu cea mai mare consideraţie, îi poate trata cu acelaşi respect şi cu aceeaşi consideraţie şi pe ceilalţi oameni. Preţuirea de sine se află întotdeauna pe primul loc, iar consecinţa ei este afecţiunea pentru ceilalţi oameni.

Egoismul se naşte dintr-o iubire prea mică, nu prea mare de sine, căci oamenii cărora le lipseşte iubirea de sine simt nevoia să îşi compenseze această lipsă. De aceea, eu nu consider că poate exista o iubire de sine prea mare, la fel cum nu poate exista o iubire prea mare faţă de semeni. Lumea în care trăim suferă tocmai din cauza lipsei iubirii de sine, care este compensată prin judecăţi critice, insecuritate, teamă şi neîncredere. Dacă ne-ar păsa mai mult de noi înşine, majoritatea acestor flageluri ar dispărea.

Cuvintele „te iubesc“ cărora le lipseşte un echivalent interior

nu sunt decât un gest teatral. Ele nu au nici cea mai mică realitate. Iubirea de sine şi iubirea faţă de semeni sunt unul şi acelaşi lucru. Noi suntem cu toţii una; suntem interconectaţi. Numai conştientizarea propriei divinităţi ne poate ajuta să vedem divinitatea şi măreţia sublimă în ceilalţi oameni. Cine înţelege acest lucru îşi oferă mult mai uşor iubirea celorlalţi oameni.

Î: Majoritatea oamenilor aflaţi pe o cale spirituală cred că egoul împiedică evoluţia şi creşterea, şi implicit că trebuie transcens. Tu de ce nu recomanzi acest lucru?

R: După părerea mea, cine îşi neagă propriul ego se leagă şi mai strâns de acesta, căci orice respingere a lui generează o forţă egală de sens contrar. Cu cât respingi mai abitir un aspect, cu atât mai mult se luptă acesta pentru supravieţuirea lui. În schimb, cine îşi acceptă şi îşi iubeşte necondiţionat egoul ca modalitate a exprimării de sine în această lume fizică nu mai are nici o problemă cu el. Pentru un astfel de om, egoul nu mai reprezintă o frână în calea dezvoltării sale spirituale, ci dimpotrivă, un factor de accelerare a acesteia.

Orice om se naşte cu un ego. Acesta face în mod natural parte integrantă din ceea ce suntem pe acest pământ. Singura transcendere a egoului este posibilă exclusiv în lumea de dincolo. De aceea, reprimarea egoului în această viaţă nu poate conduce decât la un conflict interior şi la o judecată de sine. Pe de altă parte, noi nu vom ajunge să acceptăm niciodată necondiţionat egourile altor persoane decât iubindu-ne şi acceptându-ne necondiţionat propriul ego. Numai în acest caz încetează acesta să mai fie o problemă, permiţând strălucirea liberă a smereniei şi a măreţiei interioare a sinelui.

Î: Ce crezi despre serviciu şi despre slujirea semenilor noştri?

R: Atunci când se naşte din centrul fiinţei noastre, serviciul este forma cea mai înaltă a iubirii de sine. În astfel de cazuri, el generează întotdeauna o stare de fericire intensă, iar omul se simte uşor şi liber. În astfel de cazuri, fericirea sa devine contagioasă, iar beneficiarul serviciului ajunge să o simtă la rândul lui, amplificându-şi preţuirea de sine.

Cine realizează însă un serviciu dintr-un simţ al obligaţiei sau al datoriei se simte împovărat şi secătuit de energie. Serviciul său nu îl ajută nici pe el, nici pe beneficiar să se simtă mai bine,

îndeosebi dacă acesta din urmă intuieşte că primul acţionează din obligaţie. În acest caz, el se poate simţi mărunt şi lipsit de valoare.

În plus, o acţiune care derivă din centrul fiinţei nu mai este o simplă acţiune, ci devina una cu ceea ce este omul în esenţa lui. Acesta nu se gândeşte la ceea ce face, ci devine un instrument în slujba unei puteri mai mari decât el, care se manifestă sub forma serviciului în această lume fizică. Aceasta este diferenţa între *a fi de folos* şi *a face un serviciu.*

Pe nivelul spiritual omul înţelege că nu există nici o separare între sinele său şi univers. El ştie că tot ceea ce face pentru Totalitate face de fapt pentru sine, şi viceversa, iar această înţelegere îl umple de încântare.

Î: Privind în jur, îmi dau seama că cei care insistă că punctul lor de vedere este singurul corect generează inevitabil ranchiună, certuri şi ostilitate. Cei care trăiesc experienţe în apropierea morţii afirmă însă că realitatea fizică nu este altceva decât un fel de vis. Rezultă că oamenii se ceartă între ei susţinându-şi validitatea propriilor iluzii. Poţi dezvolta acest subiect?

R: Eu nu mă pot raporta decât la experienţa mea. Într-adevăr, atunci când am „murit“ m-am simţit ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis. Nu m-am simţit de parcă m-aş fi dus altundeva, ci ca şi cum m-aş fi trezit la o realitate mai amplă, pe care o percepeam cu ajutorul unui simţ omnivizual, adică la 360 de grade şi dintr-o perspectivă simultană a tuturor simţurilor (numită sinestezie). Pe scurt, puteam vedea, auzi, simţi şi cunoaşte *tot* ceea ce făcea parte din universul meu! Trăiam simultan în trecut, prezent şi viitor. Ştiam ce se întâmplă dincolo de pereţii salonului în care mă aflam, dar şi de spaţiul fizic, atât timp cât respectivele evenimente aveau vreo legătură cu mine. Aşa se explică de ce am perceput conversaţiile medicilor cu familia mea, călătoria fratelui meu cu avionul etc.

Metaforic vorbind, m-am simţit ca un orb care devine capabil să vadă pentru prima oară. El rămâne acelaşi, dar percepe lumea cu o claritate uluitoare, pe care nu a mai avut-o până acum. De altfel, aceasta nici nu arată aşa cum şi-a imaginat-o el până recent. De pildă, el înţelege pentru prima oară concepte precum culorile şi umbrele, pe care înainte nu avea cum să le înţeleagă la nivel conceptual.

În mod similar, eu am înţeles pentru prima oară că suntem cu toţii interconectaţi şi că tot ceea ce simt eu influenţează întregul univers, căci Totalitatea există în interiorul meu. Astfel, din punctul meu de vedere, dacă eu sunt fericită, întregul univers devine fericit. Dacă eu mă iubesc pe mine însămi, toţi ceilalţi mă vor iubi şi aşa mai departe.

După ce am revenit la conştiinţa terestră, deşi o parte din simţurile dilatate pe care le-am avut în timpul experienţei în apropierea morţii au dispărut, înţelegerea, claritatea şi sentimentul iubirii necondiţionate nu m-au mai părăsit. Am unit deja punctele între ele, aşa că nu m-am mai putut întoarce la modul meu de a gândi de dinainte. Să revenim la exemplul cu orbul care a început să vadă pentru prima oară în viaţa sa. Chiar dacă orbeşte din nou, acum el ştie cum arată realitatea, chiar dacă nu o mai poate vedea. La fel s-au petrecut lucrurile şi cu mine.

Cât despre faptul că acest plan fizic este iluzoriu, eu cred că fiecare dintre noi şi-a creat realitatea personală pornind de la convingerile sale legate de lume. În starea de trezire spirituală pe care am simţit-o în timpul experienţei mele în apropierea morţii eu am simţit că această lume tridimensională reprezintă manifestarea absolută a gândurilor mele. Când am ajuns în lumea de dincolo, m-am trezit într-o dimensiune mai reală decât aceasta… cam la fel ca atunci când ne trezim din vis în realitatea noastră de zi cu zi!

Î: Ce crezi despre religie? Am constatat că nu pomeneşti decât foarte rar sau deloc despre acest subiect atunci când vorbeşti despre experienţa ta.

R: Aşa este. Personal, consider că moartea transcende religia, care nu este decât o instituţie creată de om pentru a înţelege ce se întâmplă după moarte. După ce am experimentat lumea de dincolo, orice încercare de a o adapta pentru a se potrivi unei religii sau alta nu face decât să diminueze această experienţă.

Un alt motiv pentru care nu-mi place să vorbesc despre religii este acela că acestea se bat cap în cap, creând astfel noi diviziuni în mintea oamenilor, iar aceasta nu este intenţia mea. Eu am experimentat deja unitatea tuturor oamenilor şi ştiu că atunci când mor, aceştia ajung în acelaşi loc, indiferent dacă pe pământ i s-au închinat lui Iisus, lui Buddha, lui Shiva, lui Allah,

sau au fost atei. Singurul lucru care contează nu este cărei divinităţi i te închini, ci *ce simţi în legătură cu tine* aici şi acum. De asta depinde felul în care îţi trăieşti viaţa *acum,* iar în afara momentului prezent nu mai există niciun alt timp. De aceea, este foarte important să fii tu însuţi şi să trăieşti la unison cu adevărul tău interior. Spre exemplu, un om de ştiinţă care trăieşte la unison cu pasiunea sa este la fel de valoros pentru umanitate ca şi Maica Tereza.

Î: Una dintre afirmaţiile cele mai uimitoare pe care le-ai făcut ca urmare a înţelegerii la care ai ajuns în urma experienţei tale are implicaţii profunde şi cu bătaie foarte lungă. Mă refer la afirmaţia că noi ne putem modifica efectiv trecutul prin alegerile noastre prezente, pe măsură ce viaţa noastră avansează către viitor. Am înţeles corect această afirmaţie?

R: Ai interpretat foarte corect ceea ce doresc să spun. Eu cred că momentul prezent este singurul punct temporal în care ne putem crea realitatea. Te rog să observi că eu nu spun (în mod intenţionat) „prin care ne putem crea viitorul“. În timpul experienţei mele trecutul şi viitorul mi s-au părut fluide, nu fixe. De aceea am putut modifica rezultatele testelor medicale în funcţie de decizia mea de a mă întoarce sau nu în planul fizic.

Eu cred că această afirmaţie este importantă, datorită implicaţiilor sale. În cazul meu, decizia pe care am luat-o atunci continuă să îmi influenţeze conştiinţa şi experienţa de viaţă, care au devenit mai mari decât experienţa în sine în preajma morţii.

Î: Atunci când ne-ai povestit despre experienţa în preajma morţii pe care ai trăit-o, ai spus: „Orice boală începe mai întâi de toate la nivel energetic, şi abia apoi se manifestă la nivel corporal.“ Ştii cumva cum se petrece acest proces şi ce anume determină apariţia bolii?

R: În timpul experienţei mele în apropierea morţii m-am simţit ca şi cum corpul meu în forma sa solidă nu exista deloc. Practic, eram energie pură. Poate că la acest lucru se referă oamenii care vorbesc despre suflet sau despre spirit. Acea energie cu care mă identificam era infinit mai mare decât corpul meu, motiv pentru care folosesc atât de frecvent cuvântul *măreţie,* pentru că exact asta am simţit în timpul acelei

experienţe. Gândul că aveam inclusiv un corp fizic părea iluzoriu, adevăratul meu eu fiind această masă infinită de energie. Dintr-o altă perspectivă, corpul meu nu era decât un barometru care indica în ce măsură am manifestat această forţă a vieţii cât timp am trăit pe pământ. În acea stare de conştiinţă, lumea tridimensională mi se părea a fi „lumea de dincolo“, iar adevăratul meu eu părea a fi acea masă de energie pură.

Din acest punct de vedere, bănuiesc că nivelul elevat de evoluţie spirituală sau de conştiinţă poate fi tradus prin capacitatea de a manifesta un procent mai mare din forţa vieţii, fapt care conduce la o valoare mai mare indicată de „barometru”! Aşa se explică puterea energiei pozitive şi a prezenţei fizice a maeştrilor. În lumea spirituală nimeni nu mi s-a părut însă mai puternic sau mai slab decât ceilalţi. Toate spiritele erau la fel de măreţe. În ceea ce priveşte procentul din această energie infinită pe care îl manifestăm în planul fizic, aceasta pare să fie alegerea noastră.

Î: Vrei să spui că puterea care te-a vindecat a venit din interiorul tău, nu de undeva din exterior?

R: Nu a venit nici din interior, nici din exterior, sau dacă preferi, a venit şi din interior şi din exterior. Cât timp m-am aflat în starea de conştiinţă care transcendea dualitatea, am înţeles că nu există nici o separaţie între interior şi exterior. Practic, în acea stare eram una cu sursa întregii realităţi. Dacă cel care a pus întrebarea se referă la faptul că m-am vindecat datorită egoului sau eului meu fizic, atunci răspunsul este negativ. Procesul de vindecare s-a datorat exprimării mele prin intermediul sinelui meu infinit şi înţelegerii faptului că eu nu sunt separată de sursă sau de creaţia sa.

Î: Ce crezi despre diferitele sisteme vindecătoare din Orient şi din Occident?

R: Sunt de părere că multe metode de tratament pe care le aplică acestea sunt cu adevărat utile. Aşa cum am mai spus, eu nu consider că este necesar să trăieşti o experienţă în apropierea morţii pentru a te vindeca.

Înainte de trăirea acestei experienţe, la baza tuturor acţiunilor mele stătea frica. Acesta a fost principalul motiv care a stat inclusiv la baza acţiunilor pe care le-am întreprins pentru a mă vindeca. Structura mea psihologică era de aşa natură că nu aplicam aceste metode decât pentru că mă temeam de ceea

ce s-ar întâmpla dacă nu le-aş aplica.

Când frica dispare şi o metodă terapeutică este aplicată din perspectiva încrederii, şansele ei de a genera efecte pozitive sunt mult mai mari. În timpul scurtei mele vizite în India starea mea de sănătate s-a îmbunătăţit pentru simplul motiv că eram departe de atmosfera de teamă în care trăiam în Hong Kong. Cultura indiană susţine o abordare complet diferită asupra cancerului, infinit mai pozitivă decât cea occidentală. În Hong Kong-ul occidentalizat, marea majoritate a oamenilor cu care aveam de-a face se temeau îngrozitor de cancer şi îmi transmiteau această teamă. În India am avut acces la o perspectivă diferită, care mi-a redat speranţa. Efectele acestei stări de spirit pozitive asupra sănătăţii mele s-au văzut destul de rapid.

Î: Spuneai că boala ta a părut să se vindece când te-ai dus în India şi ai primit un tratament ayurvedic, dar ea a recidivat când te-a întors la Hong Kong. Ai înţeles de ce a dispărut cancerul în India şi de ce a recidivat el în Hong Kong?

R: Convingerea mea este că ayurveda a funcţionat în cazul meu în India pentru că nu mi-a creat nici o stare de conflict interior. Toţi oamenii din jurul meu credeau în principiile ei, iar metodele pe care le aplicam li se păreau tuturor normale. De aceea, nu mai simţeam nici o stare de confuzie. Pentru prima dată în viaţa mea, mi se părea că sunt pe calea cea bună. În plus, primeam foarte mult sprijin din partea comunităţii, căci în India există numeroşi medici, *ashram-uri* etc., care susţin la unison această modalitate terapeutică.

În Hong Kong există o atmosferă multiculturală, care susţine posibilităţi nesfârşite. Din păcate, toate aceste modalităţi terapeutice intră în conflict unele cu altele! Prima mea alegere nu a fost nici o clipă medicina occidentală, dar dacă nu aş fi avut o înclinaţie personală către celelalte metode, aş fi ales-o fără ezitare. În ceea ce mă priveşte, această metodă de tratament era ultimul lucru din lume pe care doream să îl aplic.

Sunt convinsă că dacă aş fi crescut în centrul Chinei, medicina tradiţională chineză ar fi dat rezultate la fel de bune în cazul meu. De fapt, cel mai probabil nu m-aş fi îmbolnăvit deloc de cancer! De altfel, în această cultură cancerul este numit „boala occidentalilor“, căci incidenţa acestei boli este mult mai

redusă decât în ţările vestice (la fel ca şi în Japonia şi în India).

Unii oameni cred că absenţa cancerului în aceste culturi se datorează dietei, dar eu una consider că aceasta este doar una din cauze. Un factor mult mai important mi se par a fi convingerile mentale. Occidentalii se tem infinit mai mult de cancer, fiind sensibilizaţi inclusiv de nesfârşitele campanii de „conştientizare“ a factorilor de risc! Medicina convenţională occidentală este focalizată asupra detectării cancerului, cea mai mare parte a tehnologiilor sale fiind orientate către diagnosticare, nu către promovarea bunăstării şi echilibrului fizic.

Î: Ce diferenţe ai experimentat între abordarea terapeutică orientală şi cea occidentală?

R: Oscilaţia continuă între cele două abordări a făcut ca starea mea emoţională să alterneze între teamă şi speranţă.

Medicii occidentali erau focalizaţi exclusiv asupra cancerului, făcându-mă să mă simt ca şi cum ceva din exterior mi-ar fi atacat corpul fizic, aşa că trebuia să scap de duşman. Această perspectivă creează inevitabil o stare de teamă.

În schimb, medicii orientali (atât cei ayurvedici cât şi cei specializaţi în medicina tradiţională chineză) erau focalizaţi mai degrabă asupra bunăstării mele la nivel holistic. Ei considerau boala o încercare a corpului meu de a-şi vindeca dezechilibrele fizice, emoţionale şi mentale. Din această perspectivă, cancerul devine un aliat, nu un duşman. De aceea, metodele lor m-au reconfortat într-o măsură mult mai mare şi mi-au redat speranţa.

Privind lucrurile din perspectiva experienţei mele în apropierea morţii, îmi dau seama că adevărata mea boală nu a fost cancerul. Acesta nu a fost decât un simptom care încerca să îmi transmită un mesaj, a fost maniera corpului meu de a mă vindeca de adevărata boală de care suferéam. De aceea, privirea lui ca pe un duşman pe care trebuia să îl anihilez nu m-a ajutat cu nimic să elimin adevărata sa cauză. În timpul experienţei în apropierea morţii vindecarea s-a produs pe un nivel mult mai profund, determinând apoi dispariţia rapidă a celulelor canceroase.

Î: Din câte se pare, diferitele abordări terapeutice au baze culturale şi niciuna nu este superioară în sine celorlalte, cel puţin în ceea ce priveşte cancerul. Este

corect?

R: Da. Exact asta doresc să spun, ţinând cont de experienţa pe care am trăit-o. Din perspectiva mea, marea majoritate a bolilor moderne sunt dezechilibre mentale sau spirituale care se manifestă în corpul fizic. De aceea, tratamentele care se adresează minţii şi spiritului au şanse mult mai bune de a produce efecte benefice decât cele care se adresează exclusiv corpului fizic. Pe de altă parte, orice tratament care este susţinut de cultura ţării respective este mult mai eficient decât unul care nu este susţinut de această cultură, mai ales dacă acesta din urmă pune la grea încercare sistemul de valori mentale şi spirituale al pacientului.

Î: Ce crezi despre cancer şi despre medicină în urma experienţei pe care ai trăit-o? Crezi că umanitatea se apropie de găsirea unui remediu pentru această boală?

R: În ceea ce mă priveşte, consider că anumite cazuri specifice precum al meu reprezintă boli ale minţii şi sufletului, nu ale corpului. Simptomele fizice nu reprezintă decât efecte ale unor cauze mult mai profunde. De aceea, eu nu cred că remediile pentru aceste cazuri au ceva de-a face cu medicina, căci oamenii de ştiinţă nu ştiu unde să caute. Ei studiază exclusiv simptomele, nu şi cauzele, după care creează medicamente cu care maschează aceste simptome. Chiar dacă reuşesc uneori să ţină sub control simptomele, eu nu cred că această abordare va reuşi vreodată să conducă la un „remediu" pentru cancer.

În urma cercetărilor făcute, am înţeles că există foarte multe studii legate de această boală. Din păcate, toate sunt focalizate exclusiv asupra medicamentelor, nu asupra cauzelor reale ale cancerului. Am ajuns să mă întreb chiar dacă nu este mai uşor să faci bani vânzând medicamente decât să îi ajuţi pe oameni să creadă în măreţia lor divină!

Personal, cred că boala *mea* a fost o criză de identitate, fiind maniera corpului meu de a-mi spune că sufletul meu suferă din cauza pierderii identităţii sale reale. Dacă mi-aş fi recunoscut de la bun început adevărul interior, nu m-aş fi îmbolnăvit niciodată de cancer!

Î: Ce crezi despre bani din perspectiva lumii de dincolo? Mulţi oameni cred că banii reprezintă cauza tuturor problemelor şi relelor din această lume. Tu ce

crezi?

R: În sine, banii nu au decât puterea pe care le-o acordăm noi, la fel ca orice alt aspect din această dimensiune. Orice lucru poate fi folosit pentru a face bine sau pentru a face rău, dar în sine este absolut neutru. Noi suntem cei care îi conferim putere, prin judecăţile noastre, deopotrivă pozitive sau negative. Aşa procedăm cu banii, cu religia, cu rasa etc. Ne creăm anumite convingeri în legătură cu aceste concepte, le încărcăm emoţional şi astfel fie devenim mai puternici, fie intrăm în conflict cu semenii noştri care au alte convingeri.

Nu vreau să spun cu asta că acest mecanism este ceva rău. Poate că el este absolut necesar pentru a putea trăi în această lume fizică. Vrem, nu vrem, noi trăim într-o lume a dualităţii aparente, în care trebuie să decidem ce anume este bun şi ce nu, ce este negativ şi ce este pozitiv. Noi ne investim emoţiile în convingeri, inclusiv în cele legate de bani. Dacă am investi aceeaşi energie în altceva, lucrul respectiv ar căpăta aceeaşi putere pe care o au la ora actuală banii.

Moartea transcende însă dualitatea. De aceea, ea transcende religia, rasa, cultura şi toate valorile şi convingerile noastre. Noi nu suntem una cu aceste lucruri, ci doar ne exprimăm prin intermediul lor în etapa noastră actuală de viaţă. În sine, noi suntem însă fiinţe infinit mai măreţe.

Î: Mulţi oameni bolnavi care îşi doresc să se vindece ar vrea să afle cum pot „avea încredere în propria vindecare“, cum s-ar putea „detaşa, permiţând procesului de vindecare să se producă de la sine“ şi cum şi-ar putea „accesa centrul care realizează orice vindecare“. Aceste expresii par simple platitudini imposibil de pus în practică de un om obişnuit. Lor ar trebui să li se dea o metodă precisă, care poate fi pusă cu uşurinţă în practică.

R: Personal, nu doresc să recomand o metodologie precisă, cu instrucţiuni şi reguli exacte, căci în acest fel nu aş face decât să creez o nouă dogmă, iar ceea ce recomand eu este tocmai eliberarea de dogme. Le-aş sugera totuşi acestor oameni să nu îşi privească boala sau simptomele ca pe un duşman „de care trebuie să scape“. Această reacţie are la bază teama. Din punctul meu de vedere, apariţia simptomelor de care am suferit a fost maniera corpului meu de a mă vindeca. Cine încearcă să

elimine boala prin cultivarea unei atitudini conflictuale faţă de aceasta nu face decât să amplifice conflictul, şi implicit să favorizeze boala.

Nu vreau să spun cu asta că nimeni nu ar mai trebui să se ducă la doctor. Mă refer doar la atitudinea personală faţă de boală. Scopul este ca bolnavul să nu îşi facă o obsesie din ea, încercând din răsputeri să scape de ea. Consider mult mai productivă cultivarea unei atitudini pozitive, prin care bolnavul îşi distrage atenţia de la boală şi face diferite lucruri care îi plac şi care îl stimulează într-o manieră creativă.

Personal, la ora actuală aş aborda situaţia încercând să mă eliberez de dependenţa faţă de sănătate pentru a fi fericită şi aş continua să mă bucur de momentul prezent, ca şi cum aş fi deja sănătoasă. Viaţa trăită în momentul prezent înseamnă să nu iei cu tine bagajul tău emoţional de la un moment la altul. Fiecare moment este unic şi nu mai poate fi replicat. Atât timp cât ne transferăm temerile de la un moment la altul, noi rămânem blocaţi în boală.

Bolnavul nu trebuie să apeleze neapărat la un *guru* spiritual în acest scop. Important este să îşi trăiască plenar viaţa clipă de clipă şi să realizeze acele lucruri care îl fac fericit, indiferent dacă mai are de trăit o lună sau 100 de ani.

Î: Sună interesant în teorie, dar cum pot fi puse în practică aceste cuvinte? Cum te poţi simţi sănătos în momentul prezent? Ce alimente trebuie să consumi sau să eviţi?

R: Într-adevăr, dieta mea *s-a schimbat* după ce am trăit experienţa în apropierea morţii, dar mă tem că nu în sensul pe care îl bănuieşti! Înainte eram de-a dreptul paranoică în privinţa mâncării. Nu consumam decât alimente organice, macrobiotice, suplimente cu vitamine şi suc de orz verde – şi asta înainte de a mă îmbolnăvi!! Eram convinsă că aproape orice poate cauza cancer, de la microunde la conservanţii alimentari. Pe scurt, mâncam foarte sănătos, dar numai din teamă.

La ora actuală mănânc numai alimentele de care mă simt cu adevărat atrasă. De pildă, consum câteodată ciocolată şi un pahar de vin bun sau de şampanie. Principalul meu scop este să mă bucur de viaţă, inclusiv prin ceea ce mănânc! Consider că fericirea este mai importantă decât orice altceva.

Personal, nu sunt avocata unui consum exclusiv de alimente

sănătoase atât timp cât te simţi mizerabil din cauză că îţi refuzi alimentele preferate. Anxietatea generează în sine foarte multe probleme. Corpul nostru este mult mai rezistent decât credem noi, îndeosebi dacă ne simţim fericiţi şi eliberaţi de stres.

Chiar dacă optez pentru alimente sănătoase, eu fac acest lucru numai din iubire, nu din teamă. De altfel, aceasta este metoda pe care o aplic în toate domeniile vieţii şi este unicul sfat pe care îl pot acorda cuiva.

Î: Dacă ar fi să transmiţi un mesaj sau o lecţie în urma experienţei tale în apropierea morţii pe care orice om să o poată înţelege cu uşurinţă, care ar fi aceasta? Care este principalul lucru pe care l-ai înţeles în timpul experienţei tale?

R: Principalul meu mesaj este că *fiecare* parte a fiinţei tale este măreaţă: egoul, intelectul, corpul şi spiritul tău. Toate acestea fac parte integrantă din tine, iar tu eşti copilul sublim al Universului. De aceea, fiecare aspect al tău este desăvârşit. Nu trebuie să renunţi la niciunul din aspectele tale. Nu ai nimic de iertat sau de realizat. Aşa cum eşti, tu eşti deja tot ceea ce poţi deveni. Ştiu că pare complicat, dar nu este.

Dacă religia te face să te simţi inferior divinităţii pe care o promovează, înseamnă fie că ai interpretat greşit mesajul ei, fie că preoţii ei nu înţeleg adevărul pe care îl propovăduiesc. Dacă un *guru,* un maestru sau un învăţător te face să crezi că nu eşti „încă“ iluminat şi că mai ai multe de „învăţat“ sau de „realizat“ pentru a ajunge la acest nivel, înseamnă că nu face o treabă bună şi că nu reuşeşte să îţi spună cine eşti cu adevărat, sau că tu nu înţelegi mesajul lui.

Reaminteşte-le tuturor celor din jurul tău să fie ei înşişi şi spune-le că îi iubeşti aşa cum sunt! La fel ca tine, şi ei sunt perfecţi. De aceea, nu ai niciun motiv să nu îi iubeşti. Cele mai multe suferinţe derivă din complexele de inferioritate. În realitate, nimeni nu este inferior altcuiva, oricine ar fi el! Fiecare om este desăvârşit aşa cum este.

Singurul lucru pe care trebuie să îl înveţi este faptul că tu *eşti deja* ceea ce îţi propui să devii. De aceea, exprimă-ţi unicitatea *fără teamă,* într-o stare de abandon! Acesta este singurul motiv pentru care te afli în această lume fizică în această formă şi în această ipostază, oricare ar fi acestea.

Cuvânt de încheiere

Înainte de a încheia această carte, doresc să îţi mai spun câteva cuvinte de final. Aminteşte-ţi întotdeauna să nu îţi abandonezi puterea. Cultivă contactul permanent cu măreţia ta sublimă. Fiecare om are o cale diferită. Personal, nu cunosc decât o singură soluţie universală, şi anume iubirea necondiţionată de sine şi viaţa trăită fără teamă! Aceasta este cea mai importantă lecţie pe care am învăţat-o în urma experienţei mele în apropierea morţii şi am convingerea absolută că dacă aş fi cunoscut-o de la bun început, nu m-aş fi îmbolnăvit niciodată de cancer.

Cine îşi trăieşte în mod autentic adevărul interior devine un instrument al adevărului pe această planetă. Fiind cu toţii conectaţi, noi influenţăm vieţile tuturor celor din jurul nostru, care îi influenţează la rândul lor pe ceilalţi. De aceea, singura noastră obligaţie este să fim cei care suntem şi să acceptăm numai soluţiile care ne parvin din interiorul nostru.

În sfârşit, nu pot sublinia îndeajuns de mult cât de important este să te bucuri de tine însuţi şi să nu te iei niciodată prea în serios. Una din marile greşeli pe care le fac sistemele spirituale tradiţionale este perspectiva sumbră pe care le-o oferă oamenilor. Deşi am repetat de multe ori că resping orice doctrină, dacă ar fi să creez eu însămi un set de principii care trebuie aplicate pe calea spirituală a vindecării, primul pe lista mea ar fi râsul. Nu ar trebui să laşi să treacă nici o zi fără să râzi cât de des posibil, inclusiv de tine însuţi.

Această terapie depăşeşte orice rugăciune, orice meditaţie, orice recitare de *mantra-e* şi orice dietă. Problemele de zi cu zi nu mai par atât de impresionante atunci când sunt privite prin filtrul umorului şi al iubirii.

În această epocă a tehnologiei informaţiei suntem bombardaţi clipă de clipă cu ştiri. Din păcate, acestea ne creează o stare de stres şi de teamă, iar în încercarea de a ne proteja de factorii de risc „exteriori“ noi uităm să ne bucurăm de noi înşine şi să manifestăm comorile interioare pe care le avem.

Adevărata noastră rugăciune este viaţa pe care o trăim. Acesta este darul pe care îl oferim noi Universului, iar moştenirea pe care o lăsăm celor dragi atunci când părăsim această lume sunt amintirile cu care rămân în legătură cu noi. De aceea, noi avem datoria faţă de noi înşine de a fi fericiţi şi de

a răspândi bucuria pretutindeni în jurul nostru.

Atât timp cât ne trăim viaţa cu umor, înţelegând că esenţa noastră este iubirea, putem spune că trăim în armonie. Dacă adăugăm la această formulă şi o cutie de ciocolată, putem spune că am găsit reţeta fericirii!

Îţi doresc să te bucuri de măreţia ta sublimă şi să te manifeşti fără teamă în această lume.

Namaste!

Anita Moorjani

Mulţumiri

Pentru mine, aceasta este partea cea mai importantă a cărţii, căci îmi permite să îmi exprim recunoştinţa faţă de toţi oamenii care au contribuit într-un fel sau altul la apariţia ei. Unii au avut o contribuţie directă, iar alţii una indirectă, dar cu toţii au jucat un rol decisiv în călătoria care m-a condus la această destinaţie.

Cum i-aş putea mulţumi vreodată doctorului Wayne W. Dyer? Generozitatea spiritului tău continuă să mă lase fără replică, iar acest lucru nu mi se întâmplă frecvent! Eu ştiu că Universul a conspirat să ne aducă împreună cu mult timp înainte ca noi să devenim conştienţi de acest lucru, la momentul potrivit. Faci parte integrantă din călătoria mea şi nu aş fi putut publica niciodată această carte fără ajutorul tău. Bunătatea şi sfaturile tale au însemnat enorm pentru mine. Nu mă mir deloc că atât de mulţi oameni se simt inspiraţi de tine. De aceea, *îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc* din inimă pentru că ai deschis pentru mine poarta care mi-a permis să îmi împărtăşesc povestea vieţii cu restul lumii, şi încă într-o manieră atât de magică. Dar mai presus de toate, *îţi mulţumesc pentru că eşti cel care eşti!* Te iubesc din toată inima!

Bunului meu prieten şi frate de suflet, Rio Cruz – orice cuvinte de recunoştinţă ţi-aş adresa mi se par minore şi incapabile să descrie măcar pe departe prietenia pe care ţi-o port. În timpul acestor ani ai jucat un rol decisiv în viaţa mea, ajutându-mă să mă integrez mai bine în această lume, chiar şi în perioada în care aceasta nu era pregătită să îmi audă povestea. Imensele tale cunoştinţe legate de experienţele în apropierea morţii m-au reconfortat enorm, iar sprijinul necondiţionat pe care mi l-ai acordat în perioadele în care alţi oameni se îndoiau de mine m-a ajutat să îmi păstrez echilibrul interior. Nu îţi pot mulţumi îndeajuns pentru toate acestea. Eşti cel mai bun prieten al meu şi ai crezut din prima zi că trebuie să îmi împărtăşesc povestea vieţii cu restul lumii. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine de-a lungul acestei călătorii, încurajându-mă să scriu această carte. Te iubesc mucho, amigo!

Mirei Kelley – eşti un suflet atât de frumos! Îţi mulţumesc pentru că ai făcut parte integrantă din sincronicitatea care a atras atenţia doctorului Dyer asupra mea. Acţiunile tale mi-au confirmat o dată în plus teoria permisivităţii care conduce la

rezultate concrete. Te iubesc!

Jessicăi Kelley, editoarea mea – îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat să dau viaţă poveştii vieţii mele în aceste pagini. Îţi sunt recunoscătoare pentru răbdarea de care ai dat dovadă cu mine şi pentru că ai înţeles atât de corect ce doream să spun. Eşti o editoare minunată, cu care orice autor şi-ar dori să colaboreze. Îţi mulţumesc!

Lui Reid Tracy şi întregului personal al editurii Hay House – vă mulţumesc tuturor pentru sprijinul acordat! Sunt fericită că am devenit parte integrantă din marea familie Hay House.

Doctorului Jeffrey Long, proprietarul Fundaţiei pentru Cercetări în Domeniul Experienţelor în Apropierea Morţii – îţi mulţumesc pentru că ai recunoscut importanţa mesajului meu, pentru că l-ai postat pe pagina principală a site-ului tău şi pentru că ai atras astfel atenţia întregii lumi asupra lui.

Doctorului Peter Ko – îţi sunt recunoscătoare pentru interesul pe care l-ai acordat cazului meu şi pentru că ai zburat la Hong Kong ca să te întâlneşti cu mine şi pentru a studia fişele mele medicale. Îţi mulţumesc pentru perseverenţa ta şi pentru munca de detectiv pe care ai depus-o în studierea uriaşului meu dosar medical!

Doctorului Brian Walker, medicul meu de familie şi prietenul meu – ştiu că te-ai speriat de moarte când m-am îmbolnăvit! Îţi mulţumesc pentru că nu ai renunţat să crezi în vindecarea mea şi pentru că ai fost alături de mine în acele zile dificile.

Minunatei echipe de medici şi asistente medicale de la Sanatoriul din Hong Kong, care au vegheat asupra mea în cele mai întunecate ore ale vieţii mele – vă mulţumesc tuturor pentru că i-aţi permis Universului să îşi desăvârşească lucrarea prin intermediul vostru.

Minunatei mele familii NDERF[3] – voi aţi fost comunitatea mea, familia mea şi prietenii mei în ultimii cinci ani din viaţa mea. Vă mulţumesc, Dave Thaler, Lucas Tailor, Mark Sweeney, Alison Bruer, Bailey Struss, Cloe Solis, Dave Maswarey, Don O'Connor, Wayne Hart, Carla Dobel şi Lorraine. Nu aş fi putut supravieţui acestei călătorii fără voi toţi, căci voi aţi fost comunitatea în care m-am integrat în sfârşit perfect şi care m-a ajutat să râd din nou. Vă ador sincer pe toţi!

---

[3] NDERF – Near Death Experience Research Foundation (Asociaţia de Cercetare a Experienţelor în Preajma Morţii (n. Ed.)

În sfârşit, minunatei mele familii – fratelui meu Anoop, care înseamnă totul pentru mine; familiei sale, Mona şi Shahn, şi dragei mele mame, a cărei iubire pentru mine a rămas întotdeauna nezdruncinată şi necondiţionată. Te iubesc, dragă mamă, şi regret sincer că te-am făcut să suferi atât de mult. În sfârşit, dar nu în cele din urmă, preaiubitului meu soţ – sunt atât de binecuvântată că te am în viaţa mea şi am convingerea că vei şti întotdeauna cât de mult te iubesc. Preţuiesc mai presus de orice legătura noastră de suflet şi sper să rămânem împreună de-a lungul tuturor vieţilor noastre. Te iubesc, scumpul meu.

Despre autoare

Anita Moorjani s-a născut în Singapore din părinţi indieni, s-a mutat la Hong Kong la vârsta de doi ani şi a trăit aici aproape întreaga ei viaţă. Datorită mediului multicultural în care a trăit şi educaţiei britanice primite, vorbeşte fluent mai multe limbi pe care le consideră limbi materne: chineza (dialectul cantonez), engleza şi indiana. În plus, a învăţat la şcoală franceza. Anita a lucrat mult timp în lumea corporaţiilor, înainte de a fi diagnosticată cu cancer în luna aprilie 2002. La începutul anului 2006 a trăit o experienţă fascinantă şi emoţionantă în apropierea morţii, care i-a schimbat pentru totdeauna perspectiva asupra vieţii. Toate activităţile ei ulterioare au fost marcate de viziunile şi de revelaţiile pe care le-a primit în timpul acestei experienţe în lumea de dincolo.

Ca urmare a experienţei în apropierea morţii, Anita este invitată frecvent să ţină conferinţe şi prelegeri în diferite părţi ale globului, pentru a-şi împărtăşi povestea şi noua viziune asupra vieţii. De asemenea, colaborează cu departamentul de ştiinţe behavioriste al universităţii din Hong Kong, unde ţine prelegeri în faţa studenţilor şi a profesorilor despre lucrul cu pacienţii bolnavi de boli terminale, confruntarea cu moartea şi psihologia convingerilor spirituale. Povestea Anitei este cea mai bună dovadă a adevărului potrivit căruia noi avem puterea şi înţelepciunea interioară de a depăşi orice situaţii adverse din viaţă, ea însăşi fiind o dovadă vie în această direcţie.

La ora actuală, Anita locuieşte la Hong Kong împreună cu soţul ei, iar când nu călătoreşte pentru a ţine conferinţe, lucrează ca şi consultant intercultural pentru corporaţiile multinaţionale din oraş.

Website: **www.anitamoorjani.com**